

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 113

Dijous, 11 de març de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 73, segona i darrera reunió

S U M A R I

Proposta de resolució

sobre el rebuig de la ubicació d'un magatzem temporal centralitzat de residus
nuclears a Ascó (Ribera d'Ebre) (tram. 250-02627/08) p. 3

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Plenari del Consell Nacional
de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00033/08) p. 12

Procediments

acumulats relatius a l'elecció de membres dels consells socials de les universitats
(tram. 284-00035/08, 284-00036/08, 284-00038/08, 284-00039/08, 294-00040/08 i 284-00041/08) p. 13

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00043/08) p. 13

Interpel·lació

al Govern sobre la realitat social dels catalans (tram. 300-00266/08) p. 14

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa
a la dependència (tram. 300-00268/08) p. 18

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament territorial de la televisió digital terrestre
i l'apagada analògica (tram. 300-00269/08) p. 23

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00267/08) p. 28

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el règim de pagament
dels serveis educatius i d'iniciativa social (tram. 302-00218/08) p. 33

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00219/08) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la funció pública (tram. 302-00220/08) p. 42

→

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de desenvolupament
en matèria de societat del coneixement (tram. 302-00221/08) p. 46

Manifestació

en memòria de les víctimes de l'atemptat a l'estació d'Atocha, el dia 11 de març de 2004 p. 50

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 73.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, de Cultura i Mitjans de Comunicació, i les conselleres de Salut i d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposta de resolució

sobre el rebuig de la ubicació d'un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears a Ascó (Ribera d'Ebre) (tram. 250-02627/08)

Ho farem amb el punt vuitè de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre el rebuig de la ubicació d'un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears a Ascó, a la Ribera d'Ebre.

D'acord amb l'article 146.1, pot exposar la iniciativa l'il·lustre senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el desembre del 2004, la Comissió d'Indústria del Congrés dels Diputats, amb el vot unànim de tots els grups, va provar una resolució que instava el Govern de l'Estat a desenvolupar els criteris per construir un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears. Aquesta mateixa comissió l'abril del 2006 va aprovar una proposició no de llei amb què es va crear una comissió interministerial que s'instava a establir els criteris que hauria de complir el futur magatzem.

Amb independència de l'opinió que puguem tenir sobre les fonts de generació elèctrica, en aquest cas, de l'energia nuclear, la realitat és que, al país, a l'Estat, hi ha vuit centrals en funcionament i dues de tancades que han generat i generen residus.

Quan es va decidir en el seu dia que una part del *mix* energètic provingués de l'energia nuclear, no es va adoptar una decisió: quina seria la solució d'emmagatzematge dels residus nuclears, perquè aquesta energia comporta la generació de residus.

Tots nosaltres sabem que avui el combustible gastat i els residus d'alta activitat estan ubicats a les piscines de les mateixes centrals. Hi ha dues possibles solucions a la gestió d'aquests residus. Una d'individualitzada: que cada central els gestioni a les seves pròpies piscines o magatzems temporals individuals, en la mesura que aquestes piscines es vagin saturant, perquè suposo que, més

enllà que se sigui partidari o no de l'energia nuclear, en el que sí que estarem d'acord és que cal prioritzar la seguretat per davant d'altres qüestions, en tant que les centrals estiguin operatives.

L'altra solució, disposar d'un magatzem temporal centralitzat, que nosaltres seguim pensant, en aquest cas, el meu grup parlamentari, que és la resposta més adequada a la gestió dels residus radioactius a Catalunya i a Espanya. Un magatzem centralitzat és la millor de les solucions possibles, perquè ofereix, un cop estudiades les alternatives, la màxima seguretat físicament i tecnològicament parlant; un magatzem centralitzat garanteix la seguretat i minimitza el risc.

Aquesta és una posició contrastada amb països del nostre entorn, com Holanda, Suècia, Hongria, França o el Regne Unit. Des del nostre punt de vista, amb independència de quin sigui el futur de l'energia nuclear a Espanya, és necessari comptar amb les capacitats adequades per gestionar el combustible gastat i els residus procedents de les centrals en funcionament i els que tenim dipositats a França i al Regne Unit.

Els residus nuclears que s'han generat des de la implantació de la primera central l'any 1968 fins que finalitzi la vida útil de la darrera –per cert, vull recordar que va ser un govern socialista qui va decretar una moratòria en la construcció de centrals a Espanya– s'han de gestionar de la millor manera possible.

Mirin, tant de bo que no tinguéssim residus nuclears, però els tenim; no els podem fer desaparèixer ni els podem ignorar. La seva gestió, feta des d'un magatzem temporal centralitzat, ofereix, des del meu punt de vista, importants avantatges des del punt de vista tècnic, estratègic, econòmic i de seguretat.

Qui en té la competència i, per tant, qui ha de resoldre la qüestió? Tots vostès ho saben: el Govern central. Tant és així que el Ple del Congrés dels Diputats el passat 23 de febrer va aprovar, amb el vot de tots els grups, amb una sola abstenció, sobre la base de dues mocions, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya, i amb l'activa intervenció del coordinador dels diputats socialistes a Madrid, Francesc Vallès, una proposta en què el Congrés tornava a instar el Govern de l'Estat a ubicar un magatzem centralitzat sobre la base d'aconseguir el més gran consens social, territorial i institucional especialment amb les comunitats autònomes i els ajuntaments.

Mirin, des del màxim respecte a l'autonomia municipal i als seus electes, aquesta és una decisió que per la seva complexitat s'ha de fer amb la màxima transparència, en un procés obert, públic, transparent i participatiu, com jo crec que s'està fent; un procés que afecta també, només faltaria, els governs de les comunitats autònomes i per tant el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Senyores diputades, senyors diputats, en el debat que es va produir a la Comissió d'Economia del Parlament el març del 2008, el meu grup parlamentari va manifestar, entre d'altres consideracions, més enllà del vot que es va produir a la comissió, que sobretot s'havia de prioritzar una qüestió que per nosaltres ens semblava

important, que és el consens polític, territorial i social com a condició imprescindible per a la seva ubicació.

El president de Catalunya, el molt honorable José Montilla, ha manifestat en seu parlamentària que en una decisió com la d'ubicar un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears hi ha d'haver unitat i no divisió. I, per tant, un requisit bàsic per a una instal·lació d'aquestes característiques és que hi hagi consens, consens, ho torno a repetir, consens territorial, consens social, consens polític, i que, en aquest cas, pel que fa a la seva ubicació a Catalunya, avui no existeix.

Senyores diputades, senyors diputats, a Catalunya tenim una quota d'instal·lacions nuclears important, des del meu punt de vista no substituïble en aquest moment, perquè consumim energia, el nostre saldo és negatiu, consumim més del que produïm, però també és veritat que n'hi ha d'altres que en produeixen encara menys i tenen un consum també molt elevat. A Catalunya tenim avui en funcionament tres centrals nuclears, totes en el mateix àmbit territorial; produïm prop, una mica més del 40 per cent del total de l'activitat nuclear de l'Estat.

El nostre grup entén posició de l'Ajuntament d'Ascó, però també la d'altres institucions locals i comarcals de les comarques de l'Ebre que han manifestat i que manifesten la seva voluntat de no dependre en exclusiva de l'activitat econòmica que genera l'energia nuclear i la necessitat de diversificar econòmicament l'activitat industrial en aquestes comarques.

El Govern de Catalunya ha constatat que no hi ha consens i per tant ha manifestat que rebutja la ubicació del magatzem temporal centralitzat de residus nuclears a Catalunya.

Avui, el que aprovarem és justament donar suport al Govern i instar-lo a sol·licitar al Govern de l'Estat que es desestimi de manera definitiva la seva ubicació a Catalunya. Aquest és el sentit de la proposta de resolució que els tres grups que donem suport al Govern hem presentat per a la seva aprovació en el Ple del Parlament.

Com vostès saben, hi ha hagut algun grup parlamentari, en concret Convergència i Unió, que ha presentat esmenes a aquesta proposta de resolució. Al llarg d'ahir vam arribar a una transacció entre els tres grups proposants i Convergència i Unió sobre el text originari, que em sembla que està a disposició de tots vostès.

En definitiva, ho torno a repetir, la posició del meu grup parlamentari és que per afrontar un debat d'aquestes característiques sobre la ubicació d'una instal·lació tan complexa com aquesta es necessiten aquestes tres..., es necessiten altres coses, però bàsicament aquestes tres components que els he parlat: consens territorial, social i polític. I constatat que en aquests moments aquest consens no hi és, els hem proposat aquesta proposta de resolució, que esperem que compti amb el recolzament majoritari del Ple del Parlament per tal que el Govern de la Generalitat de Catalunya, en les seves relacions institucionals amb el Govern de l'Estat, aconseguixi que aquesta instal·lació no s'ubiqui en el territori del nostre país.

Senyor president, moltes gràcies; senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Francesc Sancho, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pot presentar les esmenes.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyors i senyores diputats; bon dia a tots els que assisteixen avui i segueixen aquest debat parlamentari. Deixen-me començar dient que poques vegades, respecte a una discussió, puc estar més d'acord en el fons del que ha exposat l'il·lustre diputat, el senyor Terrades. Però és que, de fet, avui aquesta discussió no va sobre energia nuclear i sobre el que podem pensar respecte a l'energia nuclear ni el grup del Partit Socialista ni el Grup de Convergència i Unió. Nosaltres no ens n'hem amagat mai: nosaltres no som antinuclears. Ho hem dit moltes vegades –moltes vegades. Coincidim fins i tot en la necessitat del magatzem temporal centralitzat, coincidim en algunes de les consideracions que ha fet quant al fet que des dels governs, evidentment, s'ha de donar solució i sortida als residus que provoca l'energia nuclear, i per tant aquí no ens trobaran en la discussió; no és aquesta la discussió; no és aquest, precisament, el debat que ens ha portat avui fins aquí.

També ha fet un reguitzell, ha fet un seguiment de com s'ha anat produint una sèrie de circumstàncies que han fet que avui estiguéssim, precisament, debatent aquí aquesta proposta de resolució que han presentat els grups que donen suport al Govern. Cert, el desembre del 2004 al Congrés dels Diputats es pren un acord, es tira endavant l'acord que permet o que impulsa la ubicació d'un magatzem temporal centralitzat. Al maig del 2006, precisament, també hi ha un acord al Congrés dels diputats on es fixen els criteris que ha de complir l'emplaçament del magatzem centralitzat. Aquest acord parlava, precisament, d'un procés d'informació, de participació pública i emplaçava els governs de les comunitats autònomes per tal de dirigir i fer aquest procés de participació, i els donava competències per evitar o acceptar la ubicació d'aquest magatzem al seu territori, al seu àmbit de competència.

Però és que hi ha un antecedent que em sembla que es cabdal per entendre el que fem aquí. L'antecedent és al març del 2008: el Parlament de Catalunya, en seu parlamentària, va prendre un acord on rebutjava l'emplaçament d'aquest magatzem temporal centralitzat al territori de Catalunya. Aquesta és la qüestió que entenem que explica una mica què fem avui aquí. Ho explica o no ho explicaria, és a dir, perquè, clar, si tenim un acord el 2006 on es donen competències als governs de les comunitats autònomes i tenim un acord del Parlament de Catalunya, pres en seu parlamentària, que diu que no s'ha d'ubicar al territori català, entenem que el d'avui havia de ser sobre què fem avui aquí.

Avui aquí entenc –entenc– que acabem rectificanc o que acabem donant sortida o que acabem donant la possibilitat que el Partit Socialista de Catalunya, que en el seu moment es va abstenir, en aquell acord, s'afegisca a un acord pres en seu parlamentària rectificanc la seva posició inicial.

Jo entenc que aquesta és l'essència del debat avui aquí, no n'hi ha un altre; és possibilitar precisament al Partit Socialista de Catalunya incorporar-se a l'acord. El senyor Terrades feia referència a les declaracions del president Montilla. És cert, el president Montilla va acabar fent declaracions, dient el mateix que havia dit el Parlament. Però, escolti, com a mínim deixi'm dir-li una cosa, amablement i perquè se m'entengui. Ha tardat, eh?; va tardar uns quants dies a prendre la posició.

I, precisament, aquest «ha tardat» és el que explica que avui haguéssim d'estar aquí discutint una cosa que era sobrer i que no feia falta, és aquest retard en la presa de posició, a entendre que una decisió del Parlament de Catalunya presa en comissió obligava el Govern de la Generalitat a complir allò que el Parlament li manava. Senzillament això.

I no només ha tardar; és a dir, encara ahir algun diputat del Partit Socialista de Tarragona, representant al Congrés dels Diputats, encara ahir ens reclamava alguna rectificació per tal de possibilitar que el magatzem temporal centralitzat vingués a Catalunya.

I aquí deixi'm dir una cosa. Jo, com el senyor Terrades, no només comprenc els alcaldes de la Ribera; els comprenc molt, estic amb ells, entenc precisament el que fan. I dic una cosa i la dic aquí amb tota tranquil·litat: si fos el meu municipi, probablement faria el mateix que ells fan. I ho dic amb aquesta contundència: que els entenc, els comprenc, sóc solidari. Si fos el meu municipi, del qual jo sóc alcalde, probablement faria el mateix que ells fan. Ara bé, també som conscients, des del nostre grup, que en el procés de participació, en el procés de presa de decisió, hi ha una opinió majoritària a tot Catalunya que diu que no volem que s'emplaci aquest magatzem temporal centralitzat en territori català. I aquesta és la nostra posició –aquesta és la nostra posició– i ha estat clara des del primer moment.

Per tant, davant de la proposta que ens presentaven els tres grups del Govern, hem presentat esmenes i hem arribat a transaccions. Per què hem arribat a transaccions? Precisament, per facilitar aquesta incorporació del Partit Socialista de Catalunya a aquest acord i que aquest acord sigui el més majoritari possible. Ho hem fet amb tota la voluntat que aquest acord sigui el més majoritari possible. Ja hi havia un acord del Parlament, però ens semblava important que fos el més majoritari possible.

En la transacció, evidentment, nosaltres hem demanat que, per a donar suport a allò que faci el Govern, fos i es fes referència a l'acord que es va prendre en el seu dia en seu parlamentària el març del 2008. Això s'ha incorporat. I una altra cosa: a la transacció també hem demanat que l'acord fes referència a tot el territori català i no exclusivament a un emplaçament concret, perquè entenem que el Parlament, quan legisla, quan opinem, no opinem sobre un terme municipal, sinó que estem opinant i estem parlant de tot Catalunya, entre altres coses, també per una cosa que s'ha repetit moltes vegades, que és el respecte al principi d'autonomia municipal; és a dir, no entenem que el Parlament s'hagi de ficar en un municipi que, hi insistixo, nosaltres comprem el seu alcalde, els seus habitants, comprem la gent que tenen una altra postura, i tenen el seu dret a tenir aques-

ta postura i tenen les seues institucions, i respectem el principi d'autonomia municipal, però també entenem que, pel mateix respecte institucional, al Parlament li hem de demanar que legisle sobre allò que afecta el territori català. I aquí sí que ens sentim amb tota l'autoritat moral per a dir no a l'emplaçament del magatzem central al territori català.

Aquesta és la nostra posició i aquesta ha estat la nostra oferta de transacció. Hem d'agrair la comprensió als grups del Govern, espero que ens agraisquen també la nostra voluntat de col·laboració, i finalment entenc que allò que ja havia pres la decisió el Parlament de Catalunya, en seu parlamentària..., avui la prendrem en ple. I a aquesta decisió s'hi incorporarà el Partit Socialista de Catalunya, hi insistixo, poder tard, però gràcies per fer-ho, ja era hora, i finalment donarem sortida a la reivindicació de molta respecte a aquest procés de participació amb la voluntat que no vagi aquest magatzem en territori català.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Una salutació també a totes les persones que ens acompanyen, procedents de les comarques de l'Ebre o comarques meridionals del país.

Estem debatent una proposta de resolució sobre el rebuig a la ubicació d'un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears a Ascó, a la Ribera d'Ebre. I segurament aquest debat s'emmarca..., atès que un ple extraordinari de l'Ajuntament d'Ascó va aprovar, amb data 26 de gener de 2010, la seva candidatura per a la instal·lació del magatzem temporal centralitzat per tal d'acollir els residus nuclears de tot Espanya.

Deixin-me dir també, per començar, que he de manifestar la satisfacció del nostre grup parlamentari, del Grup d'Esquerra, per haver arribat a un acord amb una transacció que permetrà avui que aquesta votació tinga com a resultat un ampli suport, una àmplia majoria del conjunt d'aquesta cambra.

Pel que fa als antecedents, i com s'ha anomenat aquí, l'11 de març del 2008 la comissió d'energia d'aquest Parlament aprovava una proposta de resolució, signada..., diríem, més aviat, proposada i signada també amb un altre grup parlamentari, el d'Iniciativa, que rebutjava i que feia, per tant, d'una manera evident el rebuig d'aquella comissió, amb els vots favorables del Grup de Convergència i Unió, a aquesta instal·lació, a aquest magatzem temporal centralitzat de residus nuclears d'alta intensitat –i això no ho oblidem– que volia donar resposta a tot l'Estat espanyol, i amb la pretensió que aquesta instal·lació pogués recaure a Catalunya.

Aquesta proposta de resolució, i deixin-m'ho dir així, era idèntica a la que molts ajuntaments i consells co-

marcals de les Terres de l'Ebre i del Camp de Tarragona ja havien aprovat, i que ens havia arribat de la mà de la CANC. De fet, fins a data d'avui, deu consells comarcals i més de noranta-un ajuntaments de Catalunya han aprovat mocions en aquest sentit.

Amb aquests elements a la mà i amb les manifestacions expressades per membres del Govern de Catalunya i en seu parlamentària pel molt honorable president de la Generalitat, estava clara la posició majoritària del país i per tant es recollia aquest sentit, traslladat per aquestes comarques meridionals, de rebutjar aquesta instal·lació.

Val a dir que cal un reconeixement a la feina feta, a la feina que ja es portava fent des de feia molt de temps, perquè se n'era coneixedor, d'aquestes intencions d'instal·lar aquest cementiri nuclear i que hi havia moltes possibilitat que fos aquesta instal·lació recollida a Catalunya; com deia, s'havia fet prèviament molta feina.

I a què responia aquesta feina? Doncs, aquesta feina responia a l'enunciat, eh?, i algun grup més hi ha fet referència des d'aquí, a aquests criteris que havien de marcar la instal·lació d'aquest cementiri nuclear; uns criteris que s'havia dit que havien de recollir consens territorial, polític i social, i que lamentablement van acabar en un pervers procés d'elecció de candidats a acollir-lo, un procés engegat pel Govern espanyol, que és a qui li correspon, i que concretava en la seva resolució de 23 de desembre de 2009, i concretava contradient tot aquest procés anterior que recomanava participació, consens territorial, polític i social quant al lloc on s'hauria d'ubicar.

De cop i volta, desapareixien els criteris recomanats i començava un discurs que, com hem pogut també constatar aquí, que ho feia el senyor Sancho, es basava únicament en l'exercici de l'autonomia municipal, en la qual creiem, evidentment que hi creiem, però no en aquelles, diríem, decisions que tenen com a conseqüència un abast global, més enllà del que és el seu propi terme municipal.

Algú es pot imaginar com se senten els sectors productius agraris d'aquestes comarques davant la possibilitat de la instal·lació d'aquest cementiri nuclear centralitzat? És una decisió que recau només en un terme municipal? Per la seva afectació no podem donar suport a aquest procés d'elecció que s'ha portat a terme, no hi podem donar suport; és un procés pervers, que ha buscat la confrontació i en la qual ens hem negat sistemàticament a caure.

Això és el que ha portat l'Ajuntament d'Ascó, el passat mes de gener, a aprovar la seva candidatura, és a dir, esgrimir l'autonomia municipal. Malgrat que nou dels catorze municipis de la Ribera d'Ebre, que representen el 78 per cent de la població, s'hi han manifestat en contra, o que deu dels disset municipis catalans que formen part de l'Associació de Municipis en Àrees amb Centrals Nuclears, coneguda com a AMAC, i que representen el 80 per cent de la població integrada en aquesta entitat, varen aprovar mocions en contra del cementiri nuclear, Ascó hi va presentar candidatura.

Davant d'aquesta decisió, que afecta tot el país, però especialment les comarques que hi ha al voltant d'aquesta població –Ribera d'Ebre, Terra Alta, Priorat, Baix Ebre, Montsià, Segrià i Garrigues–, sense que aquestes tinguessen res a dir, ens vàrem veure en la necessitat de tornar avui a manifestar clarament la nostra oposició, l'oposició d'aquest Parlament.

És per això que l'hem portat aquí, és per això, per deixar molt clar que aquest és un problema del país i no d'unes comarques concretes.

Esquerra ha defensat arreu aquest plantejament, i és per això que esperem que el Govern espanyol compleixi la proposta de resolució presentada per Esquerra i aprovada per tots els grups polítics del Congrés dels Diputats el passat 23 de febrer.

Estem debatent sobre la idoneïtat d'ubicar al nostre país una instal·lació que ha de guardar durant generacions els residus nuclears de totes les centrals nuclears d'Espanya, per tant, sobre els efectes i repercussions socioeconòmiques que tindrà al conjunt del país i a l'àrea d'influència on s'ubiqui, una decisió que afecta el futur de Catalunya, i demanem a tothom que la possible instal·lació del cementiri nuclear, en aquest cas la candidatura d'Ascó, no sigui vista només com una qüestió d'un municipi o d'una comarca; aquest, ho repeteixo, és un tema de país i afecta de manera determinant el futur de Catalunya.

Algunes reflexions, les vull fer. Les Terres de l'Ebre i les comarques meridionals de Catalunya són la font principal de producció energètica del país, i s'ha dit aquí: aquestes tres centrals nuclears hi són, allí; el pes territorial està allí, i per tant ja hi contribueixen amb escreix; la seva solidaritat, per tant, està més que contrastada.

Catalunya no pot hipotecar negativament amb un cementiri nuclear el futur d'aquestes comarques, d'aquesta part del país, d'unes comarques que lluiten per canviar una dinàmica econòmica i relacional amb el conjunt del país basada en l'espoli dels seus recursos i l'acollida d'infraestructures que no vol ningú, d'aquelles que, perquè les aculli, a un territori li paguen, i això ho diu tot.

Evidentment, val a dir que ubicar el cementiri nuclear a un lloc vol dir apostar per un model determinat. Nosaltres apostem, des d'Esquerra, per un model diferent, per un encaix de les Terres de l'Ebre i de les comarques meridionals del país al conjunt de Catalunya, perquè volem un model de futur per a aquests territoris diferent.

Si fem un repàs al monocultiu econòmic nuclear del que han viscut aquestes comarques gairebé durant trenta anys, des de l'obertura de la central nuclear, veurem que municipis com el d'Ascó han perdut el 22 per cent de la població empadronada; la Ribera d'Ebre és la comarca amb el PIB més alt de Catalunya, 196,6 sobre 100, però alhora és també la comarca que té un dels índexs de població amb més pobresa de Catalunya: un 17 per cent de la població de la Ribera està per sota del llindar de la pobresa. Per tant, la suposada riquesa generada per la producció energètica no es queda a la comarca.

Al 2007 la producció de l'economia de la Ribera d'Ebre provenia en un 86 per cent del sector industrial, i per tant la marcada dependència d'aquest sector, que és fàcilment deslocalitzable, com ja ha passat en el cas d'Ercros a Flix, pot provocar una constricció socioeconòmica greu a la zona, i per tant la solució no és ubicar-hi un cementiri nuclear, el que cal és apostar per una clara diversificació econòmica de la comarca ara que encara hi som a temps.

I això és el que avui nosaltres, des d'Esquerra, volem expressar aquí. Creiem en el treball de la potenciació i la producció de productes de qualitat del sector agroalimentari. Creiem en les possibilitats i el creixement econòmic d'unes comarques que volen anar més enllà del que han estat fins ara considerades pel país.

Volem, en definitiva, participar en la construcció nacional, fer-ho amb un encaix possible, pujar al progrés del país. Aquest és el veritable consens territorial i aquest és el compromís que necessitem expressar des d'aquest Parlament, i ens satisfà moltíssim que ho puguem fer amb una ampla majoria...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cid i Pañella

...és el que el territori vol, és el que el país necessita.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor Joan Bertomeu, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya fixem lo nostre posicionament referent a aquesta proposta de resolució d'un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears a Ascó, presentada pels grups parlamentaris que donen recolzament al Govern. Sembla que les discrepàncies entre el tripartit que van sorgir a la comissió del dia 11 de març del 2008 ja no existeixen. Per tant, se justifica aquesta proposta conjunta, i no només d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana de Catalunya, com va ser en un principi en la proposta de la comissió. Suposo que no els ha sigut fàcil, en tant que sabem que per part d'Iniciativa per Catalunya Verds són contraris a tot lo relacionat amb l'energia nuclear i el Partit Socialista de Catalunya, dintre de la seues responsabilitats de govern, han d'afrontar l'acord del seu partit a Madrid, on, al Congrés dels Diputats, se va acordar de disposar d'un magatzem temporal centralitzat a nivell de l'Estat espanyol.

Altra cosa és la posició més còmoda d'Esquerra Republicana de Catalunya. No obstant és curiós veure com, a la proposta del ministre d'Indústria, aleshores lo nostre president de la Generalitat de Catalunya, lo senyor Montilla, que de fet és lo pare de la criatura d'aquest

magatzem, en la Comissió d'Indústria del Congrés dels Diputats, Esquerra Republicana de Catalunya hi va donar recolzament, votant a favor que l'estratègia espanyola en el camp dels residus nuclears passava per disposar d'un magatzem temporal centralitzat, i no va fer cap menció en aquell moment que el seu vot estigués condicionat al fet que aquest magatzem en cap moment tingués lo seu emplaçament a Catalunya.

Per tant, a Madrid donem recolzament a una proposta, en cap moment fixem diferències amb la resta de comunitats autònomes, i al moment en què un municipi de Catalunya presenta la seua candidatura, com democràticament pot fer qualsevol municipi espanyol, surt el tripartit a justificar-se davant dels ciutadans per dir que vostès no hi estan d'acord. I és lo que diu lo refrany: lo que s'excusa s'acusa.

Si com diu la proposta de resolució lo Parlament de Catalunya ja va aprovar a instàncies d'Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds una resolució mostrant lo rebuig a la instal·lació del magatzem temporal centralitzat, amb el vot en contra del Partit Socialista de Catalunya; si el president de l'Estat espanyol, lo senyor Zapatero, ja va manifestar que respectaria la voluntat de les comunitats autònomes abans de prendre cap decisió; si el Govern de l'Estat espanyol és de lo mateix color polític que el de Catalunya, no puc en cap moment entendre la proposta de resolució que estem debatent, si més no que el que deia abans, que el seu únic objectiu siga voler justificar-se davant del poble.

Però la pregunta és: quins partits polítics han presentat la candidatura? Per què s'ha permès? O és que los compromisos reals los desconexem? Ha complit lo Govern amb los compromisos del territori? O és que els alcaldes se senten acorralats i a vistes de la falta de recursos i inversions al seu territori, per donar sortida als seus veïns, no tenen més remei que buscar-se la vida i vetllar per trobar llocs de treball?

Vostès se preocupen de justificar-se públicament, però no es preocupen de poder donar una explicació tècnica i científica que puga donar coneixement a la gent dels efectes reals que puga comportar aquest model d'instal·lacions. Hem d'explicar que actualment tenim tres magatzems de residus a Catalunya; que el fet de tenir un magatzem que centralitzi el combustible gastat ofereix més seguretat que el sistema actual; que, dels precedents que tenim a Europa, la seguretat del magatzem temporal centralitzat és total i que el risc és nul. Per tant, estem creant una alarma social injustificada.

Si mirem a altres llocs, com per exemple als Estats Units, veurem que ara ja no està el senyor Bush, està el senyor Obama, més proper a vostès o almenys els cau més simpàtic, i tots sabem el que pensa..., lo que pensava en principi de les centrals nuclears. Però vostès saben quina és la seua proposta en aquest moment, és la de construir dos reactors després de trenta anys sense construir nuclears als Estats Units. I ell és el que està fent pedagogia dient que és la major font d'energia que no produeix emissions de carboni i que és un tema que afecta l'economia i la seguretat, i manifesta que no poden seguir empantanats en debats d'esquerres i dretes

i d'ambientalistes i empresaris. I per justificar la seua decisió parla de l'avantatge pres per França i Japó, i manifesta que en aquest moment hi han cinquanta-sis reactors en construcció en tot lo món: vint-i-un a la Xina, sis a Corea i cinc a l'Índia. Menys mal que fer aquesta proposta no ve del senyor Bush.

Però vostès què fan? Primer voten acceptant lo magatzem temporal centralitzat, després obren lo procés concursal, i a continuació obren un expedient a l'alcalde i regidors que es presenten al concurs.

I la pregunta seria: no creuen que l'alcalde d'Ascó i els regidors que han donat suport a la candidatura poder tinguen motius justificats per a la seua decisió? ¿No creuen que ells poden pensar que, atès que en el seu dia se'ls va posar la central nuclear al seu terme municipal sense demanar-los la seua opinió, avui el mer fet de posar el magatzem els donarà més seguretat per les inversions previstes, a part dels llocs de treball que es poden generar, els mil durant los tres anys de construcció més los tres o quatre-cents durant los quaranta o cinquanta anys, amb el parc empresarial, el parc tecnològic i el viure d'empreses que hi van associats, i tot això a quinze anys vista del previ tancament de la central nuclear, que comportarà, per descomptat, la creació de nous aturats?

Per què vostès avui no presenten una proposta de resolució que doni sortida a la pèrdua de llocs de treball que hem tingut a les Terres de l'Ebre al llarg dels últims mesos? Per què no prenen les mesures oportunes per donar prioritat a establir un pla d'actuació de forma immediata que desenvolupi les infraestructures territorials i les infraestructures productives? Per què no presenten un pla estratègic per a les Terres de l'Ebre?

Si el temps que perden discutint, el tripartit, i pensant com manipular l'opinió pública l'empressin a fer les propostes i accions a favor del territori poder no caldria obrir cap expedient, perquè els únics que es mereixen expedients per la nefasta gestió que estan portant a terme són alguns líders polítics.

Per tant, el que haurien de fer és retirar la proposta de resolució, que no dona cap força al Govern més de la que ja té actualment, i que comencen a presentar propostes encaminades a donar llocs de treball i seguretat a les Terres de l'Ebre.

Per tant, el Partit Popular veent la demagògia d'aquesta proposta de resolució que es presenta avui al Parlament, veent que no té sentit una cosa que està aprovada repetir-la i tornar-la a aprovar, mos abstindrem d'aquesta proposta, que la veritat és que vol manipular el poble però no porta res d'oportú.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Molt bon dia, senyores diputades, senyors diputats. Molt bon dia també a la

gent que avui ens acompanya i que han matinat per poder estar avui aquí, que prendrem una decisió que, a diferència del que s'ha dit fa un moment, té importància, és transcendent i va pel bé del nostre país.

Jo sentia la darrera intervenció del diputat Bertomeu i m'atrevia a esbossar una pregunta. Escolti, si això és tan fantàstic, per què el Partit Popular s'hi oposa en determinades comunitats autònomes i fins i tot acudeix a les manifestacions? Em sembla que aquí els que potser tenen un problema de coherència són vostès.

Pel que fa al nostre grup, a Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, sí, nosaltres som antinuclears, i som antinuclears de fa força, força, força temps; és a dir, no és una cosa de darrera volada.

Mirin, en una discussió que hi va haver en el Congrés dels Diputats l'any 2006 i, perquè ningú no es pensi que m'he complicat la vida, «relativa al establecimiento de una comisión interministerial cuyo cometido consistirá en establecer los criterios que deberá cumplir el emplazamiento del almacén temporal centralizado», o sigui, del que estem parlant avui, el diputat senyor Herrera, el Joan Herrera, va dir en la seva intervenció el següent: «No se puede decir que se van a tratar los residuos con una ATC sin saber hasta cuándo vamos a tener los residuos. Lo que se requiere solventar es la peor de las partes de la energía nuclear sin ir al meollo de la cuestión, que es hasta cuándo vamos a tener energía nuclear. Nosotros lo que proponemos para poder avanzar de forma segura y eficaz en la solución del problema de los residuos radioactivos es que el Gobierno socialista ponga en marcha previamente el plan de cierre, que consensuemos en definitiva el horizonte. Por esto me gustaría que aceptasen nuestra enmienda. Y si no la aceptan y finalmente votan su proposición no de ley, quiero decirles que sin consenso no va a haber ATC.» Això és el que va dir el senyor Herrera. No li van acceptar la seva esmena, ves per on, i el resultat de les votacions..., «dio el siguiente resultado: votos a favor 30, votos en contra 1» —el del Joan Herrera—, abstencions 1; diari de sessions, si algú el vol el tinc a la seva disposició.

I a mi avui aquí bàsicament em toca dir, en primer lloc, el mateix. Per tant, dono per explicat el que ja ha dit el senyor Herrera que jo he llegit. No es pot dir: «Tenim energia nuclear i tenim un petit problema: els residus.» Un «petit problema» la producció d'uns residus que seran perillosos durant anys i anys i anys? Risc zero per a unes instal·lacions que requereixen ventilació estàtica i si aquesta ventilació estàtica té problemes immediatament es produeix afectació? I això ho hem de garantir per a milers d'anys? Escolti, ni el Fuero de los españoles aspirava a durar el que durarà un magatzem nuclear, per favor!; no podem dir que això és un *petit* inconvenient d'aquesta tecnologia.

Per tant, nosaltres volem un debat sobre energia i un debat el qual a més a més el volem fer no sobre tòpics gastats: recordar que el mercat espanyol és exportador d'energia, d'energia elèctrica, i amb xifres molt importants; recordar que a diferència dels Estats Units, que es posava ara d'exemple, tenim una potència instal·lada que dobla el consum màxim, potència instal·lada 98.500 megawatts/hora, punta màxima de producció

45.000 megawatts/hora; que les renovables en aquest moment hi han puntes en què estan aportant el 50 per cent; que en determinats moments estem ja parant els molins i parant totes les tèrmiqes.

Perdoni, si algú vol fer una central nuclear al nostre país la pot fer quan vulgui, està liberalitzat; el que volen és fer una central nuclear amb diner públic, que és una cosa absolutament diferent, *con garantía del Estado*; tan clar no deuen veure el negoci.

Però, encara més, vostè, que parlava dels empresaris, vagi a parlar amb els empresaris de generació elèctrica tèrmica, que estan espantats per la quantitat d'hores que han de parar les seves centrals perquè el mercat no ho absorbeix. Les renovables van aportar el 39 per cent l'any passat, el 39 per cent, per descomptat, molt per damunt de les nuclears.

I si volen que parlem de problemes, parlem del problema de la substitució del combustible: 75 per cent del consum, 25 per cent és energia elèctrica, i aquí les nuclears no ens ajuden de res, en absolut.

Per tant, la nostra posició és antinuclear, és clar que sí, però no es pensin que no és una posició que no admet un debat infinitament més seriós que qualsevol ironia sobre el que fa o deixa de fer el senyor Bush.

I quan diem que volem crear un pla de tancament progressiu ordenat i amb compensacions per al territori, no estem dient res més que el que s'està fent en altres països a Europa, en alguns dels quals van posar en marxa això una coalició entre verds i socialistes i en aquests moments ho està mantenint un govern tan absolutament..., tan conservador com el de la senyora Merkel. Mentre no es defineixi el problema dels residus al tancament no es pot parlar d'instal·lacions d'emmagatzematge.

Però després el que sí que quan s'han posat les bases per al debat d'aquest magatzem que nosaltres no volem discutir..., el que sí que s'ha dit és que això s'havia de fer amb consens social i territorial. I d'aquí, sí que ve l'esmena que va presentar el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que és el mateix que el d'Esquerra, al Congreso de los Diputados, on vam assegurar que «el emplazamiento que asegure la consecución del mayor consenso social, territorial e institucional, y especialmente con las comunidades autónomas y entidades locales afectadas», perquè això en el cas d'Ascó no es dona.

Social. Només un 17 per cent dels veïns de l'àrea d'Ascó hi estan a favor. Ho diu l'informe sociològic que l'Ajuntament d'Ascó ha presentat a la documentació en el ministeri. Ho diuen les manifestacions –i aquí haig de felicitar la magnífica feina que ha sigut capaç de fer la coordinadora– que hem fet a Ascó, que hem fet a Móra.

Consens territorial. Ja s'ha dit: noranta-tres ajuntaments del voltant d'Ascó, deu consells comarcals, 78 per cent de la població de Terres de l'Ebre..., que representen el 78 per cent de la població de Terres de l'Ebre i del Priorat han dit que no. És clar que estic d'acord amb els alcaldes, jo! Jo estic d'acord precisament amb aquests alcaldes!, amb els alcaldes que per defensar els interes-

sos de la seva zona, per defensar les seves fonts productives de llarg abast, s'hi han oposat.

Miri, a mi, a la manifestació del diumenge va haver-hi una pancarta que em va literalment encantar; hi posava: «Es ven casa a Vinebre. Raó: pregunta-li a l'alcalde d'Ascó.» Felicito a qui en va tenir la idea, perquè defineix exactament quina és aquesta situació.

Consens institucional? Vam aprovar la Resolució 150/VIII, que vam impulsar Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Esquerra Republicana, i que vam aconseguir que tirés endavant. Posteriorment –i aquesta és una qüestió important–, el Govern del nostre país s'hi ha manifestat en contra; estem contents d'haver-hi contribuït.

I avui el plenari, i sembla que per majoria molt qualificada, i, si pogués ser, m'agradaria molt que fos sense cap vot en contra, per una majoria possiblement del 90 per cent, aprovarem la constatació que no existeixen les condicions per tirar endavant aquest cementiri nuclear. I ens haurem de plantejar si un sistema que deixa la decisió en mans de menys d'una desena de persones, de regidors, és el sistema més adequat, respectant tot el que s'hagi de respectar, però ens ho haurem de preguntar.

Però també haurem de dir una cosa, que si l'Ajuntament d'Ascó no hagués presentat la seva candidatura ens hauríem estalviat molta feia. I l'Ajuntament d'Ascó té color polític. I les modificacions que avui hem fet a la proposta de resolució no les hem fet perquè s'hi sumi algun dels grups proposants –els grups proposants ja estàvem d'acord–; les hem fet perquè s'hi sumi..., i és el que ens tocava, i agraïm que Convergència i Unió s'hi hagi sumat, però les hem fet perquè s'hi pogués sumar Convergència i Unió.

I un tercer element: justícia territorial. Mirin, si no volen parlar de greuge territorial, si no volen sentir parlar de quota de solidaritat, diguem-ho d'una altra manera, parlem de racionalitat en la distribució de càrregues en el territori. Perquè una central nuclear i un cicle nuclear és una càrrega. Ascó ha perdut població any rere any des que té la central nuclear i ha estat incapaç d'omplir el seu polígon industrial. La demarcació més nuclearitzada de l'Estat, la que té tres centrals nuclears –per cert, les que tenen el pitjor funcionament i acumulen més incidències–, la que en té una de parada, la que té altres infraestructures energètiques, no és el lloc per posar un ATC.

Per tant, pel nostre posicionament antinuclear, perquè no existeix el consens social, territorial i institucional requerit, i perquè no és racional la instal·lació d'un ATCRNAA, *almacén temporal centralizado de residuos nucleares de alta actividad*, tinguem-ho clar, a les Terres de l'Ebre, doncs, estarem molt orgullosos avui de contribuir amb el nostre vot a l'aprovació d'aquesta proposta de resolució i molt orgullosos de contribuir a posar les Terres de l'Ebre dins del mapa de Catalunya, en el lloc capdavanter, important, digne que els pertoca.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, a veces me cuesta seguir los debates a lo largo del tiempo, y este es un debate especialmente curioso. Si seguimos la cronología del mismo y ponemos cada cosa en su momento, recordamos que la Comisión de Industria, Turismo y Comercio del Congreso de los Diputados el 27 de abril del 2006 aprobó una proposición no de ley por la que el Congreso instaba al Gobierno a constituir una comisión interministerial que debería establecer los criterios que deberá cumplir el establecimiento del almacén temporal centralizado; Gobierno del que formaba parte el ministro de Industria, el señor José Montilla. Atendiendo a esa proposición no de ley el Gobierno aprobó el Real decreto 775/2006, de 23 de junio, por el que se creaba dicha comisión interministerial; ministro de Industria: José Montilla Aguilera.

Esa comisión interministerial se crea y se aprueba una serie de criterios sobre cómo efectuar las convocatorias públicas para la selección de los municipios candidatos a albergar el emplazamiento del almacén temporal centralizado. Se publica mediante la resolución de 23 de diciembre del 2009.

En el ínterin ya se había producido la aprobación de una propuesta de resolución de Esquerra Republicana de Catalunya y de Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa en la Comisión de Economía por la que se instaba al Gobierno del Estado para que en la toma de posición clara y definitiva se tuviera en cuenta la voluntad del Parlamento de desestimar la ubicación en Cataluña del almacén temporal centralizado, al mismo tiempo se daba apoyo a la Coordinadora Anticementerio Nuclear de Cataluña, y al mismo tiempo se daba traslado al Senado, al Ministerio de Industria y a la comisión interministerial para la selección del emplazamiento de este almacén. Estamos hablando del 11 de marzo del 2008.

A mi me gustaría saber si la resolución del Ministerio de Industria, Turismo y Comercio ha sido impugnada por el Gobierno de la Generalitat. Si no ha sido así, se ha aquietado con su contenido. Estamos hablando ahora de consenso político, social, territorial, pero el instrumento para hacer inviable la aplicación de la norma, de esta resolución, no ha sido utilizado por parte del Gobierno de Cataluña. Es decir, no hay ninguna cláusula, ninguna condición, ningún requisito dentro de esta resolución que diga que es necesario escuchar previamente a las comunidades autónomas, que es necesario un consenso político, que es necesario un consenso territorial.

Y ahora, hoy, aquí, vienen ustedes y plantean a toro pasado el problema. No, ustedes han estado inactivos; me refiero al Gobierno de Cataluña, al Gobierno de Cataluña y al Grupo Parlamentario de Convergència i

Unió, y a los grupos municipales, que en su momento no recurrieron la norma. ¿A qué vienen ahora a decir que no se aplique una norma?

Sinceramente, creo que aquí se hace efectivamente mucha demagogia y ustedes, en función del receptor, dicen una cosa o dicen otra. Pues no, yo creo que en este caso se ha de ser honesto. Y efectivamente tiene razón el representante de Iniciativa; yo creo que es el más coherente de los que ha habido aquí, en la medida en que él es anti-nuclear, ha dicho siempre que no es nuclear, pero resulta que, formando parte del Gobierno de Cataluña, se le ha olvidado excitar el celo de su Gobierno para que recurra la resolución que precisamente hacía posible la instalación en Cataluña de un almacén de residuos nucleares.

Es decir que ustedes agitan las bases y luego no hacen los deberes, y vienen aquí para tratar de solucionar en estos momentos los deberes que no hicieron en su momento. Probablemente los miembros de la coordinadora se sentirán satisfechos, se irán satisfechos porque hoy aquí, en el Parlamento, se aprobará una resolución diciendo que en Cataluña no ha lugar un almacén centralizado de residuos nucleares.

Pero con esta resolución que ustedes tendrán, tendrán el elemento político, no cabe ninguna duda, pero es que dejan al margen el elemento jurídico.

Ya les digo: no apoyaré la resolución. Y no apoyaré la resolución sencillamente por un principio de coherencia. Primero, estamos defendiendo la autonomía municipal en esta materia durante todo este tiempo; Convergència i Unió tiene el corazón partido, su alcalde presenta la candidatura al almacén, le abren un expediente y al mismo tiempo le dan palmadas diciendo: «El caso es que te entendemos. Te entendemos pero hoy vamos a votar en contra –pero te entendemos.» Sinceramente, oiga, coherencia política –política–, coherencia política a todos. El Partit dels Socialistes de Catalunya en el debate de la propuesta de resolución celebrado en su momento en la Comisión de Economía se abstuvo, no quiso mojarse –no quiso mojarse–, y ahora vienen aquí y, a toro pasado una vez más, se moja y se muestra partidario del gran consenso: «Señores, yo soy partidario de que aquí en Cataluña no haya un almacén temporal centralizado.» Oiga, pues, haberlo dicho entonces, haber hecho la labor entonces, haber convencido a su ministro de Industria, haber convencido al Gobierno, y sencillamente no decir hoy aquí una cosa, en Madrid otra y no se sabe dónde la siguiente.

Pues, no; son ustedes unos incoherentes, permítanme que se lo diga, pero todos –todos–, en la medida en que dicen unas veces una cosa, otras la contraria, votan en un sitio una cosa, al día siguiente la contraria, y, en función de los intereses políticos, electorales –en estos momentos no hay que olvidar que las elecciones están demasiado cerca–, van diciendo lo contrario.

Este diputado es coherente. En la propuesta de resolución en su día, que se planteó en la Comisión de Economía, se abstuvo. Y se abstuvo porque entendía que hay que hablar claro, y si se está hablando de la energía nuclear, pues eso tiene sus consecuencias, que es darle solución a los residuos. Y muchas veces..., y de aquí que

me vuelva a citar, en el sentido de que ya en aquel momento yo aludí a la opción Nimby, o a la opción Span, en catalán y en castellano, «sí, pero aquí no»; pues, «sí, pero aquí no». El momento era la resolución, si no, deróguela, y, si no, ya me dirán, si la resolución dice que los municipios pueden presentar candidaturas y el Gobierno del Estado es el competente para resolver la materia y no se necesita, porque no se necesita, porque no lo han previsto en la norma, que haya ni consenso social, ni político, ni autonómico, ni territorial, sino que sencillamente basta esto: petición de ayuntamiento y Gobierno del Estado. Ustedes no lo impugnaron, no lo denunciaron en su momento y ahora deberán acatar lo que en su día se decidió.

Muchas gracias, señor presidente.

(El Sr. Pi i Noya demana per parlar.)

El president

El senyor Terrades també havia demanat la paraula, o no? *(Pausa.)* Sí, sí. Senyor Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies. En primer lloc, contra el que s'acaba de manifestar, sí que el decret originari contempla l'existència de consens amb el territori i amb les comunitats autònomes.

I, en segon lloc, per al recurs, encara estem dins de termini; de fet, s'acaba de començar.

El president

Senyor Terrades...

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Per dir-li al senyor Domingo que cap contradicció amb la posició del meu grup parlamentari. En el passat i avui, ja li ho hem manifestat, nosaltres estem a favor d'un magatzem centralitzat de residus nuclears. El Govern de l'Estat encara no ha adoptat cap decisió; ha obert un concurs, s'hi han presentat diversos ajuntaments; el nostre grup parlamentari ha escoltat i ha constatat que avui no hi ha consens i per això donem suport a aquesta moció.

Senyor Sancho, amb el mateix to d'amabilitat que vostè ha fet servir. Miri, aquesta transacció que hem acordat el seu grup amb els grups que donen suport al Govern és perquè vostès puguin sumar-se a la majoria i aprovar aquesta resolució. El que els molesta, eh?, a vostès és que el Govern de Catalunya hagi pres la iniciativa de dir que no hi ha consens i que, per tant, no volem el magatzem a Catalunya.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo, té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Pi, me está dando la razón. Si dice que en el decreto así figuraba y en la resolución no consta, pues

interponga un contencioso-administrativo contra la resolución, puesto que, si es contradictoria con el decreto, tendrá usted razón para hacerlo. No lo han hecho; en consecuencia... *(Remor de veus.)* Bueno, no, pues están fuera de plazo, les aviso.

(La Sra. Cid i Pañella demana per parlar.)

El president

Senyora Cid... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyora Cid...

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Tres consideracions. En primer lloc, senyor Domingo, no pot parlar de contradiccions del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. En tot cas, abans de fer-ho vostè hauria de preocupar-se de conèixer la problemàtica de més a prop i xafar més territori. És molt fàcil parlar d'incoherència des de l'escó d'un parlament, perquè vostè sabia perfectament quina és la feina, el treball i l'esforç no només d'aquest grup parlamentari, sinó dels seus càrrecs institucionals a les comarques afectades per aquesta qüestió. Per tant, d'incoherència cap, ni aquí ni a Madrid ni enlloc.

Una segona qüestió, al portaveu del Grup Popular. Senyor Bertomeu, estan cansats de repetir en aquesta sala, i ahir ho vam veure, que aquelles coses que debatem aquí no estan en consonància amb les preocupacions de la ciutadania. Avui vostès tenen l'oportunitat de votar a favor d'una proposta de resolució que preocupa la ciutadania i col·laborar precisament en aquesta lluita que vostès...

El president

Senyora Cid...

La Sra. Cid i Pañella

...diuen que hem de tindre contra la desafecció econòmica.

I temps d'allegar, en tindrem; estem en procés i ho farem.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Farem la votació de la següent manera: en primer lloc, votarem el punt tercer, que és el que no hi ha transacció, separatament dels punts primer i segon, que són sobre els quals s'ha construït la transacció, si els sembla.

Per tant, votem en primer lloc el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor i 59 absències.

I ara votem, doncs, la resta de la moció.

Comença la votació.

La Proposta de resolució sobre el rebuig de la ubicació d'un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears a Ascó ha estat aprovada per 111 vots a favor i 14 abstencions.

(Aplaudiments.)

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00033/08)

El novè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre o una membre del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

D'acord amb l'article 6.3 de la Llei 6/2008, del 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, el president de la Generalitat ha presentat al Parlament la proposta de candidat a substituir la vacant produïda en el Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

El candidat proposat per la presidència de la Generalitat al Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts és el senyor Manel Camp i Oliveres.

(La Sra. Vidal i Huguet demana per parlar.)

Senyora Carme Vidal... En tot cas, els grups parlamentaris poden intervenir..., per tant, senyora Vidal, té la paraula.

La Sra. Vidal i Huguet

Sí, senyor president, moltes gràcies. Bé, només per explicar el nostre vot. Senyores i senyors diputats, vostès recordaran que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens vam abstenir en la proposta dels onze membres que el Govern va presentar per al plenari.

Aquella abstenció tenia una doble motivació. Una, de formes, i és que el dissabte abans de la votació el president de la Generalitat rebia a palau els onze membres i els rebia davant dels mitjans, abans que aquesta cambra en ratifiqués la seva proposta. L'altra és que, si bé és cert que la llei no obliga que els onze membres hagin de ser representants de cadascun dels llenguatges artístics, de cadascuna de les disciplines, sí que és cert que hi va haver un sector, el de la música, que va entonar un plany perquè no se sentia representat en aquell plenari. Ja també abans de la votació des del Departament de Cultura es va dir que es crearia una sectorial que donés suport als onze membres del consell.

Per tant, nosaltres ara entenem que la proposta del senyor Camps, doncs, no ha estat allò, presentada a l'avançada, i que el sector de la música se sent ja seu aquest consell.

Per tant, des del nostre grup, reconeixent el talent, la disponibilitat i l'entrega del senyor Camps, igual que de la resta de membres proposats per al plenari, li donarem el nostre recolzament, amb el desig, això sí, que el consell tanqui definitivament aquest viatge iniciàtic tan convuls que ha tingut, se senti en la normalitat i

empari tots i cadascun dels llenguatges artístics per fer-los créixer en l'excel·lència i en la competitivitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Manel Camp, per ser precisos. *(Veus de fons.)*

Senyora Llansana, té la paraula.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, i en nom dels tres grups que donen suport al Govern, per mostrar la nostra satisfacció per aquesta elecció que estem a punt de fer.

El senyor Manel Camp és un pianista, un compositor i un pedagog de primeríssim nivell, amb una llarga trajectòria al servei de la música i de la cultura d'aquest país. Estem molt satisfets que hagi acceptat el repte de formar part d'aquest Consell de les Arts. Amb els seus coneixements musicals segur que podrà complementar la sensibilitat musical que, en les sensibilitats artístiques del Conca, ja vam estar d'acord en el seu moment que era una sensibilitat que hi faltava; el senyor Manel Camp la podrà complementar, sense representar cap sector, evidentment.

I estem satisfets també del suport de Convergència i Unió. Estem satisfets que un any després, senyora Vidal, s'hagin dissipat aquests dubtes que tenien, aquestes pors que tenien de governamentalització del Conca, i que avui donin suport decidit a aquesta persona i a aquesta institució.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. També per explicar, com han fet molt bé la senyora Carme Vidal i la senyora Llansana, el nostre posicionament.

Primer, perquè vostès saben que nosaltres no vam donar suport a la llei; segon, perquè vostès saben que nosaltres ens vam abstenir –per cert, aprofito per saludar també els representants del Conca que ens acompanyen avui–, perquè vostès saben molt bé també que ens vam abstenir en l'anterior votació, i el conseller ho sap molt bé. Per què? Per les formes, perquè aquesta governamentalització de què abans parlava la senyora Llansana es va demostrar ara fa un any. Senyora Llansana, el que ha canviat no és el posicionament, almenys, d'aquest grup, sinó el posicionament del Govern, en el sentit que ara sí..., ens n'hem assabentat abans, però ara sí que hi ha una votació i que les formes s'han cuidat i s'han guardat; la forma és molt important, i ja ho hem vist en el primer any del Conca, la forma és molt important, perquè al final el que ha de decidir i el que volíem decidir és per consens, per desgovernamentalitzar les ajudes a

la creació, que eren molt importants, per independitzar les ajudes de la creació de l'àmbit polític.

Segon, ens alegrem..., és cert, el Conca no ha de ser un reducte de diverses expressions artístiques, però ens alegrem també que una sensibilitat tan important com és la música a casa nostra estigui dintre del Conca.

Per tant, el que ha canviat, senyora Llansana, que queda molt clar, és l'actitud del Govern. Nosaltres, amb aquesta actitud, sí que hi donarem suport. I la pena que ens queda és que aquesta actitud no hagués vingut fa un any o fa dos anys.

Gràcies, senyor president.

El president

Alguna altra intervenció? *(Pausa.)*

Doncs, si és així, podem fer l'elecció per votació electrònica secreta o per assentiment. *(Pausa.)* Per assentiment o votació? *(Pausa.)* Votació.

Doncs, demano als serveis de la cambra que ho disposin per tal de fer la votació secreta. *(Veus de fons.)* Entenc que el Grup Mixt ha demanat votació secreta, eh?

(Pausa llarga.)

Bé, doncs, posem a votació l'elecció del senyor Manel Camp com a membre del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Comença la votació.

(Veus de «No va...») Sí que va –sí que va–; és secreta la votació.

El resultat de la votació és 118 vots a favor, 2 vots en contra i 3 abstencions.

Per tant, queda designat el senyor Manel Camp i Oliveres com a membre del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Per quan hi hagi una altra votació secreta, senyores diputades, senyors diputats, des de fa alguna votació que s'ha de fer en secret, no queda registrat el llumet del que voten perquè, si no, no seria secreta. *(Remor de veus.)* Tan elemental com això.

(Aplaudiments.)

Doncs, bé, atesa la similitud dels punts 10 al 15, els proposo de tramitar-ho conjuntament, si cap grup s'hi oposa, i intentariem fer una única votació per assentiment, si és que hi ha acord, eh? *(Pausa.)*

Procediments

acumulats relatius a l'elecció de membres dels consells socials de les universitats (tram. 284-00035/08, 284-00036/08, 284-00038/08, 284-00039/08, 294-00040/08 i 284-00041/08)

Prego a la il·lustre senyora Lúcia Santos, secretària primera de la Mesa, que llegeixi els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris com a membres dels consells socials de les universitats.

La Sra. Santos i Arnau

El candidat proposat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya com a membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona és el senyor Moisès Amorós i Perich.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió com a membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona és la senyora Núria Aymerich.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió com a membre del Consell Social de la Universitat de Lleida és el senyor Ramon Companys.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió com a membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya és el senyor Cristian Rovira.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió com a membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra és el senyor Josep Tous.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa com a membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili és el senyor Albert Pallarès.

El president

Podem fer aquestes designacions per assentiment o cal votar? *(Pausa.)* Votar? *(Pausa.)*

Doncs, també demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret del vot.

(Veus de fons.) Els votem tots conjuntament, entenc, en una sola votació, si els sembla? *(Pausa i veus de fons.)* Han demanat votació, sí, han demanat votació. Podem votar? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Han estat designats membres dels consells socials de les respectives universitats les persones abans esmentades per 118 vots a favor i 5 abstencions.

Procediment

per a elegir un membre o una membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00043/08)

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir un membre del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya al Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya és el senyor Sergi Sol i Bros.

Podem fer la votació per assentiment o hem votar? *(Pausa.)* Hem de votar.

Doncs, demano als serveis de la cambra que tornin a fer per garantir el secret dels vots. *(Pausa.)*

Comença la votació.

El senyor Sergi Sol i Bros ha estat designat membre del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya per 110 vots a favor, 5 vots en contra i 9 abstencions.

Interpel·lació

al Govern sobre la realitat social dels catalans
(tram. 300-00266/08)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la realitat social dels catalans; presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

(Pausa llarga.)

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, avanzada la recta final de la legislatura es un buen momento para valorar el estado de la cuestión, ver qué percepción tiene el Gobierno de la realidad social catalana, y cuáles sus objetivos, su proyecto a largo plazo.

La primera pregunta que tenemos que hacer..., no sé si realmente el Gobierno tiene interés en conocer cómo es la Cataluña actual. Y permítanme que hoy sí les hable de identidad y lengua. Recurrente y falsamente se suele atribuir al Grupo Mixto, y en concreto a este diputado, su obstinación por enlazar cualquier tema con el tema lingüístico. Hoy sí, hoy tienen motivo; hoy hablaré de lengua y de identidad. El *conseller* se encontrará a gusto en estos temas, puesto que los conoce muy bien y ha dedicado gran parte de su experiencia profesional a ellos.

Conseller, sabemos casi exactamente el número de residentes en Cataluña; el padrón municipal y la tarjeta sanitaria son un buen instrumento para enumerarlos. El año que viene, el 2011, gracias al censo de población y viviendas, que se realiza cada diez años, como sabe, tendremos la oportunidad de realizar la auténtica fotografía de los catalanes.

Me gustaría referirme a este instrumento. A través del censo sabremos las personas que residen en una vivienda, el régimen de tenencia de la misma, su superficie, el combustible que consumen, el medio de transporte, su lugar de nacimiento —esto es, los que han nacido en Cataluña, los nacidos en el resto de España y los nacidos en el extranjero—, su nacionalidad, su nivel de estudios, sus ocupaciones, su estado civil, el tiempo de residencia en esta comunidad autónoma, si está parado o no.

Pero ¿y su lengua? ¿Tiene interés el Gobierno de Cataluña en saber cuáles son las lenguas de los catalanes? Nunca se ha preguntado en un censo de población a todos los residentes en Cataluña por este hecho; se hizo exclusivamente respecto al Valle de Arán en el año 1991, sobre la lengua habitual, la lengua de identificación y la lengua inicial de los araneses.

En estos últimos años Cataluña ha registrado un incremento demográfico extraordinario, y sería conveniente tener una buena radiografía. Hasta ahora los datos han sido siempre aproximativos, nunca reales. Idescat y la

Secretaría General de Política Lingüística, en la Encuesta de usos lingüísticos de la población de 2008, plantearon algunos objetivos al respecto. Objetivo principal: obtener una estimación sobre los usos lingüísticos en las relaciones interpersonales.

Otros objetivos: conocimiento y dimensionamiento de las lenguas de identificación de la población, la lengua inicial, la lengua de identificación y la lengua habitual; actitudes lingüísticas de la población. Nuevos objetivos: uso y conocimiento del aranés. Nivel de conocimiento de otras lenguas: el castellano, el francés y el inglés, en este mismo paquete.

La ficha técnica: se hizo sobre una muestra efectiva de 7.140 personas. Y el método de recogida de información fue a través de una entrevista telefónica y una entrevista personal.

Los resultados de la encuesta reflejan que prácticamente la totalidad de la población catalana habla castellano, el 99,7 por ciento, y que tres de cada cuatro residentes son capaces de hablar en catalán, 78,3 por ciento.

En cuanto a la lengua inicial, la lengua de identificación y la lengua habitual, se derivaba, de esa proyección, de esa encuesta, que el 55 por ciento de los catalanes tenían el castellano como lengua inicial; el catalán era el 31,6, y un 3,8 por ciento se reconocían bilingües de nacimiento.

Es evidente que la lengua del poder en Cataluña es el catalán, y buena prueba de ello es que hay más personas que identifican el catalán como su lengua propia; me refiero a que se produce un cambio lingüístico: el 37,2 por ciento del 31,6 inicial. Y menos, los castellanohablantes, que del 55 por ciento inicial quedan, en cuanto a lengua de identificación, en el 46,5 por ciento. Los bilingües asimismo crecen: el 8,8 por ciento.

Desde luego, este Parlamento, que debiera ser representativo de la sociedad, no lo es en términos lingüísticos. De hecho, muy pocos diputados —aquí tienen uno— tienen el castellano como lengua inicial y de identificación, y así lo hacen ver en esta cámara. Otros, que tienen como lengua inicial el castellano, se identifican con el catalán. Sin ir más lejos, el exponente máximo es el presidente Montilla que, de lengua castellana, ha abrazado el concepto de lengua propia y no utiliza nunca el castellano en esta sede ni en actos públicos oficiales, salvo en contadísimas excepciones.

Ayer se aprobó en esta cámara el Proyecto de ley de consultas populares, y uno de los *leitmotiv* de este Gobierno, que es el de la participación ciudadana, y de alguno de sus representantes, el *dret a decidir*, hace precisamente de la posibilidad de la decisión uno de los ejes de la acción política.

Me gustaría conocer si el Gobierno tiene interés en conocer de verdad, realmente, con una fotografía exacta, las lenguas de los catalanes, las lenguas en las que se identifican. Y es más, si tiene interés en conocer en qué lengua desea cada uno de los catalanes que la Administración se dirija a ellos y les atienda.

Estamos hablando de preguntas sumamente sencillas, que en otras comunidades ya se han hecho. Desde lue-

go, bien es cierto que, en el tema de las encuestas o de las preguntas directas en materia lingüística, el Gobierno es especialmente alérgico. De hecho, paseó por toda las *consellerías* las sentencias en las que se solicitaba que se pidiera a los padres que identificaran la lengua de escolarización de sus hijos durante la primera enseñanza, y al final no hizo la pregunta.

Da la impresión de que el Gobierno ya ha decidido en esta materia por los catalanes y que, además, no quiere saber. Si no es así, tiene la oportunidad de corregir y tiene la oportunidad de corregir preguntando, *conseller*. Es bueno que se pregunte por el grado de conocimiento del catalán, como se hace en los censos, pero también es bueno que se pregunte por en qué lengua quieren ser atendidos los catalanes o en qué lengua quieren ser escolarizados.

Este diputado no nacionalista ha venido a este Parlamento a hablar también de lo prohibido, prohibido hasta ahora, porque parece ser que cuando se tocan estos temas se produce como una cierta desazón, una cierta incomodidad, que genera incluso a veces la afrenta personal. Porque, sinceramente, a veces tengo la impresión de que a este Gobierno parece no gustarle Cataluña, la miran y no la reconocen, no ven lo que les gustaría ver; por eso quieren convertirla en otra cosa, y para ello transforman cualquier proyecto legislativo en un vehículo camuflado de su proyecto identitario. Por supuesto, no existen leyes de identidad nacional, ni la palabra aparece en el título de ninguna ley, pero la homogeneización de la sociedad catalana, de acuerdo con unos patrones imaginados por el Gobierno, constituye el núcleo duro de un gran número de leyes y está latente en el lenguaje utilizado en todas ellas, incluso en esta cámara.

De la derivación del concepto de lengua propia —¡qué gran hallazgo!— se deriva una retahíla de consecuencias a veces increíbles: por ser lengua propia, no por ser la lengua de los catalanes —solo de los catalanes—, el catalán pasa a ser la lengua de la Administración, la lengua de la enseñanza, la lengua de los medios de comunicación públicos, la lengua de rotulación y ¡la lengua común! Ahora mismo se está planteando en esta cámara un proyecto de ley de acogida de inmigración en que se convierte al catalán, como lengua propia de Cataluña, en la lengua común de los catalanes, cuando, según los datos, la lengua mayoritaria de los catalanes es el castellano.

¿De qué hablamos? Yo creo que ustedes están en un proceso de uniformización y no de catalanización, porque la catalanización en cuanto a expresión de lo catalán, en el aspecto individual personal, es otra cosa, y lo proyectan de una manera obcecada en los distintos proyectos de ley, en las distintas leyes de la cámara.

Esquerra Republicana intentó, y usted fue uno de los promotores, que se adaptara el Estatuto de autonomía con una nueva ley de política lingüística. Parece ser que no alcanzó el consenso necesario dentro del Gobierno tripartito, esta pretensión. Pero, sin embargo, permítanme la expresión, de matute, en cada proyecto de ley nos cuelan la política lingüística, que en su caso es la expresión máxima de una política identitaria uniformadora.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre a aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, senyor Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats..., senyor diputat, deixi'm començar per dir que hi ha només una part del patrimoni de la cultura humana, de la diversitat de la cultura humana, que és de l'estricta responsabilitat d'aquest Parlament i també, per tant, d'aquest Govern. I és que la cultura gestada a Catalunya, la cultura catalana, el resultat de l'experiència història del poble de Catalunya en termes culturals, és, sobretot la seva preservació, una competència d'aquesta cambra i del Govern del país.

Per tant, doncs, allò que fem en defensar la cultura catalana és fer la nostra contribució, la més important que podem fer, a la preservació del patrimoni de la diversitat cultural de la humanitat.

Vostè em plantejava inicialment si el Govern tenia interès a saber com és la Catalunya actual. Per descomptat. I, de fet, en matèria de coneixement dels usos lingüístics, hi ha una tradició de disponibilitat de dades, d'estudis i d'informes, perquè hi ha arribat a haver..., per la importància de la llengua en el país, en el procés de recuperació de la llengua i la cultura del país després d'un procés de molts anys d'una pràctica des de l'Estat que molts autors han considerat de caràcter etnocida, és a dir, de liquidació i desarticulació sistemàtica dels mecanismes de reproducció d'una llengua i una cultura, afectant el seu patrimoni documental, el seu patrimoni monumental, els seus intel·lectuals, l'ús públic de la llengua, prohibint-la, perseguint-la, extirpant-la de la major part dels usos cultes ordinaris.

I justament per això hi ha hagut una preocupació sistemàtica a conèixer quin era l'estat de la llengua. I per això, internacionalment, el cas del tractament escrupolósament democràtic que a Catalunya ha tingut el tema de la recuperació de la llengua, feta sempre en positiu i mai en contra d'altres, és de referència obligada.

El cens del 2011 pot servir efectivament per tenir una fotografia del país actual, que s'ha transformat molt acceleradament, i pensem que efectivament pot ser una bona oportunitat també per disposar d'una actualització de les dades en matèria lingüística.

A nosaltres ens interessa la llengua a Catalunya i la llengua fora de Catalunya. Pensi, per exemple, que una part de les seves preocupacions expressades ara mateix aquí i que són compartides des de l'Estat, poden ser contemplades de forma radicalment diferent. Per exemple, com és possible que després de trenta anys de democràcia encara un estat que de tant en tant es diu plurinacional i plurilingüe no hagi articulat la disponibilitat d'una part de l'espectre radioelèctric perquè aquest espai compartit de la llengua catalana, valenciana i balear pugui estar estructurat com un espai audiovisual compartit.

És a dir, quan l'Estat, en comptes de reconèixer l'existència d'aquesta llengua i d'aquest patrimoni cultural d'una forma orgullosa el que fa és obstruir sistemàticament la seva vertebració i articulació, trenta anys després del final d'un període de dictadura, això manifesta una voluntat de negació que és inacceptable.

Les polítiques que fa el Govern de Catalunya no poden fer abstracció d'això. I a l'hora de contemplar quina és la llengua d'ús habitual de la gent, no pot deixar de tenir en compte això, no pas perquè la llengua catalana sigui la llengua del poder a Catalunya, tot el contrari, perquè la llengua del poder sistemàticament durant la contemporaneïtat ha estat una altra i per això encara és la llengua dominant en la majoria dels mitjans de comunicació. Només faltaria que els mitjans públics del Govern de Catalunya –població que també paga els altres mitjans públics de l'Estat– no fossin en llengua catalana, perquè no compliríem amb l'obligació de preservar aquesta part del patrimoni de la humanitat que és d'expressió catalana, que té en la llengua catalana el més flexible dels seus llenguatges articuladors.

De la manera que vostè planteja les coses és com si en el procés històric anterior de l'evolució del binomi llengua i cultura a Catalunya la violència no hi hagués tingut cap paper, la imposició i la persecució no hi haguessin tingut cap paper, o els processos migratoris simplement s'haguessin de comptabilitzar i ja està.

Si de cop i volta vinguessin 8 milions de persones de la Xina, on el xinès mandarí és la llengua d'ús habitual, això canviaria radicalment les polítiques que en matèria de cultura i llengua s'havien de fer des de la Generalitat de Catalunya? A l'hora de preservar el patrimoni històric de la llengua i la cultura catalanes, això ens hauria d'alterar sistemàticament aquestes polítiques? El que hauríem de fer és reconèixer l'existència d'un contingent fonamental de població que parlaria el xinès mandarí, com ho hem d'estar fent i estem fent ja amb la població de parlar àrab, de parla amaziga, de parla urdú i de moltes altres.

Sempre hem dit que en la política lingüística del Govern de la Generalitat la voluntat és d'intentar preservar aquí tantes llengües com sigui possible. I diem que de les aproximadament tres-centes que es parlen ordinàriament avui a Catalunya, n'hi ha més de trenta que tenen com a mínim dos mil parlants aquí, i hem d'intentar considerar això com un patrimoni magnífic.

Evidentment que el castellà també ho és, tant, que té estatut de llengua oficial també a Catalunya, al costat de la llengua pròpia.

Per tant, les nostres polítiques s'articulen al voltant d'aquesta consideració. Aquest és el model lingüístic, el d'un país que se sap organitzat, coherent, consistent al voltant d'un patrimoni cultural i d'un patrimoni lingüístic específic i distintiu; d'una població que a més a més en part prové d'altres binomis llengua-cultura i que participa de la vida del país. I en la definició de l'articulació de Catalunya com un sol poble, multicultural i multilingüe, l'eix de la definició del país continua estant articulada al voltant de la possible projecció del binomi llengua i cultura, perquè sempre ens hem plan-

tejat Catalunya com un procés de construcció obert d'un subjecte històric.

Vostè és diputat d'un parlament que existeix, perquè Catalunya és un subjecte històric. I alguns el considerem absolutament ple i capaç de totes les formes imaginables de sobirania, i altres només parcialment, però reconeixem Catalunya com un subjecte històric. I d'aquest subjecte històric, a diferència d'alguns altres que es defineixen pel seu estat, pel seu territori o per les característiques ètniques, en aquest cas, un dels factors fonamentals de distinció és el binomi llengua i cultura; que, entre altres virtuts, té la de ser de caràcter electiu, és a dir, s'hi apunta qui vol, no per obligació i no per imposició de cap ressort de poder ni de cap estat, i a més a més és compartible –és compartible. Ho dic per vostè: per formar-ne part no cal que ningú deixi de ser allò que ja sigui prèviament, simplement ho pot afegir al seu patrimoni identitari. I aquesta és una qüestió fonamental.

Nosaltres a què aspirem? Aspirem a ser una de les primeres nacions globals d'Europa. Venim d'un segle xx en el qual encara hem patit persecució, hem estat negats; encara hi ha actes reflexos des de l'Estat que ens neguen constantment. I ens oposem a això a partir d'una afirmació: no diem pas que la història s'hagi equivocat amb nosaltres, no som una nostàlgia, no som una reivindicació del passat, no som una identitat de resistència, una identitat defensiva; som un projecte d'una nova mena de subjecte històric que és la mena de subjectes històrics que predominaran en el món global.

Som, efectivament, un subjecte històric en procés històric constant de construcció, que es debat constantment, que sotmet a prova constantment quina és la seva identitat, i justament per això pot incorporar des del primer dia tothom qui arribi a Catalunya i vulgui participar de la construcció d'aquest projecte històric.

Parlem, per tant, d'una identitat excepcionalment oberta, dinàmica, orientada al futur, en positiu, articulada al voltant de valors, que se sent orgullosa del seu passat, però que sobretot aspira a construir un nou projecte social, cultural i polític de futur.

Això és el distintiu, senyor Domingo, de la llengua catalana i la cultura catalana; és un instrument de cohesió social, de vertebració, que enriqueix tots els membres del país i que no s'enarbora en contra de ningú, al contrari.

I esperem que amb aquesta política de caràcter omnicomprensiu podrem contribuir a una millor qualitat de vida i a una millor vida democràtica d'aquest que volem que sigui un exemple del nou model de nació a l'Europa global, que és aquesta Catalunya orientada al futur de què li parlo.

Aquest és el projecte, em sembla a mi, el que inspira el projecte en matèria de política cultural i política lingüística d'aquest Govern de la Generalitat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, permítame que se lo diga crudamente, ha sido usted deshonesto intelectualmente. ¿Por qué? Yo le he hablado de la lengua de las personas y usted me ha hablado de un proyecto de país, de la persecución del catalán, de la cultura catalana. Si yo no estaba hablando de eso, si quiere habíamos en otro momento, y hablamos del fenómeno de la diglosia, que usted conocerá perfectamente.

Mire, le voy a poner un ejemplo. ¿Se acuerda, usted, en el año 75, cuando en el Ayuntamiento de Barcelona se propuso una subvención en favor del catalán? Hubo dieciocho concejales que votaron en contra de esta subvención —entonces era alcalde Enric Masó—; fueron los famosos «divuit del no».

En aquellos momentos, por el año 75, yo tenía dieciséis años, empezaba a madurar políticamente y acudía a asambleas, un poco más adelante, a las que acudía el presidente Montilla. En aquellas asambleas había personas que decían: «Obrero, hermano, habla castellano»; eran del PTE.

Al mismo tiempo en aquel ayuntamiento figuraban personas como Pere Llorens i Lorente. ¿Lo conoce? Pere Llorens i Lorente fue una de las personas que votó no a la subvención del catalán. Ahora es el presidente de la Confederació de Comerç de Catalunya. Hace unos días se adhirió al editorial en favor del Estatuto de autonomía y reivindicaba la identidad catalana y decía que no podemos renunciar. Evidentemente, la diglosia siempre es así; el poder marca: en su momento, en el año 75, el señor Pere Llorens era castellanoafecto y ahora es catalanoafecto, porque el poder determina.

Yo no le he preguntado por la represión, porque en el etnocidio cultural podemos hablar de muchas cosas y de muchos fenómenos. Le he hablado de la lengua de los catalanes, y usted no me ha contestado, se ha escapado; se ha escapado aduciendo e instrumentalizando trampas. «Escrupolosament democràtic»; pues claro que sí, las leyes se aprueban en los parlamentos, lógicamente. También las leyes del *apartheid* en Sudáfrica se aprobaban en el Parlamento. Y las leyes —y las leyes— que decían que los blancos eran una raza superior y que por eso precisamente tenían que ir en la cola de los autobuses los negros se aprobaron en Estados Unidos, y se aprobaron por ayuntamientos y democráticamente, por personas elegidas. Eso no es justificación; las leyes pueden ser democráticas, pero justas o injustas.

Y yo lo que le he preguntado es si usted quiere saber. Y se me ha escapado. No quiere saber, porque su proyecto es otro; su proyecto está basado en ese proyecto imaginario, esa construcción nacional de la que me habla. ¿Por qué me habla del Estado, me habla de la cultura, me habla de la represión, si yo le estoy preguntado por los catalanes de hoy?

Es tanto y tanto..., y tanta su deshonestidad en este tema que no me ha dado respuesta a lo que yo le he preguntado expresamente. Le he dicho si querían conocer, y usted me dice que se actualizará el censo. No, porque es que nunca se ha preguntado lo que yo le he dicho que se pregunte. La actualización del censo..., hasta ahora en

las preguntas solamente se ha preguntado sobre la lengua de conocimiento, del catalán como lengua...: cuánto conoce, cómo escribe, cómo habla el catalán. Hasta ahí ha llegado, nunca se ha avanzado más, solamente sobre el conocimiento de catalán.

Por eso, no me lo actualice, innove —innove—, y pregunte, y si va a ser su respuesta afirmativa, realmente me sentiré satisfecho y creo que ya esta interpelación habrá valido para mucho: el hecho de que usted se comprometa a tener una fotografía real de los catalanes, pero no para cambiar su identidad, sino para respetarla.

Porque usted me alude a la lengua propia y yo le defiendo el concepto de lengua oficial, el concepto de lengua oficial que es el que se utiliza en los países bilingües y del cual se extraen una serie de consecuencias que aquí se han ignorado siempre.

¿Qué es una lengua oficial? Es una lengua de interrelación entre la Administración y el administrado. Es una lengua de enseñanza, no que se enseña la lengua, de enseñanza. Es una lengua en la que los ciudadanos deciden a la Administración y se informan a la Administración en qué lengua quieren ser atendidos.

Eso es lo que debe preguntarse y a eso no me da respuesta. ¿Sabe por qué? Porque tiene miedo, porque su proyecto nacional —su proyecto nacional—, desde luego, va en la línea contraria a lo que es la realidad de los catalanes y por eso huyen de la realidad. Sinceramente, póngase en el espejo; esta cámara es expresamente máxima, sinceramente, al menos lingüísticamente, ¿eh?, de la falta de coherencia, de concordancia entre lo que es la Cataluña actual y su Parlamento, y, en consecuencia, el poder.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També, per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Manuel Tresserras.

El conseller Cultura i Mitjans de Comunicació

Senyor president... Senyor diputat, vostè parla de deshonestat intel·lectual, potser només ho ha dit dues vegades... Hi ha voluntat de conèixer tan minuciosament com sigui possible els usos, hàbits i concepcions de la gent del país en matèria de llengua —en matèria de llengua—, de llengua parlada, en matèria de llengua. I celebri que vostè tingui aquesta voluntat de conèixer la voluntat de la gent en aquest àmbit, perquè és possible que així el puguem convèncer que tingui interès a conèixer la voluntat de la gent en altres àmbits també, com per exemple les seves opcions en qualsevol altre àmbit del dret a decidir.

Per tant, preguntarem, perquè no hem deixat de fer-ho, però això no és un canvi de polítiques. I aquest interès per conèixer la posició de les persones respecte a la llengua a Catalunya té especial tradició, fonamentalment, ja li ho he dit, perquè la defensa de la pròpia llengua, després de l'experiència patida, no ens exigeix de negar-ne cap altra, al contrari. De fet, em sembla que ha

estat vostè, al començament, en la primera intervenció, que deia que de l'ordre del 97, 98 per cent, o 99, no ho recordo exactament, a Catalunya, parlaven castellà. Bé, algun mèrit hi deu tenir també el Govern en això, en un procés en què mentrestant l'increment de coneixement del català ha estat molt gran tot i les dificultats.

Hi ha projecte i hi ha projecte nacional compartit pel Govern i després hi ha visions pròpies de cadascú, però hi ha projecte nacional, hi ha un projecte de país orientat al futur. I en matèria de llengua i cultura, hi insisteixo, és el més obert i democràtic o entre els més oberts i democràtics aquest moment al món –al món–, justament perquè tenim capacitat de redefinir-nos constantment. No hi ha cap estat que ens imposi com hem de ser..., i que fins i tot tingui representants en el Parlament d'un altre lloc per intentar desarticular, contribuir a desarticular, els projectes polítics d'aquell territori.

Miri, en el conjunt de les polítiques d'imposició d'identitat pròpies de l'estat nació una de les pràctiques és desarticular aquelles identitats que es consideren perifèriques, subordinades o de rang menor. Vostè aquí planteja aquests temes amb caràcter gairebé obsessiu justament perquè el que fa és intentar vetllar perquè aquesta feina de l'Estat sigui eficient. Vostè està interessat a afeblir el marc de la cultura catalana i de la llengua catalana, per això planteja aquest tipus de qüestió, per això busca aquesta confrontació entre la defensa i l'estímul del català, i, en canvi, el que vostè considera la manca de bon tracte que rep el castellà a Catalunya. I això no és veritat, simplement no és veritat.

D'altra banda, vostè parla de canviar la identitat. És que les identitats canvien. No canvien quan l'Estat se la fa seva i la imposa, però en els llocs on no hi ha un estat interessat a imposar la identitat més enllà de l'àmbit on aquesta identitat ha sorgit, prèviament a l'Estat..., en aquests casos sí que la identitat tendeix a ser rígida, estricta. Però a Catalunya no ho és; a Catalunya la identitat és dinàmica i canviant. I només faltaria que, mentre des de l'Estat encara sovint amb les seves polítiques, per exemple en matèria de telecomunicacions o d'audiovisual, es tendeix encara a mantenir l'afebliment sobre les altres identitats i les altres llengües a banda d'aquelles amb qui l'Estat s'identifica, només faltaria que nosaltres com a govern de la Generalitat de Catalunya no poguéssim tenir una política respecte a això, de protecció dels mitjans de comunicació, dels públics assenyaladament, i que no tinguéssim una política cultural, només faltaria.

Què ens demana?, un desarmament unilateral? Què hem de fer?, renunciar a aquest patrimoni històric de la llengua i la cultura catalanes?, no intentar exhibir-lo públicament?, no donar-hi visibilitat?, no sentir-nos-en orgullosos?, no intentar que tinguin el mateix reconeixement internacional que les altres llengües i cultures que sí que tenen estat?

En la mesura que l'Estat no es fa pròpia la nostra herència, la nostra realitat històrica com a llengua i cultura, no som nosaltres que hem d'intentar esgrimir-la i exhibir-la per intentar que rebi el respecte i reconeixement degut? Que això sigui fet de cara a fora, però també de cara a dintre?

Qui té por? No som nosaltres que tenim por, en tot cas, és vostè qui té por; vostè i aquells qui abusen de la tinença d'un estat, perquè, si no tinguessin por, no hi hauria cap dificultat perquè assumissin i es comprometessin responsablement en l'existència de la cultura i la llengua catalanes, i l'exhibirien amb orgull per tot el món, com fa, per exemple, el Canadà amb el Quebec, i, en canvi, l'Estat espanyol i alguns de vostès no ho fan. Qui té por són vostès, no som nosaltres. Nosaltres ens en sortirem amb el suport de tot el poble, dels que parlen català d'origen i dels que parlen qualsevol altra d'aquestes tres-centes llengües, començant pels que parlen a casa seva en castellà.

Moltíssimes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 300-00268/08)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei de l'Estat, relativa a la dependència, l'ha presentada el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, des del començament d'aquesta legislatura hem fet un seguiment acurat de les polítiques socials, i especialment des que hi ha nova Llei de serveis socials, doncs, del seu desplegament, com també de la Llei estatal de la dependència, i hem anat destriant els temes i aquells aspectes que hem vist que no funcionaven, amb voluntat d'intentar posar-hi remei.

I així hem anat parlant –i li'n desglossaré alguns–, doncs, d'un de molt important, que ha mancat, per exemple, pel que fa referència a la Llei de la dependència a Catalunya, una regulació global del desplegament de la llei; s'han anat fent ordres, contraordres, comunicats interns, uns que es fan públics, a través del butlletí oficial, altres que no surten, i, per tant, també hi ha hagut una manca d'informació pels mateixos usuaris i empreses del sector, una indefinida convivència entre el sistema català d'autonomia i atenció a la dependència i el sistema públic de serveis socials. Ens trobem persones que utilitzen els dos sistemes, que demanen, per exemple, una plaça de residència a través de l'un i de l'altre. Per què? Perquè no s'ha fet una unificació i una regulació global de tot el sistema.

I, després, la Llei de la dependència significa una porta estreta per on volem fer-hi passar tot: des d'una persona gran que a causa del seu envelliment arriba a una situ-

ació de dependència, en l'última fase de la seva vida, a un infant que neix amb una discapacitat. I són temes molt diferents que cal atendre de manera molt diferent: tot un projecte vital per endavant, a una persona que està al final de la seva vida. Tots tractats amb la màxima dignitat, haurien d'estar; però solucions diferents a situacions diferents. I la Llei de la dependència posa una porteta petita per on ha de passar tothom, amb una cartera de serveis reduïda, quan tenim una Llei de serveis socials catalana de molta més qualitat, de molta més amplària, amb una cartera de serveis que permet una atenció molt més especialitzada en cada situació.

No s'han respectat els terminis tampoc dels diferents aspectes de la Llei de la dependència, i això ho sap: en les valoracions, en els PIA... I ens trobem també amb un tema que li hem dit moltes vegades: persones que han mort en tot aquest procés de tramitació i que, quan ve aquest moment difícil i trist, succeeix que no hi ha PIA, perquè l'Administració ha tardat més del compte, no perquè la persona, diguéssim..., vull dir, un pot morir l'endemà de fer la sol·licitud, i aleshores diu: «Què hi farem!», però resulta que després de dos anys mor la persona i diu: «Oh, vostè no tenia PIA!», o ara ja qüestionen fins i tot si tenen PIA. I creiem que aquests temes, per exemple, s'haurien de resoldre.

El retard en la prestació de serveis i en el pagament dels serveis o de les prestacions econòmiques vinculades. Perquè el fet no és ja la resolució, sinó que després aquests serveis no arriben, o la prestació econòmica no es cobra.

L'incompliment del dret a triar. Per exemple, hi ha un exemple claríssim: les residències, senyora consellera, per a moltes persones, malauradament, quan parlem de gent gran, són el seu domicili, i seran segurament el seu darrer domicili. No els donen ni el dret a triar aquest domicili?

La prestació econòmica vinculada a centre privat. Hi ha un document del Prodep, que a qui està en un centre privat i en tres mesos no ha passat a un de concertat o col·laborador li caduca la sol·licitud de dependència. Això és normal? Escolti, doni la prestació vinculada; pot potser no donar-ne la complementària... Hi ha solucions, però s'hi han de posar imaginació i ganes.

I, contràriament al que preveu la llei, vostès prioritzen el cuidador familiar. Resulta que van dir: «Amb la Llei de la dependència es crearan milers de llocs de treball.» Doncs, aquests milers de llocs de treball no s'han creat; han creat milers de cuidadors familiars. I, per tant, totes aquestes situacions, quan les hi hem anat dient, moltes vegades, vostè ens ha dit: «Això no és veritat, això no va així, això va aixà...», però ara ha sortit l'informe del síndic de l'any 2009, i tot el que dèiem pràcticament..., totes aquestes coses que jo he anat puntejant, que li he dit en moltes interpellacions al llarg d'aquesta legislatura... L'informe del 2009 sembla un recull, consellera, sembla un recull de tot això, i el síndic fa, doncs, un repàs acurat de tots aquests temes.

Fixi's què diu el síndic: «Els terminis que els estudis de les queixes fan palès superen amb escreix el que es considera un termini raonable per resoldre aquest tipus

de procediment.» I això és una frase de l'informe del síndic: «Una resolució tardana pot resultar ineficax i pot suposar un perjudici per a les persones.» Vostès han funcionat a cop de titular, i quan avui està trontollant el sector de la dependència..., vostès van promoure i van dir: «No, aquí hi haurà molts llocs de treball.» No han sortit, aquests llocs de treball.

Hi ha hagut tots els impagaments a les residències que fa poques setmanes jo li deia aquí, en una pregunta, i he volgut tornar-ho escoltar, he mirat el vídeo, i vostè diu, a la primera resposta: «No, no és veritat.» Digui'm quants en té, de justificats. Jo li vaig dir: «Cinc milions, ja tinc.» I dos dies després li hauria pogut dir: «Set milions, ja tinc.» I vostè ho negava. I al cap d'uns dies diu: «Estem pagant.» Home, si està pagant, senyal que ho devia! Si estava pagant, senyal que ho devia, consellera. Quan es parla en seu parlamentària, i sempre, seria bo dir la veritat. I els centres de dia, consellera, quants diners deuen als centres de dia? Alguns vénen de l'inici de l'aplicació de la Llei de la dependència, perquè tenien un error a la calculadora per als centres de dia autònoms, i encara deuen prestacions de l'any 2007 i del 2008, i evidentment del 2009. Centres de dia autònoms que encara se'ls deuen diners. Estaria bé que, ara que ha començat a pagar residències, també a continuació pagués els centres de dia.

Incompliments de la seva taula tècnica, que també em va negar. Un dia li vaig dir: «Vostès van acordar un augment del 8 per cent amb les residències per a l'any 2009 i un augment del 8 per cent per a l'any 2010.» Taula tècnica; en tinc l'acta, eh?, consellera. (*Veus de fons.*) Oh!, però em deia que no, ara fa un moment. Doncs, això ho han incomplert. L'any 2009 van començar amb un 1,4, i van tancar-ho finalment amb un augment d'un 2,5. Bé, doncs, els haurà d'aclarir a totes les empreses, eh?, però, a part, ho tinc aquí en una acta. Per tant, aquesta situació.

I aquest any, de moment –m'imagino que també sabem el dia que estem, 11 de març–, resulta que encara no hi ha tarifes de l'any 2010 –encara no hi ha tarifes de l'any 2010. I vostès fan una proposta d'augment, com una mena de dir: «Ara farem un 3 més l'IPC» –que vol dir un 3,8 per a tothom– «i uns *bonus*, A i B», diu, «de qualitat.» No, són uns *bonus* trampa, són *bonus* trampa per fer el que vostès vulguin: «A tu t'augmento i a tu no t'augmento», perquè vostès posen unes condicions. Una, la qualificació dels professionals que hi treballen; és bona aquesta, eh?, la qualificació. Vostès encara no han homologat els títols, el mateix Govern de la Generalitat encara no ha homologat els títols. I això li ho han recordat ACRA, la Unió Catalana d'Hospitals, Upimir, tothom. Per tant, l'homologació de títols que vostès tenen pendants, la mateixa Generalitat..., demanen una memòria certificada per entitat auditora, que el cost de la memòria pot ser tant com l'augment que vostès proposen amb aquell *bonus*; els costarà més la salsa que els cargols. Escolti, així no anem bé.

O altres aspectes, ja dic, les mateixes tarifes per al 2010, doncs, que avui no estiguin aprovades. Com pot, una empresa, fer els seus pressupostos, si no sap ni què ha de cobrar a dia d'avui? Com pot fer una empresa els

pressuposts, si no sap el que ha de cobrar el dia d'avui? O el *bonus* ve amb uns indicadors exemple –i tinc els documents de l'ICASS, que vostè no em negarà– que diuen: «millora entre el 2008 i el 2009», els diuen ara. Però vostè sap quins indicadors els han proposat? Nombre de maltractaments a persones usuàries. En una residència concertada i col·laboradora de la Generalitat, amb el servei d'inspecció que vostè utilitza, perquè l'endemà que es denuncia que no paguen les residències, que no estan cobrant les empreses, els envien el servei d'inspecció de premi? A les residències que van trucar a les ràdios fa quinze dies, tres setmanes, l'endemà els van enviar la inspecció. Si vol, li'n dic els noms, eh? –si vol, li'n dic els noms.

I a vostè li sembla normal que els indicadors de qualitat siguin el nombre de maltractaments, les negligències o abusos, les agressions sofertes per les persones usuàries o pel personal. Si tot això, consellera, a la Llei de serveis socials són faltes greus!, que vol dir que s'ha de tancar la residència. Què vol dir?, que una que ha passat de tres a dos millora? És que no n'hi pot haver ni un, de maltractament, en una residència que tingui..., bé, en cap, però a sobre amb places públiques pagades per la Generalitat seria el «colmo», no?

Hi ha estàndards de qualitat homologats que vostè podria aplicar a les residències. Anem per aquí, i no vagi amb aquests indicadors. Aquests indicadors no són bons i, a més, parlen d'una falta de respecte del Govern cap al sector.

I tota aquesta situació de les residències –acabo, senyor president–, què està comportant? Que els treballadors i treballadores del sector de la dependència no poden tenir el seu conveni col·lectiu català, al qual ens vam comprometre molts grups parlamentaris. Que les empreses no poden planificar. Que en un moment de crisi econòmica el sector trontolla, consellera; de la generació de llocs de treball estem passant a un sector que trontolla.

I el que li demanem amb aquesta interpellació és com pensa afrontar aquests mesos que vénen per acabar la legislatura, i que almenys la política social de la pancarta passi a uns fets concrets.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpellació i en nom del Govern, té la paraula la consellera d'Acció Social i Ciutadania, la senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, molt breument, només faré una petita menció del que vostè ha esmentat de la taula tècnica. Perquè, evidentment, en aquests moments estem en un procés –ja portem dies– de negociació amb tots els membres de la taula tècnica perquè es pugui tancar al més aviat possible aquest acord, el conveni català.

A mi em sembla una mica imprudent, quan s'està en un procés de negociació, que vostè en aquest moment es posicioni a favor de la patronal. ACRA és la patronal; que sí que és veritat una part important de les places que té en aquest moment ACRA són places col·laboradores o concertades i, per tant, dintre de l'àmbit públic, però hi ha una part també molt important que són places totalment privades.

Crec que la negociació s'està duent a terme, perquè també conjuntament amb la patronal hi han els agents socials. I el departament en aquest moment ha fet una proposta que, tal com vostè ha especificat, és una proposta que pressuposa uns increments per a tothom, però evidentment unes bonificacions, perquè hi ha moltes residències a Catalunya que han fet els deures, i n'hi han d'altres que no els han fet. I crec que és de lògica, en aquests moments, que totes aquelles que han fet els deures... I fer els deures vol dir tindre una ràtio de professional superior; fer els deures vol dir tindre aquests estàndards de qualitat més superior. Això té uns costos, senyor diputat, i, per tant, en totes aquestes residències que han fet els deures, és lògic que la proposta que nosaltres fem sigui la d'un increment per a tothom, i que aquelles que tenen ràtios més elevades, que tenen serveis més elevats, doncs, tinguin aquestes bonificacions.

Però no només això. És a dir, dintre de la taula de negociació i dintre d'aquesta proposta, una de les propostes, per exemple, és..., en el que vostè parla de la professionalització de tots els treballadors, que, tal com marca la mateixa Llei de la dependència, en aquests moments estableix que un 35 per cent de tots els professionals de l'atenció directa han de tindre l'homologació i la titulació. El departament ofereix..., una de les propostes és que nosaltres ens farem càrrec de la formació de tots aquests professionals, en el supòsit que decideixin, doncs, presentar-s'hi i formar-se.

N'hi han d'altres, d'avantatges. I un dels avantatges també importants que se'ls ofereix en aquesta proposta és que totes aquelles residències privades que en aquests moments no poden tindre persones procedents de la Llei de la dependència, en el supòsit que en el lloc on estan ubicades aquestes residències no disposin de places d'oferta pública, doncs, puguin accedir a una prestació vinculada de serveis.

És a dir, a veure, tot això és un *pack*, és tot un conjunt. I sí que és veritat que aquelles residències que puguin accedir al *bonus* A més el *bonus* B tindran aquest 8 per cent de què es va parlar inicialment.

Dit això, a la seva interpellació, vostè me fa, com sempre, moltes i moltes preguntes, i les aniré destriant, de baix cap a dalt. Me diu que la Llei de la dependència no ha creat llocs de treball, senyor diputat. Si em permet –si em permet–, a través de la Llei de la dependència en aquests moments hi han –hi han– 23.279 llocs de treball creats; alguns d'ells, evidentment, són per l'ampliació dels serveis socials bàsics, del Prodep, dels equips de valoració, dels personals, perquè també s'han incrementat, evidentment, les places de residència i sobretot d'atenció domiciliària; 10.033 llocs de treball són en l'àmbit dels serveis de l'atenció directa, ja sigui domiciliària o sigui en residències; 12.649 són

els que tenim ara, cuidadors no professionals donats d'alta en el conveni especial de la seguretat social. En total 23.279 llocs de treball que s'han creat –que s'han creat–, que tenen nom i cognoms, senyor diputat, que tenen nom i cognoms.

Vostè contínuament em fa referència a..., un altre tema que em parla vostè és que no hem tret un decret globalitzant. Aquest decret s'està treballant i s'estan incorporant..., perquè és que jo crec que hauria de tindre molt clar que la Llei de la dependència és una llei que té un desplegament progressiu fins al 2015. Jo, si no ho recordo malament, estem al 2010; ens queden cinc anys per desplegar la Llei de la dependència, amb incògnites importants –què és el que passarà l'any que ve, que entra la dependència moderada–, amb incògnites importants, que encara no estan resoltes.

És evident que nosaltres hem tingut d'anar regulant conforme anem desplegant la Llei de la dependència i que el gabinet jurídic del nostre departament té un decret, en aquest moment, que pot globalitzar tota la intervenció, però em sembla, en aquests moments –em sembla, en aquests moments–, quan encara tenim temes que s'han de resoldre, perquè la llei, hi insisteixo, té un desplegament progressiu fins al 2015... És a dir, no s'ha tancat l'aplicació de la Llei de la dependència, no s'ha tancat; estem en un procés de desenvolupament d'un marc normatiu, no només de la Llei de la dependència, sinó també de la Llei de serveis socials.

I, miri, a Catalunya –és que, a vegades, jo no sé com entenen vostès les qüestions–, a Catalunya només hi ha una cartera de serveis, és la cartera de serveis socials. A Catalunya només hi ha la cartera de serveis socials; una cartera que en aquest moment ja està fent el seu tràmit perquè dintre de poc aprovem ja la segona cartera de serveis socials. Dintre –dintre– de la cartera de serveis socials, hi ha la de la dependència, i no en tinc dos de carteres, senyor diputat. I vostè miri's bé les coses, perquè des del 2008 –2008– està molt clar, per exemple, l'accés a les residències; està molt clar des del 2008 com accedeixen les persones a les residències, a una plaça residencial, a una plaça de centre de dia. Això està claríssim, perquè està regulat –perquè està regulat.

Bé, vostè em parla sempre de l'incompliment del dret a triar de les persones. Avui, m'ha fet una matisació nova que no l'havia sentit fins ara. Fins ara, em deia que els programes individuals d'atenció, que com vostè ben bé sap és un contracte entre la persona i la treballadora social respecte a quin tipus de prestació o servei volen... I vostè sempre ha considerat que això no era d'aquesta manera. I avui em diu a més a més, diu: «És que, clar, la persona que se'n va a una residència no pot triar residència.»

Miri, el problema que tenim important –el problema que tenim important– és precisament perquè les persones poden triar la residència. I vostè sap que les llistes d'espera a les places residencials no estan depurades, perquè hi ha gent que, quan se li ofereix aquella plaça en una residència, com que no és la que té al costat de casa seva, decideix mantenir-se en la llista d'espera. I això és així –i això és així.

Què s'ha de fer amb aquest tema? És evident. Quan a nosaltres, en l'àmbit de la salut, mos envien per a una operació o per a un ingrés, o ens envien a un sociosanitari, no triem on volem anar; en canvi, aquí sí que s'està respectant –aquí sí que s'està respectant–, perquè a aquella persona –a aquella persona– que se li ha ofert la plaça i diu: «A aquesta residència, jo no hi vull anar», se la manté a la llista d'espera –se la manté a la llista d'espera.

Estem parlant que les persones, els usuaris, les persones que entren a les nostres residències són persones que han d'estar o malauradament estan avaluades o valorades com a persones amb gran dependència o amb dependència severa. Són persones..., que el perfil dels nostres usuaris ha canviat de manera radical. Jo sempre he defensat que a aquella persona que entra en una residència per la via social, amb un nivell d'autonomia personal alt, se li respecti no només la proximitat amb la seva família, sinó també amb el seu entorn social. Però els nostres perfils a les residències estan canviant de manera radical.

Un altre tema que vostè m'ha plantejat, el tema dels pagaments de places. Miri, jo crec que vaig contestar una interpellació al senyor Rafa López al qual vaig especificar clarament quina era la situació i els motius pels quals s'havien produït. I torno a insistir en aquest tema, si ens mantenim estàtics –si ens mantenim estàtics–, no passaran aquestes coses, però estem en un moment que els serveis socials estan en un continu canvi, i aquests canvis moltes vegades, o algunes vegades, poden provocar que hi hagi aquests errors en la gestió. Estem parlant, senyor diputat, que en aquest moment –en aquest moment– 126.000 PIA s'han produït a Catalunya, 126.000 programes d'atenció individual s'han produït a Catalunya. Per tant, estem parlant de xifres molt i molt importants.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, no digui el que jo no he dit. Hem parlat amb les patronals, però també hem parlat amb els sindicats. He parlat del conveni col·lectiu dels treballadors i treballadores. I vostè això diu: «Vostè està preocupat; vostè està amb les patronals.» Això li agrada dir-ho a vostè. Sàpiga que estem amb el sector, perquè el sector el fa tothom; sense empreses i empresaris no hi ha sector, i a l'empresa també hi ha treballadors, i comptem amb tothom. I per això ens preocupa el tema.

Vostè diu que han regulat. Si em permet, vostès han improvisat, són d'improvisació constant, i per això no han fet una regulació global. Ho dic el síndic també en el seu informe; ho pot trobar, eh?, si vol, ja li diré la pàgina, però ho pot trobar.

Jo vull dir el que li vull dir. Miri, vostès han fet un desplegament molt dolent de la Llei de la dependència. I avui vostès prioritzen la part de cartera de la Llei de la

dependència, i quan s'han de fer PIA sembla que només hi hagi el tema de la Llei de la dependència, i és així; vostè vol dir que no, ho pot dir.

Vostès s'han omplert la boca de drets socials, i tenien unes eines legislatives per fer-ho, però s'han oblidat d'una cosa molt important, que, quan un parla de drets socials i és conseller o consellera d'Acció Social, el primer que ha de fer és mirar-se al mirall, perquè, per donar un dret, hi ha d'haver algú que té el deure de garantir-lo, i aquest, avui, a Catalunya, és vostè i el seu departament, i això és el que no fan. Vostè ha de saber que, per donar drets, vostè té el deure de garantir-los, i no ho està fent. Parlar de drets, vol dir de deures del Govern, de les administracions.

Després, hi ha una altra cosa en què vostès s'equivoquen. Quan parlen de política social i de Llei de la dependència i de Llei de serveis socials, es pensen que el centre és la directora general de l'ICASS, el Prodep o l'ICASS, o el departament, i també s'equivoquen, perquè el centre és la persona, la persona amb la seva situació de vulnerabilitat, amb la seva dependència. I si vostès pensessin en la persona i fessin PIA, programes individuals d'atenció, moltes coses no anirien com van, perquè fer PIA, si em permet l'expressió, és fer vestits a mida, i vostès ja saben..., i van amb el vestit fet, que és el de cuidador familiar, i l'«empotren» a tothom, li agradi o no li agradi; hi ha gent que el vol, fantàstic, però no tothom.

I li explicaré un cas. La setmana passada estava explicant la Llei de la dependència al Masnou i una senyora em diu: «Tinc un fill de vint-i-sis anys amb autisme. Cobro tres-cents euros. Ara, m'han fet cuidadora del meu fill, quina il·lusió, als cinquanta anys.» Fantàstic. I ella em diu: «Cobro tres-cents euros, que no em van malament, però el meu fill no nota res. El meu fill està atès ara, amb Llei de la dependència, com estava abans, sense Llei de la dependència; no ha notat res el meu fill, i jo esperava que la Llei de la dependència ajudés el meu fill.» Li han fet un PIA, un PIA obligat de cuidador, perquè ella volia assistent personal. I aquesta senyora que a més és presidenta d'una entitat de persones amb discapacitat, deia això, perquè vostès han oblidat que el centre és la persona amb dependència, amb discapacitat. Això és el que han oblidat i la seva vida, en general, no ha millorat. I aquest és l'altre error.

Jo, miri, consellera, si aquests principis que li he dit de dret social i el deure que té el Govern, si aquest principi que li he dit de posar la persona en el centre, a vostè li agraden i li serveixen..., des de Convergència i Unió ens preocupa com van les coses. Vostè ho sap, que anem pel territori, parlant de la Llei de la dependència, i que la gent ens ho explica, ens ho comenta. Parlem amb les patronals i parlem amb els sindicats, parlem amb la gent, perquè fer política i fer política social és estar a prop, és saber estar a prop de la gent, escoltar i donar respostes, que és també el que intentem fer, estiguis on estiguis, al Govern o a l'oposició.

Doncs, nosaltres ens comprometem, i li ho dic per segona vegada aquesta legislatura; la primera, vostè no ho va acceptar; li ho torno a dir, queden els mesos que quedin

per acabar aquesta legislatura, però la política social en aquests moments no està funcionant bé.

Nosaltres li oferim un acord en tot el que és desplegament de la Llei de la dependència i de la Llei de serveis socials, sobretot, perquè creiem, com ara vostè diu, i ens agrada que vingui a la nostra, que la Llei de la dependència ha d'estar dins de la Llei de serveis socials i ha de ser una forma de finançament..., nosaltres el que li oferim avui, i en la moció que presentarem és un acord perquè tot aquest desplegament es faci de forma correcta. I comptarà amb tot el nostre suport, si vostè ho vol. Ens asseiem –i si vol algun altre grup parlamentari sumar-s'hi, encantats de la vida– i fem un acord conjunt per a tot aquest tram de legislatura que queda. És la segona vegada que li ho dic; per tant, no em digui que li dic ara al final de la legislatura, perquè ja li vaig dir fa més d'un any i mig o dos.

I, per tant, li tornem a oferir aquest acord, perquè ens sembla que hi ha moments que quan es veu que les coses no funcionen..., allò que alguns d'aquests diuen que hi ha hagut una nevada excepcional, en la política social portem una situació d'excepcionalitat de tota la legislatura. I nosaltres, per segona vegada, i li ho diem amb tota la sinceritat i cordialitat, li oferim aquest acord i, si vostè està disposada a acceptar-lo, treballar conjuntament, i ens tindrà al seu costat per fer una bona política social al servei de les persones, lluny de partidismes, però fent el que cal fer: fer país, que també vol dir fer política social.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., jo li recomano, senyor diputat, que s'incorpori a totes les taules de debat sobre el Pla estratègic de serveis socials, en el qual –en el qual– es defineix la persona com a l'eix de totes les polítiques socials. Revisi, participi, incorpori's en aquestes taules, en les quals, en aquest moment, arreu de tot Catalunya, s'estan debatent i posant en funcionament i tancant el que ha de ser el Pla estratègic dels serveis socials, i que insisteixo que una de les novetats més importants que té és precisament perquè es situa la persona dintre del..., com a eix, com a pal de paller de totes les polítiques socials.

Tenim una comissió de seguiment ja establerta; una comissió de seguiment que es pot utilitzar no només perquè jo hi doni comptes –perquè sembla que jo hagi de donar permanentment comptes del que és l'acció de govern–, sinó que aquesta taula de seguiment, de les quals n'hem fetes dues... –si jo no vaig equivocada, ja n'hem fetes dues, perquè se n'ha de fer una cada mig any, doncs–, aquesta taula de seguiment és prou vàlida com a instrument per poder fer totes aquestes millores; que jo entenc que algunes d'elles..., evidentment, jo no he estat mai cofoista, perquè la llei és complexa –la llei

és complexa—, senyor diputat, i hi han dificultats..., però s'hi estan posant tots els esforços, i la prova la tenim que..., en aquests moments —en aquests moments—, ens estem, ja pràcticament, atansant a l'acompliment dels terminis que marca la mateixa llei.

Ara, jo vull acabar la meua intervenció, senyor diputat..., perquè jo també vaig molt al territori, jo hi vaig molt al territori. I el meu tarannà, senyor diputat, és de molta proximitat amb la gent. I a mi també em fan arribar coses, i una de les coses que m'arriba del territori, de tot el territori, és la preocupació que té molta gent després d'haver-lo escoltat durant tres anys a vostè sempre criticant la Llei de dependència, sempre dient que aquesta llei té una invasió competencial, que vostès l'han votat en contra, que vostès l'han votat en contra, que no hi veuen cap aspecte positiu.

A mi..., la preocupació de molta gent en el territori és: si mai Convergència i Unió arriba a governar, deixaran d'aplicar la Llei de la dependència? Aquesta és una preocupació que tenim instaurada també en el territori: que no ha arribat la percepció d'aquesta voluntat de sumar per a un bon desplegament, sinó la voluntat de sempre torpedinar —no sé si aquesta paraula és molt correcta— la mateixa Llei de la dependència. No l'han valorada mai positivament —no l'han valorada mai positivament. És veritat que continuen havent-hi moltes mancances, jo no les he defugit mai, però també és veritat que aquest exemple que vostè m'ha posat d'aquesta senyora que la vida del seu fill no ha canviat..., però anys enrere aquesta senyora no percebia ni els tres-cents euros com a cuidadora no professional. I a més a més, si vol, es pot donar d'alta a la seguretat social. I això abans, enrere, no ho tenia, senyor diputat, això abans, enrere, no ho tenia.

Per tant, jo també li vull transmetre aquesta meua preocupació. Què farà Convergència i Unió si mai arriba al Govern de la Generalitat? Se carregarà els 126.000 programes individuals?, totes les prestacions econòmiques que estan rebent ara aquesta gent? Retornarem —retornarem— al sistema de «Viure en família»? Tornarem al «Viure en família», senyor diputat? Clar, és que aquesta és..., el que a mi em diu la gent en el territori, que estan amoïnats, que estan amoïnats i que estan preocupats.

Amb tot, senyor diputat, sempre —sempre— he estat disposada, des del primer moment, a col·laborar, perquè les polítiques socials que estem implantant arreu de Catalunya, i que estem en un procés i amb una dificultats econòmiques molt greus..., sempre he dit que si hem avançat i hem pogut consolidar aquestes polítiques socials, que s'han fet i que han estat una prioritat del Govern de l'Entesa, és també perquè he sumat complicitats amb tota l'Administració local i també amb les formacions polítiques d'aquest Parlament, d'altra manera no hauríem avançat el que hem avançat fins ara.

Per tant, sempre estic oberta. Ara, li ho reitero, tenim una comissió de seguiment de la dependència que es convoca dos cops l'any, per tant, ara toca el mes de juny tornar-la a convocar, que em penso que és l'instrument. I, de totes maneres, qualsevol suggeriment que vostè em faci arribar jo, com sempre, me l'estudiaré.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament territorial de la televisió digital terrestre i l'apagada analògica (tram. 300-00269/08)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el desplegament territorial de la televisió digital terrestre i l'apagada analògica.

Aquesta interpellació l'ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, conseller, tot just ahir vam començar la tercera i la darrera fase de l'apagada analògica, tot i que parlar d'apagada en aquests moments a Catalunya és parlar de la Catalunya fosca, i ens evoca els records que està patint una part important de Catalunya per la mala gestió de les nevades.

Però, com deia, avui —ahir— va començar aquesta darrera fase que d'alguna manera ha de culminar tot aquest procés de trànsit de la televisió analògica a la televisió digital que sens dubte ens ha de portar una nova manera d'entendre la televisió; un trànsit que vostè sap perfectament, conseller, que no ha estat exempt de complicacions, de queixes i que el 30 de març, que serà la data de l'apagada analògica definitiva, haurem d'haver solucionat per tal d'haver garantit la digitalització total a tota la ciutadania, i que a hores d'ara encara deixa massa interrogants, massa ombres obertes.

Perquè, així com els ciutadans han fet realment els deures, els han fet, de cara a la digitalització, l'Administració encara té assignatures pendents. I els ciutadans han fet els deures amb una conjuntura econòmica complicada, difícil, immersos en una crisi econòmica greu, i, tot i això, sap que han canviat els televisors, els han substituït per alguns amb TDT incorporat, han adaptat els televisors vells, han adaptat les antenes col·lectives, han posat amplificadors de potència, etcètera. Per tant, s'han preparat bé per a la digitalització, s'han preparat bé, però no tots tenen garantit el senyal.

I vostè coneix perfectament, perquè són públiques, les queixes que els darrers dies s'han expressat des de diferents ajuntaments; queixes que en definitiva expliquen i expressen el malestar, el desconcert en què es veuen immersos molts ciutadans que ahir veien la televisió i que no poden entendre com avui l'han deixat de veure, després de gastar-se uns diners, després d'haver fet unes adaptacions, després d'haver fet una inversió, en definitiva.

Alcaldes, per altra banda, conseller, que se senten impotents; se senten impotents quan han de respondre a les crítiques del veïns que els demanen respostes i responsabilitats després de trucar al 012. Per tant, aquesta

és la resposta de l'Administració a través del telèfon d'atenció al ciutadà: passar la responsabilitat directament als ajuntaments, tal com han denunciat ja altres alcaldes afectats. I malauradament aquesta comença a ser una pràctica ja habitual en el seu Govern: no assumir responsabilitats, tirar la culpa als altres i deixar els ajuntaments en la més absoluta soledat. Ara –ara–, actualment, també en tenim casos.

Miri, un diputat de Girona ens explicava el periple que va patir ell com a tinent d'alcalde d'un ajuntament quan va trucar al 012. I molt ràpidament li ho explicaré. Ell va trucar al 012, li van dir que s'adrecés a l'ajuntament, va dir: «No, és que jo truco de l'ajuntament.» Diu: «No, és que l'ajuntament ha de comunicar a la Generalitat, doncs, que vostès tenen problemes, tenen zones fosques, truqui a la Secretaria General de Telecomunicacions.» Va trucar a la Secretaria General de Telecomunicacions i li van dir: «No, no, truqui al 012.» Va trucar al 012 i van dir: «No, no, no, truqui a la Direcció General del Mitjàns de Comunicació.» Allà li van dir: «No, no, truqui al 012.» I al final es va posar tan insistent, perquè ho és, aquest diputat, d'insistent, que el van passar amb un tècnic, i aquest tècnic li va dir: «Miri, pot fer dues coses: o moure l'antena, i vejam si hi ha sort, o trucar a un tècnic, a un instal·lador, a un agent de la TDT.» Una resposta com pot veure eficaç, àgil i ràpida.

Però, bé, deia que els ciutadans han fet els deures, alguns no tenen garantit el senyal, però també és cert que tampoc veiem complertes les expectatives que acompanyaven els continguts digitals i que, de fet, havien de modificar la manera d'entendre la televisió. Perquè sí que és cert que la televisió ens ha portat més oferta, més qualitat, més canals en català, això és cert, però també esperàvem serveis interactius, possibilitat de realitzar tràmits administratius *online*, la banca electrònica, el comerç electrònic, la connectivitat per internet, l'aposta dels serveis sobre TDT a través dels televisors híbrids, que barregen la xarxa i que pot ser una solució per al futur, l'emissió en 3D, etcètera; en definitiva, continguts amb valor afegit que han de permetre a l'usuari moltes possibilitats, noves solucions i nous serveis audiovisuals, perquè és cert que la tecnologia ens ofereix diverses finestres que ens permeten, doncs, fer arribar més enllà aquests continguts.

Per tant, conseller, aquesta esperada digitalització ens arriba a mig gas pel que fa als continguts i amb massa interrogants, amb massa incerteses pel que fa a la receptivitat.

I és possible, i em sembla que ho deia el secretari general de Telecomunicacions, que hi hauran persones, tot i això, que no rebran el senyal digital perquè no han fet els deures, no?, o perquè els deixen per a darrera hora.

Però jo li pregunto, conseller, què passa amb aquelles persones que no rebran el senyal per raons tècniques, per raons alienes a la seva voluntat? Què passarà amb aquelles persones, doncs, de Begur, de Tordera, de Calafell, de Cadaqués, d'altres ciutats, de les Garrigues, si no reben el senyal? Casos que es produiran, com he dit ara, doncs, a zones més rurals, a zones de pagès també, però també es produiran a grans ciutats, amb edificis que tampoc tindran accés a aquesta receptivitat. Com

s'actuarà en aquestes zones, conseller? Com s'actuarà en les zones rurals?

Perquè nosaltres és cert que som conscients que tot procés i tot canvi tecnològic és difícil, sabem que és complicat, però el que no entenem és com es fa una apagada analògica sense tenir una clara radiografia de com afectarà el conjunt del territori. Vostè sap que fa anys que tenim la data del 3 d'abril, en el cas de l'Estat espanyol, i el 30 de març, perquè aquí ens volíem avançar, com a data de l'apagada analògica.

Vostè era conscient que hi havia zones amb problemes de receptivitat? Vostè era conscient que l'apagada podia produir aquestes zones de moltes persones que no veurien la televisió? Tenen previstes solucions avui, a dia d'ara, per tal que abans que tota l'apagada digital sigui efectiva es puguin implementar aquestes solucions? Què passarà amb aquelles zones on no veuen la televisió perquè reben senyals digitals de diferent repetidor? Com pot garantir vostè i com pensa garantir la universalitat del servei?, perquè això també sol dir d'alguna manera garantir el dret a la informació dels ciutadans.

Voldríem conèixer quina serà l'actuació del Govern perquè tots aquests problemes, distorsions, casuístiques, que són moltes, es resolguin tant en les zones fosques com en aquells edificis que tampoc reben el senyal.

En definitiva, conseller, vostè sap que a més a més hi ha alcaldes que li han demanat que es restableixi el senyal analògic fins que no se'ls asseguri una correcta cobertura. Què passarà el 3 d'abril si no reben el senyal digital i s'hagi de tancar definitivament el senyal analògic? Què passarà més enllà d'aquestes dates?

Per tant, en definitiva, conseller, el que volem és que ens expliqui com pensa evitar aquesta esclatxa digital, perquè ho hem d'evitar, i vostè ho ha dit altres vegades, perquè les telecomunicacions són instruments de cohesió social i territorial, i que a més a més són estratègiques per reequilibrar el territori.

Aquests, conseller, són alguns dubtes, algunes ombres, algunes incerteses que en aquest moment tenen els ciutadans.

I en aquest sentit li agrairíem que, si és possible, doncs, ens hi posés una mica de llum, ens hi posés una mica de sentit i ens poguéssim dir com pensa resoldre totes aquestes qüestions.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada Joana Ortega, comparteixo amb vostè, i el conjunt del Govern, doncs, el neguit i al mateix temps totes les expectatives que aixeca fer un exercici de transformació tan important, el pas de la televisió analògica a la televisió digital –aquest és el motiu de la seua interpellació, eh?–, el desplaçament territori-

al de la TDT a Catalunya i al mateix temps l'apagada analògica.

Vostè en parlava; efectivament l'aposta d'introduir la televisió digital terrestre comporta i aporta, doncs, un valor afegit molt i molt important, perquè comportarà tot un seguit de millores molt i molt significatives. Vostè en parlava i és veritat, a vegades parlem, doncs, de les dificultats, que hi són, perquè és una transformació molt gran, perquè tenim un país complex, amb una orografia complicada i amb una demografia també molt i molt variable i variada en el conjunt del país.

Però sí que és veritat que aquest pas de la televisió analògica a la digital d'entrada comporta un increment de l'oferta dels canals, això és molt positiu, amb més de trenta programes. Un exemple, posem per cas, és a les Terres de l'Ebre, que passaran de veure set..., han passat de veure set canals a tota l'oferta conjunta, doncs, de TDT. O bé, per exemple, la millora qualitativa del senyal. O bé, per exemple, una qüestió molt important, que és la territorialització del que en diem «l'espai comunicatiu català». O bé, per exemple, que en un futur l'aplicació, doncs, permetrà noves aplicacions. Vostè en parlava: «I totes aquelles noves aplicacions...?» Bé, doncs, es produiran en un futur no massa llunyà, com serà la visualització de canals en alta definició o bé la futura televisió en tres dimensions, per exemple. Tot un conjunt d'avenços, un conjunt de prestacions que vostè sap molt bé que no eren possibles amb la televisió analògica i que sí que seran possibles amb el trànsit cap a la digital.

Per tant, la valoració que fem del Govern sobre el desplegament territorial de la TDT i de la futura apagada analògica és una valoració positiva. Perquè, és veritat, tenim una radiografia, tenim una fotografia del conjunt del país –vostè me la demanava–, hem desenvolupat, per tant, una planificació en clau de país, en clau nacional, i estem treballant amb intensitat en tot aquest procés, com ara tot seguit li exposaré.

D'entrada, li volia deixar constància del pla «Catalunya connecta», que és aquest pla ambiciós, però alhora realista, que impulsem des del Departament de Governació: 153 milions d'euros, que comporta realitzar més de dues mil actuacions, segons les quals haurem instal·lat, entre altres, 462 centres emissors de TDT; perquè es facin una idea, fins ara, en vint anys, s'havien instal·lat –en vint anys– 318 centres emissors en analògic. Quan hàgim finalitzat les instal·lacions que estem desplegant, estarem donant cobertura de TDT a 2.910 nuclis de població, que significa el 99,19 per cent de la població. I, de tots aquests nuclis, 857 són nuclis de menys de cinquanta habitants, però no per això vol dir que no hi hàgim d'actuar, sinó que hem de fer –ho repetim moltes vegades des del Departament de Governació– una mena de vestit a mida per a garantir absolutament a tot arreu i a tothom, es visqui on es visqui, l'accés a uns serveis públics de qualitat.

Ara, però, és obvi que una transformació d'aquestes característiques, doncs, suposa, comporta eventualitats, contingències, casos particulars. I en aquest sentit, doncs, en fi, li exposaré també com, a banda del conjunt

de la globalitat del projecte, també estem intervenint en tota la casuística que s'està produint, que s'està donant.

En primer lloc, doncs, permeti'm que..., en fi, que emmarqui el servei de la TDT, de la televisió digital terrestre, que, igual que altres serveis de comunicacions electròniques, entenem que s'hauria de circumscriure en el que considerem «servei universal». Vostè em parlava: «Parli'm del servei universal.» Efectivament, aquí hi ha la mare dels ous, oi? El servei universal, com vostè sap, és la norma que regula els drets i els deures dels usuaris, dels operadors, relatius als serveis bàsics de telecomunicacions, eh? I la seua definició, el seu abast, la definició de servei universal, vostè sap també que és competència de l'Estat, i, per tant, és l'Estat qui està fent una lectura restrictiva dels serveis que s'hi inclouen, entesos com a serveis universals.

I això no és una qüestió menor, eh? Des d'aquí ho faríem millor i faríem un altre model de servei universal, com, a la mida del que impulsem des del Departament de Governació amb el pla «Catalunya connecta, el fem. Sense les competències, podem tenir un servei universal virtual per poder donar el servei, però, evidentment, no forma part del servei universal de l'Estat, que és qui en té la competència.

En aquest sentit la Generalitat, el Govern de la Generalitat reclamem fa anys, a més a més, que la definició de servei universal de l'Estat s'ampliï a incorporar la banda ampla d'un mega, la telefonia mòbil, la TDT. I, de fet, vostè sap que l'Estatut, a més a més, que va sortir del Parlament de Catalunya compartia, contemplava aquestes competències pel que fa a la definició del servei universal, unes competències que quan va retornar convenientment retallat, doncs, ja no incloïa de cap de les maneres, no?

A més a més, es produeix, per tant, una restricció molt important pel que fa al servei universal. Aquesta restricció significa que no tenim cap força legal sobre els concessionaris de difusió dels canals de televisió per a forçar-los, si em permet l'expressió, a arribar a un tant per cent determinat de població o de nuclis del país. És a dir, aquesta és la realitat, és la llastimosa realitat.

I aquesta restricció no ha impedit, però, com li deia abans, que des del Govern de Catalunya aquesta legislatura hàgim impulsat aquest servei universal virtual a Catalunya, eh?, a través d'aquest pla «Catalunya connecta», que, com li deia, doncs, el que ens diu és que abans no acabi l'any 2010 tots els nuclis de població del país i tots els polígons industrials de Catalunya estaran connectats a la telefonia mòbil, a la internet de banda ampla, i també a la televisió digital terrestre. I invertirem, per fer-ho possible, doncs, 151 milions d'euros.

Però, parlant concretament de la TDT, vostè sap que les competències són de l'Estat, la definició de les obligacions de cobertura, l'establiment del calendari de desplegament de l'apagada del senyal analògic. El Ministeri d'Indústria fa fixar legislativament que l'obligació de cobertura de Televisió Espanyola fos del 98 per cent de població a tot l'Estat, i el de les privades, del 96 per cent. Bé, vegin que aquest criteri difereix molt i molt del que estem treballant des del Govern de Catalunya, on

ens centrem en nuclis de població; no en el percentatge de població del conjunt del país, sinó en els nuclis de població. Perquè centrant-nos en el percentatge de població del conjunt del país i tenint el país que tenim, escolti'm, podem donar cobertura al 90 per cent, al 75 per cent de la població, i deixar tres quartes parts del país sense aquests serveis –llegeixi's el Pirineu, llegeixi's la Catalunya interior, llegeixi's el Solsonès, llegeixi's una part important del món rural, de la Catalunya de muntanya, de la Catalunya interior del nostre país. I aquest criteri de cobertura a nivell estatal suposava, per tant, que territoris amb una orografia complicada en quedessin completament al marge.

Per tant, és per això que impulsem aquest pla de desenvolupament propi. Per tot això, doncs, el 2008 el Departament de Governació, el Departament de Cultura, vam dissenyar el que n'hem dit «la sincronització» de l'encesa de la TDT, una sincronització que va consistir precisament a avançar el desplegament de la TDT, independentment dels compromisos de concessions de cadascun dels radiodifusors i, per tant, alhora, sincronitzar el calendari de desplegament de l'oferta estatal, de l'oferta nacional i de l'oferta local. I, en aquest sentit, amb aquest desplegament sincrònic ja s'han instal·lat 229 centres emissors, tots assolint la cobertura de 2.635 nuclis de població, el que significa el 98 per cent de la població.

Però, és veritat, aquest procés és un procés en clau nacional, sota criteris d'equilibri territorial, amb plena coordinació amb altres serveis de comunicacions electròniques., però és veritat que hi ha una part del país que queda despenjada; petita en el percentatge de població, és veritat, però això ens és igual: hem de garantir que tothom tingui l'accés als serveis públics, també a la TDT, es visqui on es visqui.

Per això, precisament per això –i vostè em reclamava quines solucions alternatives hi podríem tenir–, hem iniciat un procés de solució satel·lital, també com un vestit a mida, per a aquells llocs molt concrets, molt determinats, que no hi podem arribar amb la tecnologia convencional; per tant, ja siguin nuclis mes petits, o zones més urbanes de complicada orografia, o amb obstacles que dificulten o fan impossible la captació dels repetidors.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Per tant, una solució satel·lital, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, que hem dissenyat i en què hem impulsat ja una línia, doncs, d'ajut, de subvenció, perquè tothom que es trobi en aquestes circumstàncies s'hi pugui acollir.

Moltes gràcies.

El president

La senyora diputada pot fer la rèplica.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, president. Conseller, vostè fa una valoració positiva; jo no la puc fer. No la puc fer perquè encara hi han milers de persones en aquest moment que no poden veure ni la televisió digital ni la televisió analògica. I ja no li parlo d'aquells casos de cobertura, doncs, que superen el 98 per cent, ni d'aquells casos excepcionals; li parlo de molts casos en els quals hi ha una part de la població que la veu i una altra que no. I li parlo també de voluntat política. Miri, fa poc la diputada Montserrat Ribera va presentar una proposta de resolució, que vostès van rebutjar, per demanar, doncs, que en el Berguedà, aquells pobles de la comarca del Berguedà que no rebien cobertura tinguessin una resposta. Per tant, conseller, moltes paraules, però els fets són els que són, no?

Abans jo, conseller, li preguntava d'una manera molt directa si vostès eren conscients que hi havia zones amb problemes de receptivitat abans de l'apagada analògica. Li preguntava si hi havia un estudi previ, conscient que, a més a més, hi ha un acord amb la federació, doncs, d'empresaris i d'instal·ladors de telecomunicacions que els facilita i els facilitava una sèrie de dades, ja que ells són els que estan en contacte més directe amb el ciutadà i coneixen el grau d'adaptació de les llars, per una banda, i per altra també els problemes de cobertura en el territori. Per cert, aquests agents de la TDT havien de portar-los els informes presencialment; parlem de digitalització i ni tan sols, doncs, podien fer-ho *online*, no? Vostè, que és el conseller de la simplificació administrativa i de la modernització de l'Administració, potser que ho posi en pràctica a casa seva, no?

Però, bé, conseller, jo, com li deia..., vostè sap que molts ajuntaments ja han detectat, i n'han parlat amb vostès, aquestes zones fosques, no?, i les han localitzat, les han comunicat a la Generalitat. Com pot ser que després de mesos d'haver comunicat que hi han aquestes zones, doncs, no estigui resolt? Com, vostès, poden arribar a dir que fins que no hi ha l'apagada analògica no sortiran els problemes? Fixi's, això ho va dir ahir el secretari general del seu departament, de Telecomunicacions, ho diu un dia abans que comenci l'apagada analògica més gran que es produirà a Catalunya, que afectarà més de 4 milions de persones. Clar, la gent deu estar esparverada pensant: «Bé, vejam si ho acabaré veient o no ho acabaré veient», no? Vol dir que mentre s'ha simultaniejat la digitalització amb el senyal analògic no es veien, aquests problemes? O és que no els han pogut resoldre?

Perquè vostès, com deia, fa anys que saben que la data de l'apagada analògica a l'Estat espanyol serà el 3 d'abril, no?, i no han fet els deures o no han posat les solucions. Estem encara en una situació de bastant improvisació, estem en una situació de desconcert, de precarietat i de manca de previsió. I vostès, conseller –vostè ho sap–, són un govern marcat pel concepte de la imprevisió, i també de l'excepcionalitat. Tot allò que els supera, totes aquelles situacions que els superen, que ja són massa darrerament, doncs, totes són excepcionals.

Ahir el seu secretari general també deia que estaven preparats tècnicament perquè el senyal arribés al cent per cent de la població. I, si hi estem preparats, com és

que encara hi han persones que no la veuen, no? Que els diguin això a la gent, doncs, de les Garrigues, a Castellldans, que es queixen perquè no veuen la televisió; o als de l'Empordà, que quan la veuen i els ve una tramuntana la deixen de veure; a la gent de les Terres de l'Ebre –si no vaig equivocada, hi ha inclús algun ajuntament que vol portar al jutjat el fet que hagi deixat de veure tota mena de televisió–; parli'n al Berguedà...

Conseller, com li deia, la seva gestió i la del Govern, doncs, que porta pel que fa a l'apagada té massa zones fosques. Li demanem no únicament paraules, li demanem respostes, li demanem compromisos, li demanem que tallin aquesta manca de previsió que han fet amb l'apagada analògica, en què potser, volent ser els primers, acabarem sent els últims.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, hem fet els deures, estem fent els deures, i aquest és un procés, com vostè sap, de transformació, com deia abans, molt i molt important, en el qual, doncs, més enllà de la planificació global en clau nacional del conjunt del país, s'hauran de resoldre, com un vestit a mida, puntualment, tots i cadascun dels casos que vagin sorgint.

Efectivament, el 3 d'abril del 2010 culmina, eh?, com saben, aquest procés de transició de l'analògica a la digital. I aquesta data –és bo recordar-ho– ve determinada –ho he dit abans– per l'Administració de l'Estat; és el Govern central, eh?, el qui apaga les emissions analògiques, i no som el Govern de Catalunya, no és la Generalitat.

Des de la Generalitat, vostè ho sap, vam insistir a posposar aquesta apagada de la fase 1, que finalment va ser el 31 de juliol del 2009, i va anar bé, va anar força bé, eh? També vam fer-ho amb la fase 2, que s'ha allargat tan sols fins al febrer i en la qual, certament, hem tingut algunes poblacions –vostè n'ha citat algunes– amb part dels ciutadans afectats per aquesta apagada; és el cas de Tordera –vostè en parlava–, o de Calafell, o de Begur, o de Vilalba dels Arcs, o de Sant Sadurní d'Osormort, o de Bellaguarda, o de Calonge, però que també els estem solucionant. És a dir, li puc donar informació concreta, detallada, de tots i cadascun d'aquests casos, però, ho repeteixo, no som nosaltres a qui ens ha tocat determinar aquest calendari de l'apagada analògica. Possiblement ho hauríem fet diferent; no es tracta de fugir d'estudi, es tracta de resoldre aquesta qüestió, però també es tracta de posar i de plantejar la situació tal com és. Però aquesta és una conseqüència més, per tant, ho repeteixo, de no tenir aquelles competències que caldria en matèria de telecomunicacions.

Però vostè em parlava de casos concrets, eh? A les Terres de l'Ebre, efectivament, a Tivissa, a Garcia... Tivissa. Tivissa és zona PEIN; estem tramitant en aquests

moments els permisos per a construir la torre i en un període de dos mesos serà una realitat. O a Garcia i Casserres, el servei..., aquesta setmana, doncs, estarà en funcionament l'equip de TDT. O a Freginals, la compartició amb operadors per a instal·lar els equips durant la segona setmana de març, eh?; per tant, molt immediatament. A Vilalba dels Arcs, estem pendent de les actuacions al centre emissor del Mont Caro, i, en tot cas, s'està validant també una altra solució. O bé a la Pobla de Massaluca, eh?; la solució de Vilalba dels Arcs podria també servir per a millorar aquest servei a la Pobla de Massaluca.

Vostè em parlava de Begur. Begur és un municipi complicat, des d'aquest punt de vista, que en analògic rep la televisió de diversos centres emissors. Per tant, també cal donar una resposta molt i molt ajustada i adequada, diferent del plantejament global. S'han passat a digital els centres emissors que hi havia, que hi havia fins ara, que hi havia en analògic, i, per tant, que donen cobertura a diferents municipis d'aquesta zona de l'Empordà.

O bé, per exemple, a Calafell, que també és un municipi complicat des d'aquest punt de vista; ja ho era amb la televisió analògica, com passa a Cunit o com passa a altres municipis del Garraf. En el cas de Calafell es va digitalitzar fa mesos el centre emissor de Pujalt, dins el terme municipal de Calafell, però malgrat això s'està a l'espera d'uns ajustaments tècnics que estaran fets abans de quinze dies i que, per tant, estem convençuts, d'això es tracta, que milloraran la qualitat del senyal, i s'ha hagut d'anar a sincronitzar el repetidor de TDT municipal un altre cop. Per tant, doncs, ja s'havia fet, però amb les comprovacions posteriors es va veure que en lloc d'aportar cobertura s'estaven interferint entre els dos repetidors.

Bé, situacions d'aquestes, que són casuístiques molt concretes, molt localitzades, vostè me'n parlava i, per tant, així ho podem estendre també on em deia, doncs, a nivell del Berguedà o d'altres actuacions.

A Tordera, que me'n parlava també en la seva intervenció, un altre municipi complicat històricament, al mig de molts repetidors, però cap concret per al mateix municipi de Tordera. Hi ha antenes apuntant a diferents llocs. I, per tant, el que farem és donar-hi també una resposta molt i molt adequada.

Al Maresme, a Tordera, avui s'instal·la una torre provisional a la urbanització Àgora Parc, i per tant estem pendent de construir-hi la nova torre; a Premià de Dalt, pendent de construir-hi la torre nova, i estem validant l'emplaçament per instal·lar una torre provisional; a Alella, al Mas el Coll, una nova torre prevista per al mes d'abril; a Sant Pol de Mar, a Teià, a Mataró, pendent del conveni de cessió del terreny amb l'ajuntament per construir la nova torre.

A l'Alt Empordà, vostè me'n parlava, estic parlant dels casos que vostè m'estava citant, a Pont de Molins i Terrades, construïm torres noves, el servei de TDT s'activarà en un termini de molt pocs dies, aquesta segona quinzena de març, i a Llançà, una zona PEIN també, s'estan tramitant els permisos per construir-hi la torre, i per tant en un període de dos mesos serà així.

Mentrestant, més enllà de la planificació que deia, global, en clau nacional de país, el procés, el projecte de satèl·lit per donar cobertura absolutament a tot arreu, per tant, per localitzar, per focalitzar...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...tots aquells municipis que per les seves característiques..., municipis amb una densitat de població molt petita, és veritat, però és igual, tant és. Per tant, per poder encertar-la amb el màxim de detall absolutament al conjunt del país.

Aquest és el plantejament que es fa des del Departament de Governació, des de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació, i estic, com no pot ser d'altra manera, a la seua disposició per passar-li tota la informació al detall de tots i cadascun dels municipis que es puguin trobar en situacions extraordinàries.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El vintè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00267/08)

...és la Interpel·lació sobre les polítiques de salut. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Senyories, honorable consellera de Salut, em permetrà que comenci amb una petita prèvia perquè tothom sàpiga de què estem parlant, no?

Durant el mes de maig del 2009 es va decidir, per part de les ministres de Sanitat i d'Igualtat, que la píndola postcoital, la píndola de l'endemà, perquè tothom ens entenguí, es pogués adquirir a Espanya sense recepta mèdica i sense límit d'edat, per tant, sense cap mena de control. Aquesta decisió és vigent des del setembre del 2009. Per aquest motiu es va haver de modificar la Llei 29/2006, de garanties i ús racional dels medicaments i productes sanitaris, la Llei del medicament. Cal dir que des del març del 2001 estava autoritzada pel Ministeri de Sanitat la comercialització d'aquest fàrmac.

Penso que és un tema que afecta moltes més coses, o sigui que va més enllà de l'àmbit merament sanitari i que comporta també una certa transversalitat a l'hora de posar en marxa, d'aplicar els programes, com per exemple tot allò que fa referència a l'àmbit educatiu si parlem dels menors d'edat.

Bé, ha transcorregut quasi mig any des de la modificació de la llei i penso que és el moment de fer una valoració. Sóc conscient que la legislació no és competència autonòmica, em refereixo a la legislació de la Llei del medicament, però sí que existeix una responsabilitat per part del Govern de la Generalitat, i en concret del seu departament, que no podem obviar, i és que la sanitat i la gestió que es fa d'aquesta sanitat és una competència transferida a les comunitats autònomes i que Catalunya podríem dir que va ser de les primeres.

Tornant a l'objecte de la meua interpellació, i per situar-nos, la píndola de l'endemà és un mètode d'anticoncepció d'emergència, no un mètode anticonceptiu habitual, convencional, per tant, no és un mètode anticonceptiu en el sentit estricte, sinó que és vàlid o que s'ha d'utilitzar en determinats supòsits. També cal dir que l'anticoncepció d'emergència no protegeix contra les infeccions de transmissió sexual; parlem de la sida i d'altres malalties de transmissió sexual.

A Catalunya, en concret, i vostès ho sap bé, fins al mes de setembre es prescrivía per metges i per infermeres, i es dispensava en centres de salut, tant d'atenció primària, com d'urgències, i a més era gratuïta.

I, miri, com és relativament fàcil en aquest tipus de debat mesclar conceptes, jo penso que cal diferenciar dues coses: una, la primera, que una cosa és la dispensació gratuïta, i l'altra és la dispensació sense recepta mèdica, o sigui, la lliure dispensació. I penso que a ningú se li escapa que, si no hi ha prescripció mèdica, tampoc hi haurà la primera visita, això és obvi, no?, i en aquesta visita és on es fa la valoració de cada cas, i tampoc hi haurà la possibilitat d'una visita posterior, d'un seguiment. I nosaltres estem convençuts que qualsevol programa preventiu hauria de contemplar d'una manera molt ferma la continuïtat assistencial.

També vostè sap que és un medicament amb una elevada càrrega hormonal, potser assumible si es pren d'una manera molt puntual, però perillosa si es pren per costum i acaben, les dones, per comoditat fent-ne un ús reiterat. Cap altre fàrmac hormonal es ven sense recepta mèdica, i, honorable consellera, resulta paradoxal que a través de campanyes informatives alertin la ciutadania dels riscos de prendre, per exemple, antibiòtics sense el control del metge, però pel que fa a la píndola de l'endemà fomenten l'automedicació. I en molts casos vostè sap que les dosis són repetitives i que això és un medicament que té efectes secundaris.

Vostè ens parla, vostès ens parlen que l'objectiu és evitar embarassos no desitjats i també avortaments, però alhora s'obliden que també estem parlant d'una cosa molt important, que és la prevenció de totes aquelles malalties de transmissió sexual, algunes, com el VIH, el sida, que van provocar i provoquen la mort de moltes persones, i les dades han augmentat.

Jo li pregunto: podríem deduir que hi ha una certa relaxació en els costums? Possiblement, perquè la malaltia que més visualitza la gent s'ha cronificat, i sóc conscient del que comporta la paraula «cronificar» en una malaltia d'aquestes característiques. I moltes d'aquestes malalties vostè sap que deixen seqüeles per a tota la

vida. Jo no sé si vostès en són conscients, però s'adonen que és la pitjor política de salut pública pel que fa a la prevenció de malalties de transmissió sexual?

També parlàvem dels avortaments, no?, perquè és una de les «bondats» que vostès venen respecte a la píndola de l'endemà. Les xifres, honorable consellera, parlen per si soles: increment d'avortaments un any rere l'altre. Això és un fracàs, un fracàs doble, perquè conviu amb la dispensació de la píndola de l'endemà. Per tant, aquest mètode que en teoria ha de servir per evitar embarassos no desitjats, en temps reals, quan ho traslladem a la realitat, resulta que no funciona i el seu resultat no és el que hauria de ser.

I, miri, jo li donaré molts *inputs*, ara ho veurà. L'increment del nombre d'avortaments conviu amb l'increment de la dispensació de la píndola de l'endemà, a més a més augmenten les infeccions de transmissió sexual.

Vostè mateixa se'n recordarà que durant el maig del 2008, en una sessió de la Comissió sobre les Polítiques de Joventut ens alertava o deia que hi havia signes per estar alerta respecte a aquestes malalties, i fins i tot ens comentava que havien hagut de formar els metges i les infermeres perquè davant l'augment d'aquestes malalties no eren prou conegudes pels professionals de la sanitat. Jo li pregunto: possiblement perquè la seva incidència sobre la població era mínima en els últims d'anys?

I, clar, què passa? Que tot això conviu paradoxalment amb la distribució de preservatius en el programa Màquina, que es dispensen als instituts. Jo..., de veritat, alguna cosa no funciona, i penso que ho haurien de reconsiderar.

Com veu, vull centrar la meua intervenció en les franges d'edat més joves. I li donaré també algunes dades de vendes de la píndola de l'endemà, com també d'avortaments, no?, que es produeixen en aquestes franges d'edat de les noies més joves. Jo penso que també són dades que s'haurien de tenir en compte quan l'Administració pública posa en marxa determinades polítiques de salut que finalment acaben generant més preocupacions que solucions, entre els pares, una preocupació molt lògica, o per exemple entre els farmacèutics, que són els que ara tenen la responsabilitat de fer una feina que no els pertoca, i els farmacèutics, com a veritables agents de salut, juguen un paper molt important a l'hora de la correcta utilització dels medicaments, però, escolti'm, no són metges i no tenen per què fer feines que no els corresponen.

Dades del seu departament, li deia jo, que a més són respostes a preguntes parlamentàries d'aquesta diputada. S'han venut en les farmàcies sense control mèdic en quatre mesos les mateixes píndoles que en vuit mesos amb recepta mèdica, fins i tot durant el gener del 2010, que es produïa un augment molt considerable de vuit mil..., em sembla que eren vuitanta-vuit, dispensacions, vostè deia que es devia a un efecte estacional. Un 23 per cent de dones l'han pres en dues ocasions o més, que en la franja d'edat de menors de dinou anys suposa un 35,6 de les dones que prenen la píndola, i que, a més, si revisem el percentatge de dones que consumeixen més d'un cop per cada grup d'edat, entre els anys 2005

i 2009, ens trobem que un 25 per cent són noies d'entre onze i catorze anys, i un 30,9, quasi un 31, són noies entre quinze i dinou. Per tant, estem parlant que, del total, quasi un 60 per cent són menors de dinou anys. Són dades del seu departament, li ho torno a repetir. És un percentatge que a més a més augmenta any rere any.

Les dades dels avortaments, exactament igual. De l'any 2007 al 2008 han passat al 17,67 per cent, no?, i la franja d'aquestes menors són al voltant d'un 11 per cent.

Miri, honorable consellera, preocupa, i està bé que així sigui, allò que s'anomenen «els hàbits saludables» –l'alimentació, els esports–, però dóna la impressió que no els preocupa un altre tipus de costums o d'hàbits, i convindrà amb mi que els hàbits que s'adquireixen quan un és nen o jove condicionen la vida quan una persona és adulta.

Fa alguns mesos en aquest Parlament vam aprovar la Llei de salut pública, que prohibia la promoció de les begudes alcohòliques, no l'alcohol, però sí l'abús incontrolat, perquè s'estava convertint en un problema de salut pública. Però és que resulta que una situació que podria ser un problema de salut pública, com són les malalties de transmissió sexual o l'ús reiterat d'una pastilla que conté una dosi hormonal molt elevada, això no ho tenen en consideració.

I ja en aquest minut que em queda, honorable consellera, li diré quina és la nostra conclusió. I la nostra conclusió és el fracàs de les polítiques de prevenció i educació, perquè l'educació sexual no tan sols consisteix a fer accessible els anticonceptius als adolescents; consisteix en alguna cosa més: consisteix en la formació, a formar la gent amb criteris, perquè tinguin criteris; a educar en la responsabilitat dels nostres actes; en l'acord o coresponsabilitat homes/dones; no tan sols en la informació. D'informació en tenim un munt, i els joves avui en dia tenen al seu accés moltíssims canals d'informació; això sí, informació bàsica, informació de Viquipèdia, podríem dir. I, torno a repetir-li-ho, penso que els hàbits que s'adquireixen en aquesta edat acaben condicionant en un futur la forma de vida d'aquestes persones quan es facin joves.

Gràcies, senyor president, honorable consellera.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sr. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats..., president del Consell de Farmacèutics de Catalunya, gràcies per estar aquí. Gràcies per la intervenció, senyora diputada. Miri, els drets sexuals i reproductius són reconeguts per la comunitat internacional com a drets humans, en declaracions, convencions i pactes de les Nacions Unides; drets, evidentment, en evolució i revisió constant. És el dret a decidir sobre la reproducció, i també la garantia de l'atenció sanitària prenatal i postnatal a les persones.

Senyora diputada, vostè coneix perfectament que un dels objectius del Departament de Salut són les polítiques de salut pública i entre elles la salut sexual, afectiva –amb a, d'afectivitat– i reproductiva, que així ho diu el nostre projecte.

El pla d'acció, que va estar molt debatut amb tota la comunitat científica i totes les organitzacions sanitàries i professionals, va acabar en el Pla estratègic d'atenció a la salut sexual, afectiva i reproductiva, en l'atenció maternoinfantil i en la cartera de serveis actualitzada, prioritzant alguns elements que vostè ha comentat.

Vostè coneix, com jo, el programa «Salut i escola». El programa «Salut i escola», que és un programa que, per descomptat, els resultats es veuran a llarg termini, té tres eixos fonamentals. Un dels tres és la salut sexual, afectiva i reproductiva, al costat de la salut alimentària i activitat física, i la salut mental i addicions, el Pla d'accessibilitat al preservatiu, l'atenció natural al part normal.

Fixi's, vostè sap que jo vaig insistir en aquest Parlament d'intentar pactar una proposició no de llei, doncs, allò que tenim en comú, que crec que és més que el que ens separa. En fi, no està a les meves mans i no va ser possible perquè escoltant-la em sembla que sí que tenim alguns elements de divergència, eh?, que voldria comentar, amb algunes dades que també voldria comentar.

Catalunya és pionera, vostè ho sap, en el programa d'anticoncepció d'emergència a nivell de la xarxa sanitària d'accés universal i gratuït a través dels centres de salut, dels centres d'assistència a la salut sexual i reproductiva i les urgències a tota la xarxa sanitària des del 2004–2004. Dispensació gratuïta amb un *kit* i amb un consell de les infermeres i els metges que estan de guàrdia o en el centre de salut, per dir –totalment d'acord amb vostè– que aquest és un element puntual i no una anticoncepció general.

I hi ha aquest element que ara comentarem de dispensació sense recepta mèdica. Ara, hi ha un previ, senyora diputada. Aquí potser un dels previs és que vostè no considera que les oficines de farmàcia, els seus farmacèutics són professionals sanitaris de la xarxa sanitària d'utilització pública; que són farmacèutics formats a les facultats de farmàcia i que van molt més enllà de vendre medicaments.

Vostè no sap que, per descomptat, Catalunya no és l'única en el món, sinó que hi ha molts llocs del món civilitzat, per cert, alguns governats per la dreta, que fan el que nosaltres fem: des de França a Suïssa, a Suècia i molts altres països del món. Per tant, escolti, això, nosaltres ho vam avalar al costat de ministeri; no l'haguéssim avalat si hagués estat un element, una acció puntual. Hi ha un projecte global, hi ha una part de la xarxa sanitària que dispensa gratuïtament i una altra part de la xarxa sanitària que són, per descomptat, les oficines de farmàcia amb consell farmacèutic, la dispensació sense recepta mèdica i, per tant, amb dispensació pels propis farmacèutics.

Vostè sap que aquesta consellera va parlar del protocol, que l'hem fet, d'acord amb els col·legis de farmacèutics respectant l'objecció. Saps quants farmacèutics han

objectat a Catalunya? Disset. Dels 6.500, disset. Cap a Lleida, dos a Girona, quatre a Tarragona i la resta a Barcelona. Per tant, nosaltres hem estat totalment currosos amb el paper dels farmacèutics, de les oficines de farmàcia perquè són uns aliats extraordinaris d'una de les xarxes sanitàries capillars més importants. Si no no hauríem estat d'acord. I vostè sap que va haver-hi, a l'estiu de l'any passat, debat sobre el que havia dit la consellera, sí, però amb acord de protocolització; sí, però a partir d'ara els farmacèutics s'incorporen perquè també donem el *kit*, perquè fem consell farmacèutic, perquè expliquem a la noia o senyora, eh?, si s'ha de prendre o no, inclosos els menors.

I fem amb els menors allò que fem amb la resta de medicaments: sense recepta mèdica –eh? Per tant, abans dels setze anys, la dispensació d'un medicament necessita la valoració d'un professional sanitari –universitari, per cert, dintre de les professions sanitàries–, que sap discriminar si l'hi pot donar o no l'hi pot donar. I, a més, el *kit* és exactament el mateix *kit* que li donem i el consell de derivació a la xarxa sanitària propera per al seguiment de les seves polítiques personals o familiars de salut sexual i reproductiva.

I algunes dades –hem de ser objectius, senyora diputada, amb les dades, eh? Les polítiques de salut..., i, a més, vostè sap que aquest és un debat mundial... Nosaltres, per sort, tenim una xarxa que pot respondre i no només a la xarxa sanitària, perquè hi han molts altres elements, de construcció social, eh?, amb relació a la salut sexual, elements d'afectivitat, elements de com es percep la reproducció, etcètera. Però no acusi el Govern i el Departament de Salut de deixar al marge l'efectivitat de les polítiques de salut sexual i reproductiva perquè ha estat un constant en el nostre exercici de les accions.

Dades amb relació, des del 2004 a ara, d'aquí i de quantes anticonceptius d'emergència es dispensaven a la xarxa sanitària, no oficina de farmàcia: 65.000 dosis l'any 2008; encara no hem tancat el 2009 i, per tant, no li puc donar aquestes dades. El 5,5 per cent eren menors de setze anys. La franja d'edat més freqüent és de setze a dinou anys, el 31 per cent; de vint a vint-i-quatre, el 25 per cent; de vint-i-cinc a vint-i-nou, el 17 per cent; de trenta a trenta-quatre, l'11 per cent..., i després, la resta, el 10 per cent. Setanta-set per cent només en una ocasió; 23 per cent en dues o més ocasions des que es va iniciar el programa del 2004. Només el 7 per cent han consumit postcoital tres o més vegades. Aquestes són les dades, i les dades que tenim, per descomptat, i vostè ho sap.

Les relacions sexuals de Catalunya, en els estudis que tenim, comencen entorn dels quinze, setze anys, eh? Vostè ho coneix com jo, i a més a més hi han hagut cultures que s'han incorporat a Catalunya que tenen com a habitual canvi dels..., incorporen canvis culturals com per exemple un embaràs als dinou anys a determinades cultures iberoamericanes és totalment normal. Algunes dades, si us plau, que no minimitzi l'esforç que està fent, no el Departament de Salut sinó el país amb relació a la taxa d'embarassos adolescents de catorze a disset anys.

Vostè coneix, perquè els hi vam passar a través de la informació parlamentària, que s'observa un fre, per no dir decreixement de la taxa d'embarassos en adolescents, 2007, 2008 i estem avaluant el 2009. Aquesta és la primera vegada, els dos últims anys que està passant exactament igual que els IVE en aquesta franja d'edat de catorze a disset anys –catorze a disset anys, eh?–; la franja de divuit a dinou anys –eh?, que aquí estem analitzant aquests elements culturals que jo li deia– continua augmentant.

Ara bé, vostè sembla que siguem..., no ho sé, algú que no té valors, en una societat... La Comunitat que té més IVE, jo, que sàpiga, governada pel Partit Popular, és Múrcia. I em mereixen total respecte les polítiques de salut sexual i reproductiva de Múrcia o les de Madrid o les de la Comunitat Valenciana, perquè «tots» és complex, eh?, vostè..., i jo he dit en mil ocasions, que nosaltres treballem paral·lelament perquè no hi hagi cap embaràs no desitjat, i cap infecció de transmissió sexual.

I no se li pot acusar als últims sis anys que no hàgim fet els esforços d'avaluació que no vam començar fa sis anys, que vénen de molt, molt abans. Per tant la incorporació dels farmacèutics - oficina de farmàcia, com a part de la xarxa sanitària d'utilització pública, són un element més molt important. Li van passar, em sembla, a vostè, les dades, eh? Abans del setembre, que és quan es pot dispensar sense recepta mèdica, es donaven tres mil, aproximadament cada mes; ara se'n donen nou mil, eh?, entre nou mil i deu mil cada mes. Per tant, això era quelcom volgut. Ara, vegi que el debat està si el farmacèutic és capaç de fer consell farmacèutic, si vostè considera que els farmacèutics són agents sanitaris, i, a més a més, si les dones tenen –amb criteri– capacitat de discernir, que la tenen, per les dades que tenim, diferenciar entre una anticoncepció d'emergència.

És al revés, senyora diputada, incorporar tres mil, sis mil cinc-cents professionals d'oficines de farmàcia, són sis mil cinc-cents professionals de la salut que acompanyen les dones a revisar les seves polítiques de salut sexual, afectiva i reproductiva. Si no, vostè considera les farmàcies simples botigues.

El president

Senyora diputada, pot fer la rèplica.

La Sra. Pajares i Ribas

Bé, gràcies, senyor president. Honorable consellera, en aquests cinc minuts que tinc, a veure com puc contestar-li a tot el que hem estat debatent. A veure, primer de tot, el projecte d'acord, d'aquest acord de bases de salut sexual, afectiva i reproductiva, no el va trencar el Partit Popular, que jo recordi, el va trencar un altre grup que forma govern amb vostès, que es veu que no li va agradar que vostè tingués en compte les opinions del Partit Popular en aquest sentit.

I respecte a plantejar-me dades d'altres comunitats, home, vostè està en el seu dret, jo ho comprenc, però clar, jo sóc diputada d'aquest Parlament, del Parlament de Catalunya, i vostè és la consellera de Salut de tots els catalans, d'aquí l'objecte de la interpellació.

Miri, jo li demanaria que primer de tot tinguessin les idees clares. Perquè clar, passem del fet que al febrer el 2008, el Departament de Salut, en un informe sobre la anticoncepció d'emergència ens deia que estava iniciant els tràmits de sol·licitud amb el Ministeri de Sanitat com a Administració responsable perquè acceptés canviar la situació administrativa d'aquest medicament. Bé, haig de dir-li, *como se dice en castellano, que el que la sigue la consigue*. Després, una instrucció del 2009 del Catsalut. Es veu que la ministra de torn no li va acceptar aquesta proposició i, per tant, van tornar a la prescripció mèdica, que és com hauria de ser, perquè això no deixa de ser un medicament, una bomba hormonal amb efectes secundaris.

I després, en una pregunta parlamentària que jo li feia, clar, com que ja s'havia modificat el decret, bé, la llei, perdoni, del medicament, ens tornaven a posicionar amb aquestes estratègies d'intervenció orientades a fomentar comportaments sexuals segurs. Escolti'm, amb la prescripció de la manera que està ara, poca cosa poden fer.

A veure, l'educació sexual al programa «Salut i escola» que reben els nens. Penso que ha de tenir tres condicions. Una, que sigui l'adequada a la seva edat; dos –i clar, és la preocupació dels pares, no?–, qui, què i com es donen aquestes classes, i, tercer, i no per últim el menys important, que és la implicació i l'opinió dels pares, no?, perquè alguna cosa també tindran a dir, o és que aquí tan sols pot parlar l'Administració pública, o sigui, tan sols pot parlar l'Estat.

I jo ja li ho he dit abans: l'educació sexual no tan sols consisteix a fer accessibles els anticonceptius, és alguna cosa més, i consisteix en formació. Jo li estic plantejant algunes coses. Jo no li estic dient que vostès no tinguin valors. Però, clar, escolti'm, justificar que aquest medicament es recepti sense recepta mèdica no..., no és suficient per, com diuen vostès, per evitar avortaments i embarassos no desitjats. Això no és la justificació!

Perquè, escolti'm, a Catalunya, i tenim l'experiència, diem que la píndola de l'endemà conviu, sent gratuïta i a més accessible, perquè ho és, perquè es dispensa en centres d'atenció primària i es dispensa també a urgències hospitalàries, i, a més, també es pot fer amb recepta i anar-ho a comprar a les farmàcies, les xifres d'avortament no paren de pujar.

I no em digui que la franja d'edat de les menors són petites, perquè ho són, però és que per mi ja són suficients. Clar, això d'entrada, i després, vostès miren les taxes i les taxes són de les dades del seu departament, les taxes, de mil dones, per cada grup d'edat, les taxes no paren de pujar, els percentatges, cada any, any rere any pugen, i això li ho puc ensenyar perquè, bé, ho tinc aquí, són dades del seu departament.

Respecte als farmacèutics. Aquest protocol de què vostè ens parla va ser firmat primer al juliol del 2009. I la ministra de Sanitat la va desautoritzar a vostè. Jo penso que ho va fer amb bona intenció, però la qüestió és que aquest protocol es va haver de refer del tot, desfer del tot, i fer-ho al gener del 2010, i el que intenta és fer la transviació de la feina que han de fer els metges als farmacèutics; i vostè sap que els farmacèutics estan molt

preocupats, i a més a més, l'objecció de consciència que vostè ens deia, s'han d'inscriure en un registre, quan és un dret constitucional.

Un altre tema –i amb això acabo, senyor president, parlant de drets–: això no aporta drets. Vostès sempre ens posen la conferència aquesta de Beijing. Això són valoracions, no és cap carta de drets humans. Aquests drets sexuals i reproductius no existeixen com a tals, són valoracions que es fan. Justament, el que fa, en una qüestió com aquesta, és restar drets, drets de rebre una atenció sanitària de qualitat.

Per tant, i ja acabo, senyor president: peticions, hem de fer-li dues peticions, honorable consellera. Una: que tingui les idees clares i que lideri aquest debat en el Consell interterritorial del sistema nacional de salut, perquè aquest medicament es torni a dispensar amb prescripció mèdica, perquè penso que com a consellera i com a metge no pot permetre que es frivolitzi aquest mètode d'anticoncepció d'emergència, no? –primera.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pajares i Ribas

I segona... –sí, acabo, senyor president–, que es reformuli el programa «Salut i escola» perquè davant d'aquestes dades està clar que la formació i la informació que reben els nostres joves no es correspon amb l'objectiu del programa ni amb els seus números.

Gràcies.

(La Sra. Clavell i Nadal demana per parlar.)

El president

Senyora diputada, demana la paraula? *(Pausa.)*

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president, per al·lusions directes al meu grup parlamentari.

El president

Té un minut.

La Sra. Clavell i Nadal

La senyora Belén Pajares deia que el pretès trencament del pacte de salut sexual, afectiva, reproductiva en aquest Parlament havia estat causat pel meu Grup Parlamentari.

Em pregunto com es pot donar una visió tan desviada del tema. Estàvem negociant, i..., donat que hi és la consellera, també li demanaria que ho reafirmés en la seva intervenció, estàvem negociant aquest pacte i el Grup Parlamentari Popular va presentar, precisament, la proposició de llei que pretesament es dirigia a donar suport a les dones embarassades amb dificultats, precisament quan estàvem negociant.

Em pregunto com es pot pretendre que qui trenca el pacte és el grup, en aquest cas el meu, que respon amb

contundència a aquesta iniciativa que ve a trencar el pacte i plantejar que aquest pacte és trencat pel grup que senzillament està responent..., de forma rotunda, li ho reconec, la meva intervenció va ser rotunda i clara, però feta amb tota la voluntat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...precisament per respondre a una iniciativa que estava tancant les negociacions que en aquell moment es plantejaven dins del si dels grups que donem suport al Govern...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...i també amb els grups de l'oposició.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies. Amb relació a aquest tema tornarem a reprendre..., perquè crec que, com deia, senyora diputada, van haver-hi interferències que no van permetre pactar allò que tenim en comú, que crec que és molt, eh?, fonamentalment al debat d'estat amb relació a la llei, ara ja aprovada, de donar més garanties de seguretat en la interrupció voluntària de l'embaràs, que aquí divergim clarament i en algunes altres qüestions, i crec que encara som a temps de recompondre, sumar almenys, allò en què estem d'acord.

Amb relació als comentaris, França, Gran Bretanya, Holanda, Bèlgica, Grècia, Portugal, Suècia, Suïssa –més, eh?–, per posar-ne alguns exemples, també dispensen anticoncepció d'emergència fora de l'àmbit de recepta mèdica. França fins i tot a les escoles, sense professional sanitari, senyora... I el president Sarkozy, que jo sàpiga, és de dretes, eh?

Miri, lidero, lidero clarament..., segons vostè malament, em sembla, eh?, però lidero un dels grans projectes de salut pública, hi torno a insistir, que és la salut sexual, afectiva i reproductiva. «Salut i escola»; sap quan s'inicia el programa «Salut i escola»? Per cert, vostè deu defensar el 5 per cent dels que no el volen, perquè el 95 per cent dels instituts de Catalunya, públics i privats, concertats o privats, han dit que sí a aquest programa. Passa pel consell escolar de centre, passa pel claustre de professors, mai al Departament de Salut, perquè no vol fer ingerència en el sector educatiu i és totalment respectuós amb el que decideix el consell escolar. L'avaluació, ja li ho he dit, d'aquestes polítiques necessita temps.

Tornem al que no lideraré: ho sento, no lideraré que els farmacèutics i oficines de farmàcia no puguin dispensar

i fer consells farmacèutics en l'anticoncepció d'emergència; no ho lideraré, perquè hi estem d'acord. Però és que, hi insisteixo, ho veig al revés: és la gran oportunitat. I no em digui –i pot parlar vostè amb el president del Consell de Farmacèutics– que a Catalunya hi ha neguit en els farmacèutics, li he dit que no. No sé si a la resta d'Espanya, però a Catalunya no hi ha neguit –no hi ha neguit. Hi ha una comissió deontològica que els vam demanar, del col·legi, on els ciutadans clients de les oficines es poden adreçar. Sap quants s'hi han adreçat? Dos. Al revés, una de les dues persones era perquè considerava que el farmacèutic, en l'àmbit reservat de les preguntes, li havia fet massa preguntes.

Dic això perquè no fem de l'anècdota una categoria, si us plau. Aquest és un projecte que només ens en sortirem... Jo imagino un món sense cap embaràs no desitjat, eh?, igual que vostè, ho sap perfectament. I per mi almenys, el nostre concepte, crec, de societat de la salut sexual té a veure també amb l'afectivitat. Per tant... I ara, en fi, necessitaria molt més temps per discutir amb vostè quelcom que és de l'únic que em quedo preocupada: si els drets sexuals no són drets humans. Amb el que plou en el món, amb el que plou en el món amb relació als drets de les dones, amb el que plou al món amb relació que les dictadures no són bones per a les dones, en alguns països on no tenen polítiques de llibertat responsable –llibertat responsable–, com me pot dir vostè que els drets de les dones i els drets de la salut sexual i reproductiva són simplement valoracions? Ara veig que potser sí que hauríem..., o no hem encaminat bé el debat. Tornem a l'objecte d'aquest debat, per no entrar en altres debats de més profunditat.

Aquí... (*Veus de fons.*) No, no, ho ha dit vostè; ho ha dit vostè, que eren valoracions. Hi insisteixo, eh? Nacions Unides diu que són indestriables els drets humans dels drets de les dones. No ho diu la consellera Geli, no ho diu una política, ho diu el món, eh?

Per tant, nosaltres el que no liderarem, que és en l'únic que discrepo, em sembla, profundament de vostè és que en un projecte global de salut sexual, afectiva i reproductiva, en què una de les qüestions és l'anticoncepció d'emergència, no *la* qüestió –no *la* qüestió–, entenem que els farmacèutics de Catalunya, que és del que jo responc, tenen capacitat i relació suficient amb el Departament de Salut, amb el protocol, que aquí el tinc... El protocol ha estat al final també fet pel Ministeri de Sanitat amb el consell general..., per cert, que em reuneixo amb la seva presidenta aquesta tarda. Nosaltres vam marcar l'exemple de dir que amb el que no estàvem d'acord era amb la dispensació sense recepta sense una protocolització.

Els farmacèutics i els ciutadans de Catalunya, i en benefici de quelcom molt seriós, crec que ens agrairan que jo no lideri la seva petició, que és fer un pas endarrere del que hem fet fins ara.

Moltes gràcies, senyora diputada.

El president

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia...

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el règim de pagament dels serveis educatius i d'iniciativa social (tram. 302-00218/08)

...és la Moció sobre el règim de pagament dels serveis educatius i d'iniciativa social, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fem com una segona part, després de la interpellació que hem escoltat avui, amb algunes reflexions que han fet des de la conselleria –alguns representants en trobem aquí– d'Acció Social i Ciutadania sobre la manca d'efectivitat en l'àmbit de la Llei de dependència. I quan parlem de la Llei de dependència hem de parlar de tota la crítica que hem anat fent durant aquests anys sobre el funcionament, el desplegament d'aquesta Llei de dependència.

Abans parlàvem de la llibertat d'escollir com a principi bàsic de la llei. És a dir, si volem serveis de qualitat, si el que volem és una llei que s'adapti a les necessitats de la gent, el que hem de fer és que els serveis s'adaptin a la gent, i, per tant, els anomenats PIA, que són els plans individuals d'atenció, s'han d'adaptar a la gent. I perquè s'adaptin a la gent primer ha d'haver-hi aquesta llibertat d'elecció de la persona, i segon, ha d'haver-hi els serveis preparats.

La pregunta és: a Catalunya actualment tenim els serveis preparats pel que fa a l'atenció residencial? Resposta contundent: no –no. Per què? Mireu, els serveis residencials, de residència, poden ser de quatre tipus actualment: poden ser públics, és a dir, d'iniciativa pública; poden ser concertats; poden ser col·laboradors, o poden ser privats. Doncs bé, els privats ja vostès diuen..., i fa poc hem vist, per exemple, les ordres internes del mateix departament, en què el que estan dient als privats és que no poden accedir, no es poden oferir..., aquelles persones que estan en un centre privat no poden accedir a la Llei de dependència. Vostès els ho estan dient mitjançant ordres internes. És a dir, ningú ho diu clarament, i fins ara ningú ho deia clarament i públicament, sinó que hi havien ordres internes que aquelles persones que estaven en un centre privat havien de marxar, amb el concepte que té l'atenció residencial com a concepte de llar pròpia per a la persona que està ingressada. I parlem de Llei de dependència, parlem de grans dependents, és a dir, estem parlant de gent de molta edat i que considera una residència com a casa pròpia. Què fa el departament? Els fa fora, els fa fora del que és casa seva. Primera.

Segon, les col·laboradores, el gran problema que hem viscut els darrers mesos. Abans deia la senyora consellera: «Hem tingut problemes, hem tingut errors.» Nou mesos, senyors diputats i senyores diputades, no és un error, nou mesos no és un error, nou mesos és un escàndol, que havia d'haver tingut conseqüències polítiques, perquè nou mesos és un escàndol, només com-

parable al que triguen alguns PIA; un escàndol, que es deguin milers i milers d'euros a residències. Abans un diputat parlava de 7 milions, que podien arribar a 10 milions, i fins i tot ens ho negaven en aquest Parlament.

Què demanem en aquesta moció? Simplement el que demanem és que es pagui, que es pagui a temps, que els serveis bàsics puguin cobrar i puguin fer la seva feina. I que si vostès estan tot el dia parlant de l'estat del benestar, doncs, aquest estat del benestar s'ha de sostenir en aquells que fan la prestació perquè hi hagi estat del benestar. I, per tant, si a sobre diuen que la crisi econòmica no ha de passar factura als serveis socials, no acabem d'entendre per què es triguen nou mesos i un any a pagar aquells que mantenen l'estat del benestar, que mantenen la Llei de dependència..., que, per cert, ens recorden sempre que és la quarta pota de l'estat del benestar. Doncs, si la quarta pota no està finançada correctament i els serveis de la quarta pota no estan finançats correctament, em diran quina llibertat d'elecció té la gent, quins serveis de qualitat es poden donar. Quantes residències han caigut pel camí? Això no ens ho deia ningú. Quantes residències han caigut pel camí per la incompetència d'una administració que no paga a temps?

Per tant, el que li demanem, al punt 1 i al punt 2, és que paguin a temps, de la mateixa forma que vostès demanen als ciutadans..., que als ciutadans no els perdonen ni un sol dia en retardament, ni un sol dia. Vostès intentin presentar amb un dia de retard..., veurà què li diuen. Doncs, si als ciutadans no els deixen passar ni un sol dia, per què a l'Administració li deixen passar nou mesos, i a sobre hem d'escoltar que ha estat simplement un error?

Les residències concertades. El que demanem en el punt 3 és simplement que la conselleria compleixi allò que signa; el que li demana aquest Parlament, que ja és greu que ho hàgim de demanar, és que compleixi allò que signa. I què va signar? Una pujada de les tarifes dels preus del 8 per cent l'any 2009 i del 8 per cent l'any 2010. Ara, per al 2010, s'està parlant, nosaltres ho respectem; però el 2009 també es va pactar. Perquè el que ens estem trobant, senyors diputats i senyores diputades, és que moltes residències concertades i moltes empreses de residències concertades no estan invertint a Catalunya, perquè no els surt a compte amb el preu que hi ha. Per tant, també tenim un problema no només de les residències privades, sinó també de les residències concertades i les residències col·laboradores. I, per tant, el que demanem és precisament això, que complim amb els compromisos del departament.

I els dos últims punts són garantir aquesta llibertat d'elecció i que la llibertat d'elecció s'ha de contemplar (*sona el senyal acústic que indica que ha acabat el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– en totes les residències, perquè les residències, recordem que més enllà d'una política social, per a la persona que ocupa una residència, són la seva pròpia llar.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat dues esmenes a aquesta moció, en el sentit, per una banda, d'afegir un punt pel que fa a la regulació de l'acreditació de les residències i del conjunt d'equipaments, perquè fa mesos i mesos que el departament diu: «Ara traurem el decret d'acreditacions» i no l'acaba de treure. I, per tant, nosaltres creiem que aquest també és un tema urgent, perquè moltes coses queden penjades per la manca d'acreditació, i aleshores moltes coses queden «en entredit».

I després, en el que deia el diputat López també, hi ha aquest tema del dret a triar. N'hi ha un, al qual he fet referència abans, a la interpellació que hem fet, que és el tema de l'assistent personal per a les persones que tenen grau 3, nivells 1 i 2. Moltes persones volen romandre a la seva llar, però creuen..., el familiar ja el tenen, però volen una atenció des de fora del marc de la família; per tant, que l'assistent personal sigui una de les possibilitats. I avui veiem, amb les últimes dades que se'n van donar, que eren de final de l'any passat, que hi havia 67.000 –ho dic de memòria– cuidadors familiars, i d'assistents personals n'hi havia 24. I, clar, creiem que això ha de donar un tomb, perquè moltes persones ens diuen: «Nosaltres volem assistent personal», i no se'ls atorga i està a la cartera de serveis. És allò que abans deia la consellera: la consellera de serveis està per fer-la servir i que la gent hi pugui accedir, als serveis que consten com a dret social. Perquè, si parlem de drets socials, vol dir que s'hi pot accedir i que tens dret a aquell servei. I precisament l'assistent personal, per a aquest grau de gran dependència, és un en què hi ha la garantia legal que el pots obtenir, i aquí a Catalunya no. Catalunya és una de les comunitats a on la regulació, a part de la improvisació, en el cas de l'assistent personal, més que regular-lo, el que s'ha fet és restringir-lo. I, per tant, amb això nosaltres no hi estem d'acord.

Amb el conjunt de punts que planteja la moció del Partit Popular hi estem d'acord, perquè formen part dels temes que nosaltres també hem estat reclamant, sobre el tema, per exemple, del pagament a les residències. Perquè no pagar les residències, contràriament al que deia la consellera, no és només... Diu: «Vostès estan a favor de la patronal.» Escolti, és que si les residències no cobren, no poden pagar els treballadors. És anar a favor de l'empresa, que en una empresa hi ha empresari i treballadors. I el que cal és respectar, si hi ha un acord que es cobrarà una prestació determinada, doncs, que la gent la cobri.

El tema de l'augment del 8 per cent i del 8 per cent: per molt augment que el 2010 es faci, parteix d'una situació inferior a la que s'havia acordat, perquè al final de l'any 2009 havia de ser amb un 8 per cent d'augment. Per tant, l'augment que es fa aquest any ja es fa amb

una quantitat inferior de la que havia de ser, i, per tant, ja es parteix d'un dèficit d'entrada.

I després hi ha un altre tema molt important, que quan..., en la seva rèplica la consellera avui també deia: «Quan una persona està en una residència pot triar a la que vol anar!» No, és que molta gent està en una residència, tramita la Llei de la dependència, i aleshores li diuen: «Si vols gaudir de l'ajuda de la dependència, has de marxar d'aquesta residència», i que si han passat tres mesos i no va a una concertada o col·laboradora li caduca l'ajuda de la dependència sol·licitada, que li ha costat un any i mig o dos, en lloc dels sis mesos que hauria d'haver-li costat la tramitació administrativa.

Per tant, en aquesta situació que també es troben, doncs, que les persones puguin mantenir-se. Sabem que molta gent..., precisament el que no es recomana en cap cas en determinades tipologies de salut mental o de malalties mentals és el canvi d'ubicació, que és el més perjudicial que hi ha. I s'estan trobant casos que el metge diu: «Sobretot que aquesta persona no es mogui de la residència», i li diuen: «Per gaudir de l'ajuda has de marxar», quan hi ha una prestació econòmica vinculada, que si el centre de la política social fos la persona i no el sistema, es resoluria.

Però com que allò que ha dit abans de la proximitat d'aquest Govern no s'ho creu ningú, si hi hagués proximitat, voluntat de servei i d'atenció, amb programa individual d'atenció, no amb un estàndard que s'aplica a tothom, i o l'agafes o, si no, el deixes, doncs, resulta que les coses funcionarien d'una altra manera, d'una altra manera que significaria qualitat humana i qualitat en el servei, i això donaria uns serveis socials que dignificarien la persona i també qui té el deure de garantir-los; també dignificaria el Govern que hi ha darrere.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Consol Prados, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo crec que ahir el conseller Castells ja va explicar els terminis en què el Govern de la Generalitat està pagant als seus proveïdors. I, per tant, pel que fa a la referència en aquesta moció, queda dit: sí, és veritat que cal explicar la situació de les places de residència, que ja li va explicar la mateixa consellera en la seva interpellació, i que avui li explicarem per tres vegades, i suposo que, després de tres vegades d'explicar quina és la situació, acabarà entenent aquest tema, no?

A més a més, també li vull destacar una altra cosa, que vam constituir una comissió de seguiment del desenvolupament de la Llei de dependència a Catalunya de què formem part tots els grups parlamentaris en què se'ns dona tota la informació, i que tampoc aquesta informació després, no és que sigui molt utilitzada, és que no és ni utilitzada en aquestes interpellacions, en aquestes mocions. I per tant jo crec que són intervencions que no s'ajusten a la realitat, que tenim l'oportunitat tots els

grups parlamentaris de disposar d'aquesta informació per fer la nostra tasca.

En primer lloc, jo crec que hem de reconèixer les dificultats de les residències, com altres organitzacions o altres empreses en aquests moments, de falta de liquiditat, hem de reconèixer quines són les situacions i per tant hem de reconèixer, doncs, la preocupació quan hi ha un endarreriment en els pagaments.

Però també vull explicar, millor dit, vull recordar, com s'està implantant i s'està desenvolupant aquesta llei i concretament el sistema català d'autonomia i d'atenció a la dependència, que respon a la Llei de promoció de l'autonomia personal i també a la Llei de serveis socials, que, per cert, abans també el diputat Cleries deia que benvinguts a la seva proposta d'encabir l'atenció a la dependència dins la cartera dels serveis socials a Catalunya, però és que això, ja ho hem dit més d'una vegada, ho vam acordar així en la ponència de la Llei de serveis socials –ho vam acordar així en la ponència de la Llei de serveis socials– per part dels diferents grups parlamentaris que hi vam participar. I jo crec que va ser una bona i una sensata aposta.

Recordar que aquestes dues lleis el que fan és reconèixer el dret de les persones a optar a una plaça de serveis residencials amb finançament públic. Aquestes lleis que reconeixen aquest dret de la ciutadania..., el que implica és un compromís per part del Govern d'incrementar les places concertades. I és per això que, des d'aquest compromís, des d'aquesta voluntat del Govern, concretament l'any 2009 s'han incrementat unes 1.751 places concertades de nova creació, gairebé dues mil places concertades de nova creació, més les 2.500 places que abans eren col·laboradores i que ara són concertades.

Vull deixar clar, que estem en un moment de trànsit, de passar de places col·laboradores a places concertades, i jo crec que això és important que la gent ho sàpiga, sobretot perquè alguns intenten confondre la ciutadania, i és bo que diguem la informació transparent i clara.

Per què es passa de places col·laboradores a concertades? És una gestió diferent la d'una i la de l'altra. Si volem les places concertades des d'aquesta garantia del dret de les persones a accedir a una plaça amb finançament públic és perquè la gestió d'una plaça concertada significa una millora en la gestió de tota la xarxa de places amb finançament públic, perquè estabilitza els recursos i sobretot perquè agilitza les transferències econòmiques, que és precisament el que vol el Govern de la Generalitat, agilitzar les transferències econòmiques als seus proveïdors de places en aquest cas concertades.

En aquests moments estem en una situació de transició, d'aquest pas de les col·laboradores a les concertades, per tal de millorar precisament aquesta gestió. És veritat que en aquesta transició, i ho hem de reconèixer –la primera que ho ha reconegut ha estat la consellera Capdevila–, hi han hagut una sèrie d'incidències, però unes incidències en què el Govern el primer que ha fet és posar-se en contacte amb totes aquestes residències afectades per solucionar el problema, posar-s'hi en contacte per solucionar el problema i a hores d'ara

podem dir que la majoria s'han resolt o estan en procés de resoldre's.

També feia una referència al fet que les persones han de poder triar el servei. També vull comentar, no?, al diputat Cleries que ha fet una miqueta de trampa en la seva intervenció, perquè ha fet la segona part de la interpellació que li ha fet a la consellera.

Pel que fa a la tria del servei, el que està clar és que sempre ha de ser en funció dels serveis que hi hagin a disposició i sobretot en funció de la situació i de la valoració que té la persona de la seva situació de dependència.

Vull recordar –la consellera també ho ha dit– que estem en el desplegament i implantació de tot aquest servei i que no és fins d'aquí a cinc anys que estarà...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Prados Martínez

...com diu la llei, tota la implantació de tots els serveis.

Mentrestant, el que fa aquest Govern és solucionar els problemes, governar i posar a disposició dels ciutadans els serveis que necessiten des d'aquesta garantia dels drets.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tornem a debatre, no sé si per enèsima o mil·lèsima ocasió –i no està malament que ho fem, no ho dic pas com a retret a l'oposició–, al voltant de l'aplicació de la Llei de dependència o del sistema català d'atenció a la dependència, com el nostre grup parlamentari, i entenc que tots plegats, hauríem de desitjar, en la mesura que varem donar suport a la Llei de serveis socials.

I així com en altres ocasions hem estat capaços d'arribar a un acord –recordo, per exemple, doncs, la moció que va presentar el Grup Parlamentari Popular al voltant del finançament d'aquesta Llei de dependència, o la moció o una part de la moció que va presentar, també, el Grup de Convergència al voltant de la creació d'aquesta comissió mixta–, en aquest cas difícilment ens posarem d'acord. Després li manifestaré per què, perquè vostès reiteren una sèrie de tòpics o de falsedats, per ser una miqueta més precisos, al voltant de la seva aplicació.

Però abans deixi'm comentar-li que a mi em dona la impressió que a vegades aprovem aquí aspectes que no és que el Govern no els apliqui, és que vostès tampoc se'ls acaben creient, perquè resulta que aquest Parlament va aprovar una comissió mixta de seguiment de la Llei de la dependència i en aquesta comissió mixta, al marge

que el Govern parli i al marge que el Govern expliqui i doni amb la màxima transparència –que ja ho voldrien altres comunitats autònomes– dades al voltant de la seva aplicació, els grups parlamentaris de l'oposició no fan ni una proposta, ni una inquietud i per tant cap posició constructiva.

Jo celebro que avui el senyor Cleries, en la seva interpellació i en la segona part de la interpellació que ha fet d'aquesta defensa de la moció, perquè avui la seva moció l'ha dedicat pràcticament a donar una altra vegada una rèplica a la intervenció inicial de la consellera..., sembla que ens fa intuir un cert canvi de rumb en el seu grup parlamentari.

I ho celebro perquè entenc que aquest canvi de rumb anirà en benefici del seu propi grup parlamentari, perquè vostès que estan intentant escampar en tot el territori les misèries de la Llei de dependència haurien de ser conscients que avui dia hi han prop de 126.000 persones que se n'estan beneficiant, i que això, no només de cares a les properes eleccions, sinó en el present, vostès haurien d'explicar-ho. I haurien d'explicar per què aquesta oposició ferotge i haurien d'explicar també per què en el seu moment vostès no van donar suport a aquesta llei. És a dir, a aquestes 126.000 persones vostès els haurien d'explicar que si hagués estat pel seu grup parlamentari, no rebrien res més enllà del programa «Viure en família».

Però abans comentava que vostès intenten transmetre una sèrie de tòpics. Tòpic número 1, vostès diuen: «El Govern de la Generalitat és morós.» Doncs, home!, agafem el mapa i mirem què fan altres territoris.

Ahir el senyor Millo ens treia un mapa en el qual intentava comparar el que havien fet altres comunitats autònomes al voltant de l'impost de successions. Jo el repto a vostè que la propera vegada que debatem aquest tema em porti un mapa d'aplicació de la Llei de dependència a nivell de comunitats autònomes.

Jo li avanço una dada, li avanço una dada d'una comunitat que ja sap que vostè i jo que hi tenim especial estima; vostè en diu «Comunitat Valenciana» i jo en dic «País Valencià», però em sembla que estem parlant més o menys del mateix. «*Siete mil valencianos llevan dos meses sin cobrar las ayudas por cuidar enfermos.*» Això és la gran aplicació de la Llei de dependència del País Valencià, la gran aplicació de la Llei de dependència.

Vostè dirà: «Oh!, és que m'està traient un mitjà de comunicació parcial!» Bé, es tracta de *Las Provincias*, que no sé, *Las Provincias*, probablement, si el podem considerar en aquest sentit, doncs, parcial.

El Govern de la Generalitat és dels governs més bons pagadors –i el repto, ho repeteixo, que vostè porti dades–, i el 81 per cent, tal com explicava ahir la consellera, el 81 per cent de la despesa del Departament d'Acció Social i Ciutadania està pagant-se per sota del seixanta dies, i es tracta, del Govern de la Generalitat, d'un percentatge que es situa al voltant del 70.

Vostè comenta un altre, diguem-ne, mite: el mite que aquest Govern no dona recolzament al sector privat.

Home!, això vostè mateix ho desmunta: l'esforç que s'està fent per passar de places conveniades a concertades denota una voluntat clara d'aquest Govern d'establir el sector, i aquest increment del 8 per cent del 2009 i el del 2010 denota també una voluntat de donar suport al sector.

I l'últim mite que vostè intenta traslladar, un mite compartit també amb el Grup de Convergència i Unió, és que la Generalitat no garanteix la llibertat d'elecció. I vostès què fan? Fan el mateix que fan en moltes ocasions: eleven alguna excepció a la categoria de norma, no treuen cap tipus de dades i a partir d'aquí deixen anar, doncs, aquest mite.

Però si vostè s'atén a aquelles dades que en teoria vostè té i nosaltres tenim, perquè varen aparèixer en la comissió mixta, veurà que el percentatge de persones que no estan d'acord amb el seu PIA no supera el 2 per cent.

El president

Senyor diputat..

El Sr. Bosch Cuenca

I això són dades. Realment ens hem d'atenir al que li comentava anteriorment: que no hi ha una oposició i que la gent està satisfeta amb el seu PIA.

En tot cas –conclou, senyor president–, contribuïm tots plegats a transmetre la necessitat de tenir paciència en l'aplicació d'una llei que té un període de desplegament, que tindrà dificultats, però que en definitiva suposarà una millora substancial per als ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Laura Massana, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per causes alienes a la meua voluntat m'he perdut la interpellació a la consellera, que veig que ha acabat de complementar el que quedava del dia en temes de dependència.

Pujo per realment dir-li que el nostre grup tampoc donarà suport a la moció; crec que ha estat sobradament explicat; el tema no dona per gaire més, i suposo que en el proper Ple seguirem.

Però el fet que tinguem aquesta comissió mixta, de la qual, quan estem allà assegudets, doncs, tots estem contents, ens ho mireu, i allà no hi ha cap aportació..., quan assisteixes al Ple del Parlament i la virulència en què agafem l'aplicació i el desplegament d'aquesta llei, i en el cas del senyor López, l'altre dia, per unes declaracions d'una residència a RAC1, que el que no havia fet era inscriure's en el registre, com va explicar la consellera..., i tot es basava sobre unes declaracions

a RAC1, eh?, la part més dura de la intervenció. Jo entenc, i aquí s'ha explicat, que hi ha, en aquest sentit, certs problemes, com comentem sempre amb relació al desplegament.

Jo crec que hi ha coses que fins i tot podria compartir del debat a què no he assistit, de la interpellació a què no he assistit, que és el debat sobre l'assistent personal. I ho dic aquí, perquè, com que en la comissió ja ho parlem planerament, el nostre grup té una visió particular en aquest sentit, i creiem que l'assistent personal, doncs, hauria de ser una figura més considerada i més valorada. I això no vol dir que aquest Govern no sigui el que ha fet el primer reglament i el que l'està desplegant millor a tot l'Estat espanyol, si ens oblidem del País Basc i Navarra probablement.

També –i això és una visió particular, i la consellera ho explicava en la seva interpellació–, els cuidadors professionals o les cuidadores, perquè són dones, és una opció que ha triat molta gent, però per nosaltres aquesta no és l'opció més important; per nosaltres seria anar cada vegada més a la recerca d'aquest dret personal a poder decidir quin servei, quina prestació necessites.

Per tant, hi han elements amb què podríem estar d'acord, però crec que seria important que aprofitéssim les nostres trobades a la comissió, en la comissió que tenim grup parlamentari i Govern, i allà treballéssim sobre aquestes qüestions i parléssim, doncs, directament d'aquestes qüestions, més que tirar-nos els trastos pel cap aquí, explicant què diu el territori, què no diu el territori, quan ja ha explicat el diputat Bosch que una llei que se n'estan beneficiant en aquest moment més de 120.000 persones és una llei que ha vingut, que és aquí per quedar-se i que entre tots, i d'aquí al 2015, haurem de treballar perquè es pugui fer bé i amb criteri.

Sobre la morositat i l'explicació del procés que s'està fent, d'aquest canvi cap a les concertades i la morositat en general, que és un debat que també venim arrossegant des del dia del debat de política general, em sembla que també ha estat sobradament contestat.

En aquest sentit, jo només dir això, que no donarem, doncs, suport a la moció del Partit Popular, tampoc a les esmenes, perquè entenem que tenim un marc del qual ens vam dotar i vam apostar per ell, i crec, de veritat i sincerament, que hauríem de treballar-ho allà més intensament, i no pas en tants debats en aquest Ple.

Res més, i moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Señores diputados y diputadas, yo tampoco voy a extenderme mucho en una cuestión que ha sido ampliamente debatida toda la mañana. Sí, de todas maneras, insistir en que, a lo largo de esta mañana y en la interpelación previa que hubo a la presentación de esta moción, ya se pusieron en evidencia algunas deficiencias del sistema de gestión que está llevando

a cabo la *conselleria*. Según la Ley de dependencia –y en esto hemos coincidido todos los grupos–, el usuario tiene derecho a escoger a qué recursos asistenciales quiere acogerse. Y esto, por el momento, no es posible en la actualidad y con los datos en la mano.

Desde Ciudadanos creemos y volvemos a insistir en la idea que debe presidir toda la actuación pública: lo importante es el usuario, no el sistema, ni siquiera el modelo. En este caso, hay mucho debate sobre el modelo o el sistema, pero un debate que nosotros no vemos que fructifique en una mayor eficiencia de la actuación pública y del servicio.

Los retrasos en el pago que se han denunciado, de unos servicios que son básicos, como son esos retrasos a las residencias, no ayudan a hacer efectivo el sistema de bienestar.

Es importante también, y para cumplir con este estado del bienestar, cumplir con los compromisos adquiridos, pactados con las residencias, porque, si no, hace muy difícil continuar con la actividad asistencial.

Una Administración más cercana, adecuada y personalizada y, sobre todo, más rápida harían cierto eso que todos queremos y que plasmó la *consellera* con un «Cataluña constituye una sociedad que respeta y cuida de sus mayores».

Por ello, entendemos que se precisa un compromiso con ello, con el sector de las residencias, con nuestros mayores, y votaremos favorablemente a la moción y a las enmiendas que se han hecho a la misma.

Muchas gracias.

El president

Senyor López, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Nosaltres votarem a favor de les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, perquè completen el que nosaltres diem.

A mi m'hauria agradat que els senyors i senyores que han participat pel tripartit haguessin parlat d'algun punt de la moció. Per mi, o no s'han llegit la moció, o no l'han volgut llegir. No ho sé, perquè al final s'havien de posicionar sobre si votaven o no el que dèiem allà, és a dir, no sobre la interpretació que té aquest diputat o sobre els prejudicis que pot tenir.

I en preguntes molt clares i molt bàsiques. Hi ha hagut endarreriment de nou mesos, sí o no? Sí. Això és una incidència, senyora Prados? No sé si vostè agafa el metro cada dia. Una incidència és quan et diuen que el servei de metro a la línia 4 resta aturat per una incidència tècnica de vint minuts. Nou mesos de no pagar a les residències no és una incidència, no és cap incidència; això és una irresponsabilitat del Govern, diguem les coses clares. Una incidència? Això és un insult per als ciutadans i ciutadans i per als petits i mitjans empresaris que han decidit muntar una residència per ajudar a l'estat del benestar i que vostès els estan enfonsant. I per què els estan enfonsant, senyor Bosch? Perquè estan

dient a la gent que està a les residències privades que, si en tres mesos no ha anat a una residència pública o participada per la Generalitat amb diners públics, li deneguen la sol·licitud, decau la sol·licitud. Això és el que estan dient. Això és així, sí o no? Ho acaben de publicar al Prodep; és que ja hi pot entrar, ja és públic per a tothom, hi pot entrar. Podem posar-hi solució, sí o no? Sí. I aquesta moció volia posar-hi solució.

I jo entenc, senyor Bosch, que vostè vol ser més diputat de l'oposició a la Comunitat Valenciana que de Govern a Catalunya, però estem parlant de Catalunya –estem parlant de Catalunya. La comissió de seguiment, senyor Bosch, no pot ser una excusa per al pacte de silenci, per a un pacte de silenci. Vostè el que ens està demanant és que no parlem d'això. És a dir, nou mesos, triguen les residències, i no en parlem. Sis o set mesos, estan trigant a cobrar els PIA els pares i les mares, i no en parlem. S'estan buidant les residències privades, que han estat les residències que han ajudat a sostenir el sistema residencial a Catalunya, i no en parlem. L'augment del 8 més 8, que vostè ha presentat com un gran avenç, és que no s'ha fet, no s'ha pagat. I diem: «Que la Generalitat compleixi un compromís que va adquirir.» No l'ha complert i no en parlem.

No, senyor Bosch, la funció d'aquest Parlament i la funció de l'oposició és fer de control i fer que les coses funcionin. I en aquests moments la Llei de dependència a Catalunya, malgrat els seus esforços de fer pactes de silenci, no funciona.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta Moció sobre el règim de pagament dels serveis educatius i d'iniciativa social.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00219/08)

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les infraestructures. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

(Pausa.)

El senyor Rull té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, els termes d'aquesta moció subsegüent són similars als de la interpel·lació que, ara fa quinze dies, li vam plantejar al conseller Nadal. Bàsicament, té tres blocs, tres blocs concrets: un primer

fa referència a la necessitat de prioritzar les obres públiques en aquest país, en una situació de crisi econòmica; el segon fa referència a prendre determinades mesures que ens ajudin a afavorir l'economia productiva, que ens ajudin a afavorir el sector empresarial en l'àmbit de l'obra pública, i el tercer fa referència al funcionament intern de GISA i aquest sobredimensionament a nivell de personal que ha experimentat, per no dir que ha patit, durant aquest darrer període, especialment, de sis anys.

Comencem pel principi: pacte nacional per a les infraestructures, un document que vostès signen amb un plantejament absolutament fallaç pel que fa al volum d'obra que es preveu d'invertir. I aquí m'esmeno a mi mateix. Vaig ser generós a l'hora de plantejar la interpellació; deia: «Miri si són audaçs, que plantegen la inversió de 100.000 milions d'euros d'ara fins a l'any 2025.» No, no, no és el 2025: és fins a l'any 2020; per tant, 10.000 milions d'euros cada any. I això sabem que no és veritat. I vostès ho saben, perquè les dades són molt concloents, senyor conseller.

L'any passat, a Catalunya, l'Administració general de l'Estat va veure com va decrematar, com va davallar la seva inversió en un 52,6 per cent respecte a l'any anterior. El grup Foment va invertir un 65 per cent menys, i la mateixa Generalitat de Catalunya, un 46,7 per cent menys...; 52,6, 65, 46,7 menys l'any 2009 que l'any 2008. I vostès, audaçs, eufòrics, continuen insistint que faran aquesta inversió l'any 2020. I això no s'ho creu ningú.

Quin és el problema del Pacte nacional per a les infraestructures? Que és pla, que no hi ha prioritats. Nosaltres què els demanem? Prioritzem aquestes actuacions. En un moment que se'ns acaben els fons estructurals, que tenim, diguem-ne, pràcticament al límit els sistemes de finançament extrapressupostaris, que hi ha una davallada dels recursos fiscals..., prioritzem aquestes actuacions, i nosaltres el que els demanem és que facin un pla de priorització d'aquestes actuacions.

En quin sentit? Primer, un estudi d'eficiència de cada nova infraestructura que es planifiqui a partir de l'any 2010. Segon, una anàlisi numèrica de cost/benefici dels projectes previstos per al període 2010-2014, segons el seu retorn econòmic i social. I tercer, l'establiment de prioritats en infraestructures d'acord amb la seva capacitat d'afavorir la competitivitat de l'economia. Per entendre'ns, una de les grans apostes de país ha de ser el corredor mediterrani ferroviari de mercaderies, que ens permeti poder connectar els ports de Tarragona i Barcelona cap a la frontera amb l'Estat francès. Aquesta ha de ser una priorització.

I en darrera instància, en aquest pla, establir el mecanisme de finançament: què finançarem extrapressupostàriament, què finançarem a través de la disposició addicional tercera i què finançarem, diguem-ne, amb recursos ordinaris pressupostaris. Fixi's si és sensat el que li plantejem. Primer bloc.

Segon bloc. Ajudar que petites i mitjanes empreses puguin ser competitives i no quedin excloses dels grans concursos, especialment aquells que es fan amb sistemes de pagament diferit. I vostè l'altre dia em deia la

relació d'empreses que han obtingut una adjudicació d'escoles o de determinats equipaments. Estem parlant de grans obres, finançades a vint, trenta anys. Aquí les empreses petites i mitjanes d'aquest país en queden excloses.

Garanties de bona execució de GISA; tenia sentit de plantejar un 20 per cent o un 10 per cent en un moment de bonança econòmica, però ara vostès no poden fixar sobreavals que escanyen justament aquestes empreses. O a les empreses de Catalunya, les que estan, diguem-ne, classificades i localitzades a Catalunya, que puguem donar-los aquesta dispensa de garantia provisional.

Aquestes són mesures concretes que ens poden ajudar a reactivar aquest sector productiu, que ens poden ajudar a mantenir i a crear nous llocs de treball des de la infraestructura... *(pausa)* –no passa res, senyor conseller; ja m'ha dit que se n'anava, que té una reunió amb el president de la Generalitat–, d'intentar potenciar l'economia productiva.

I en darrera instància –acabo, senyor president– fa referència a aquest increment de personal de GISA. L'any 2003 a GISA hi treballaven cent dues persones, ara hi treballen 244 persones. Fa la sensació, i aquesta és la base de la moció que plantegem, que les dificultats econòmiques i financeres de la Generalitat, del funcionament de la Generalitat, les repercuteixen en les empreses, i això no és bo per al país.

Per tant, ja han vist que plantegem una moció amb uns termes extraordinàriament positius, constructius, i el que ens agradaria és trobar no un mur desqualificador, sinó la voluntat còmplice i constructiva dels grups que donen suport al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Senyor Rull, vostè no trobarà en aquests diputats que donem suport al Govern un mur de desqualificacions, sinó un mur d'argumentacions capaces de desmantellar punt per punt aquesta moció que vostè ens ha presentat.

Miri, la priorització del Govern està en aquest pacte, el Pacte per a les infraestructures, llegit amb atenció, que em sembla, senyor Rull, que no ha tingut encara l'ocasió o l'oportunitat de llegir-lo amb atenció. Jo sé que vostè l'ha llegit, però no l'ha seguit amb aquella precisió que mereix –que mereix– aquest pacte, en el qual estan les prioritats del país. Les prioritats en matèria d'infraestructures –vostè citava, per exemple, el tema del corredor mediterrani– estan claríssimament expressades; la inversió en matèria ferroviària, també claríssimament expressada, i la resta d'inversions que són necessàries, que tenen l'impacte econòmic pel que significa la inversió pública, fins al 2015 pràcticament 60.000 milions d'euros, l'impacte social pel que sig-

nifica la creació d'ocupació, i l'impacte territorial pel que fa al desenvolupament de l'economia i la promoció de l'economia.

Per tant, tot aquest primer capítol de: context de reducció de recursos, proposta de priorització..., no, la priorització hi és, i la garantia a més a més, en un període fins al 2020, un termini suficientment adequat perquè aquesta garantia d'inversió sigui possible.

La segona qüestió que vostè planteja: facilitar i promoure la participació d'empreses constructores solvents, petites i mitjanes en l'adjudicació d'obres. Vostè l'altre dia deia una cosa temerària, que és: «GISA no és un aliat del teixit empresarial català.» És una cosa temerària, és una expressió temerària. I és una expressió temerària perquè en l'anàlisi del treball de GISA jo li puc dir el següent –volem desmentir aquesta afirmació i desmantellar-la. L'any 2009 GISA ha adjudicat obra per diversos imports a 143 empreses diferents i ha encarregat estudis diversos, informatius, projectes o assistència d'obres, a 304 consultores. Es pot mantenir aquesta afirmació seva quan hi ha 450 empreses, la immensa majoria de les quals catalanes, que estan treballant amb GISA. No es pot mantenir, no, és clar.

Vostè ha parlat també d'ajustar les garanties de bona execució de GISA al límit del 5 per cent del preu d'adjudicació. Avui ha fet una modificació del seu discurs que és d'agrair, perquè resulta que la norma del 10 per cent, del 15 per cent i del 20 per cent aplicat per GISA des de l'any 1990, vint anys des de la seva creació, forma part de les regles de joc i forma part de la normativa de GISA.

Ara, què li ha dit..., li ho va dir el conseller l'altre dia i li ho torno a repetir: des del mes de setembre GISA aplica l'aval del 5 per cent de l'import d'obra, des del mes de setembre de 2009, fa quatre mesos. Però no amb retroactivitat, perquè no és possible des del punt de vista legal, no és possible –no és possible.

Vostè en aquesta informació, en aquesta apreciació i en aquesta afirmació actua, diputat, amb falta de solvència de dades, i això no és bo per al debat –i això no és bo per al debat. La normativa que s'aplica, de l'any 1990, té a veure també amb el crèdit excloent o també amb la garantia d'execució, però vostè sap perfectament que no és per a tots els contractes, sinó per a aquells que superen els 5 milions d'euros, que ja és una quantitat determinada.

I el conseller li deia l'altre dia: «És que es volen canviar en aquest moments les regles del joc?» Per tant, la seva afirmació jo crec que està sobrada de confusió i mancada de transparència. I això ve sobretot perquè, diputat, vostè s'ha convertit en el portaveu d'un lobby empresarial, que té la seva demanda legítima, però que nosaltres en canvi hem d'escoltar el lobby empresarial però els interessos del país. Aquesta és la funció que li correspon fer a GISA.

Redimensionar GISA. Vostè planteja: l'any 2003 hi treballaven cent dues persones, ara hi treballaven 244; el corregeixo, 241, eh?, o sigui que en posa tres més que les que hi són. Però és que el volum productiu de GISA de l'any 2003 era de 719 milions d'euros i el volum pro-

ductiu de GISA l'any 2009 és de 2.530 milions d'euros. Per tant, un creixement, en volum, d'un 252 per cent i un creixement, per tant, que es fa més, es treballa més, s'hi dediquen molts més esforços, i per tant d'aquesta forma hi ha un increment de personal que és absolutament necessari.

Què fa el personal de GISA? Miri: licita, adjudica, dirigeix, supervisa, certifica i recepciona obres, cosa que vostè sap perfectament, i que necessiten aquest requeriment. GISA en aquests moments té sis-cents contractes d'obra en execució, per un valor de 10.000 milions d'euros. I per això, senyor Rull, aquest volum requereix també aquest volum professional.

Jo crec que la seva intervenció no ha estat informada; és poc solvent en matèria de dades, perquè només fa servir unes dades esbiaixades, i estratègicament equivocada, perquè si una cosa hem de tenir des del punt de vista de l'Administració és que un instrument com GISA ha de ser potenciat, ja ho és pel Govern, respectat per la ciutadania, però sobretot valorat, valorat i defensat per l'oposició.

Crec que els instruments de gestió pública, i ho creiem els diputats que donem suport al Govern, han d'estar al servei de l'interès general...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...i del país –sí, acabo, president–, no al vaivé d'aquelles demandes que fan els grups de pressió empresarial.

Jo crec que l'interès general és el que prima en l'acció del Govern i el que hauria de primar també en aquestes reflexions de l'oposició. Tingui-ho present, senyor Rull.

Gràcies, president; gràcies, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Em diu vostè que parla en nom dels tres grups que donen suport al Govern. Per tant, a continuació té la paraula, en nom del Grup Popular, el senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Diputades, diputats, bé, el nostre grup parlamentari comparteix en el fons la preocupació que va exposar el diputat Rull en la interpellació que va fer a l'honorable conseller Nadal, no? A més a més estem enraonant d'una proposta, d'una moció molt similar en el seu contingut a una proposta de resolució que a més vam debatre en la darrera Comissió de Política Territorial, i el nostre grup parlamentari va donar suport a una part d'ella i a l'altra ens vam abstenir, i ara m'explicaré, i mantindrem més o menys el mateix posicionament.

A nosaltres ara mateix ens preocupen, envers l'obra pública, envers les infraestructures, quatre qüestions. Una primera qüestió és la davallada de l'obra pública, de la licitació de l'obra pública a Catalunya per

part de l'Estat i de la Generalitat. En segon lloc, ens preocupa la possible retallada que es pugui fer des del Govern de l'Estat envers aquest Pla d'actuació de reducció de despesa pública, envers les inversions que es facin a Catalunya. Una tercera qüestió és el finançament de la mateixa obra pública, el finançament de les infraestructures, sobretot en aquest àmbit del finançament extrapressupostari. I una quarta qüestió, una quarta raó que ens preocupa és les dificultats, com molt bé s'apunta a la moció i es va apuntar a la interpellació, de les empreses petites i mitjanes catalanes a l'hora de poder accedir a l'obra pública a Catalunya.

Aquestes quatre qüestions són en el que nosaltres entenem que s'hauria d'esmerçar esforços per part del Govern, dels partits que donen suport al Govern, i de l'oposició, per trobar-hi una solució.

Envers la davallada de l'obra pública, jo crec que les dades són incontrovertibles. La mateixa cambra, el senyor Rull... Jo mateix en moltes ocasions, quan també ho hem preguntat al conseller i en les diferents comissions, o amb els pressupostos; es comprova evidentment la davallada importantíssima de la licitació de l'obra pública a Catalunya per part de l'Estat, contemplada en 52 per cent l'any 2009, i per part del Govern de la Generalitat, del 51 per cent també, amb les dades que tenim actualment de l'any 2009.

I això què implica? Que per molt que pressupostem, per molt que diguem que farem o deixarem de fer, per part del Govern de la Generalitat, després evidentment el que es lícita no es correspon amb allò que es presuposta.

Ens preocupa també el..., i no en tenim dades, i d'això avui mateix enraonava amb el meu company Antonio Gallego, diputat al Congrés, si ja teníem coneixement de quines partides pressupostàries del Govern de l'Estat envers infraestructures i inversions que s'anaven a fer a Espanya s'anaven a reduir. Encara avui en dia el ministre Blanco no ha dit quines inversions seran reduïdes, al voltant de 10.000 milions d'euros, i que, per tant, estic segur que poden afectar la nostra comunitat autònoma. Evidentment això és un perjudici important, perquè són dades consignades i que després no es produiran. A veure envers quines infraestructures importants; esperem que no sigui envers el desenvolupament del quart cinturó, esperem que no sigui envers el desdoblament del corredor mediterrani i esperem que no sigui envers moltes de les infraestructures importants que tenim encara pendents al nostre país.

Nosaltres creiem que efectivament la prioritització de les inversions, quan hi ha aquest forta davallada per part del Govern de la Generalitat, quan hi ha aquesta forta davallada per part de la licitació del Govern de l'Estat, quan sabem que hi hauran retallades per part del Govern de l'Estat ja en obra pressupostada, crec que prioritzar aquelles infraestructures que donin –que donin– alhora major cost i benefici als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no només als ciutadans sinó als mateixos empresaris, al teixit industrial, jo crec que és una bona proposta, jo crec que és lògic. Un bon governant el que ha de fer en època difícil és prioritzar aquelles infraes-

tructures que sabem que són prioritàries i necessàries per al país, no presentar el pla. El pla, és molt bonic presentar-lo, després complir-lo és el que és difícil i el que no fa el Govern de la Generalitat, és el que no fa la conselleria; presenta molts plans però després no compleix els plans que ell mateix presenta.

Ens preocupa el finançament i sobretot el finançament extrapressupostari, perquè estem veient que, a poc a poc el Govern de la Generalitat, com no té recursos suficients, està fent molt finançament extrapressupostari, que a més a més aquest finançament dificulta la capacitat que tenen moltes empreses de poder-hi accedir, que és el tram final de la meua intervenció, i el que també s'està produint és la hipoteca futura de pròxims governs de la Generalitat, que veuran que moltes de les obres que voldrien fer no les poden fer perquè no tenen pressupost suficient i alhora no tenen capacitat per fer-ho extrapressupostàriament.

I envers les empreses, nosaltres compartim el fons. Ens abstindrem –i, honorable president, demano votació separada dels punts 2, 3 i 4–, perquè compartim el fons però evidentment hi han certes qüestions que potser voregen una mica la legalitat envers ja sigui la reducció dels avals, ja sigui la... En un mercat lliure és molt difícil poder intervenir en el mercat per dir-li: «Vostès tenen més possibilitats que no altres d'altres comunitats autònomes.» Tampoc, suposo que no ens agradaria a nosaltres que per a empreses catalanes que vulguin concursar en obra pública a altres comunitats autònomes, doncs, haguessin certes... No ens agradaria..., una altra cosa és que succeeixi. Jo crec que hem de ser... Això no vol dir que, evidentment, no ens preocupem perquè aquesta empresa privada mitjana i petita catalana tingui les opcions i tingui un suport per part del Govern de la Generalitat via línies de crèdit, línies d'aval, etcètera, i són ajudes, no tant des del Departament de Política Territorial, més des del Departament d'Economia, per poder potenciar l'economia catalana.

Bé, el nostre grup donarà suport a bona part de la moció presentada pel Grup de Convergència i ens abstindrem en tot l'àmbit econòmic, més aviat, de la seva proposta.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Els punts 2, 3 i 4, que en demana votació separada, poden anar junts, conjuntament, aquests tres, eh?

El Sr. Llobet Navarro

Sí, sí, pot ser conjuntament, president.

El vicepresident primer

D'acord, gràcies.

En nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, el señor Rull ha hecho una correcta exposi-

ción, como siempre suele hacer, del planteamiento de la moción, estas tres partes que ha diferenciado acertadamente.

Podemos decir que ha hecho un primer planteamiento sensato, que es el del primer punto, el primer bloque, que hace referencia a una obviedad, que es que se ha producido una disminución de la inversión pública. Ya en el año 2009 la Cámara Oficial de Contratistas la fijaba, en el caso del grupo Fomento —y a eso se refería en la interpelación anterior—, en un 65 por ciento, que a su vez arrastra la ejecución de obra los años 2010 y 2011. De ahí que en el ámbito de la Generalitat nos parezca adecuado, y por eso le daré apoyo, el planteamiento de priorizar las obras y hacer un calendario de actividades y tener, en definitiva, una hoja de ruta mejor perfilada que el propio Plan de infraestructuras, porque el propio Plan de infraestructuras establece, evidentemente, un calendario a largo plazo, unos objetivos a largo plazo, pero en este, en el terreno corto, es imprescindible fijar las prioridades. Y por eso lo hace bien y correctamente la moción presentada. Todos sabemos que una política de contratación pública es fundamental para que el mercado interior alcance sus objetivos, esto es, generar crecimiento sostenido, crear empleo, favorecer el desarrollo de empresas capaces de explotar las posibilidades y afrontar eficazmente la competitividad. Este marco general, digamos que se facilitaría si tuviéramos realmente este calendario, esta propuesta de priorización que se contiene en la moción.

El segundo bloque, que es en parte reproducción, pero no literal, de lo que se planteó en la Comisión de Política Territorial en su momento y que mereció el apoyo de este diputado, hoy sin embargo no lo merecerá, porque en la concreción de los objetivos creo que se le ha ido la mano. Y se le ha ido la mano porque, primero, tiene un cierto tufo proteccionista que es contrario a lo que es la normativa de la Unión Europea; ya no es la normativa española, es que estamos en un contexto mayor, que es el de la normativa europea. Y desde luego no quiero que ninguna de las contrataciones del Gobierno de Cataluña sean impugnadas ante los tribunales europeos y puedan ser objeto de anulación. Y decir que se dispense la garantía provisional a las empresas clasificadas y localizadas en Cataluña es dificultar el marco comunitario, alterarlo, puesto que se está potenciando, se está priorizando en función de la nacionalidad o regionalidad a una determinada empresa. En consecuencia, es evidente que no puedo dar apoyo a una normativa que va en contra de la política de contratación pública de la Unión Europea.

Tampoco me parece correcto el segundo aspecto que plantea, que es el relacionado con los avales, y un poco por lo que ha señalado el diputado Labandera: porque es contrario también a la norma. Los pliegos de cláusulas administrativas fijan la garantía definitiva, y esta no puede ser alterada en el curso de la ejecución de la contratación, porque, si eso fuera así, se estarían alterando las condiciones de una manera substancial, y la Ley de contratos del sector público lo impide. Vamos, por lo menos tal como lo he leído yo, que es la lectura que he hecho, literal, de los preceptos en estos momentos. Por lo tanto, no se puede dar apoyo a ese apartado.

Por lo tanto, este bloque, por proteccionista e ilegal, y anticomunitario, no contará con el apoyo de este diputado. Por lo tanto, también me ratifico en la petición de votación separada de los puntos 2, 3 y 4 de la moción.

El último bloque sí, porque aquí se han aportado una serie de cifras por parte del diputado Labandera que tratan de desmerecer las alegaciones que en su día formuló el diputado Rull, que también estaban cargadas de argumentaciones; que en este sentido nos parece excesivo el número de miembros que en este momento forman parte del personal de GISA. Y eso es así, y basta para ello comprobar los sucesivos informes de la Sindicatura de Cuentas.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat.

Avisem per a la votació.

(Pausa llarga.)

El president

Votem, doncs, els punts 2, 3 i 4 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 45 vots a favor, 71 en contra i 13 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Que ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la funció pública (tram. 302-00220/08)

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la funció pública, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

(Pausa.)

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Pifarré i Matas

Sí, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, presentem avui aquesta moció com a conseqüència de la interpellació que vam realitzar en el Ple del dia 25 i que va tenir molta connexió amb el Ple del dia 24, el Ple extraordinari de la situació econòmica.

La moció que avui presentem en realitat fa unes propostes molt concretes, concises, realistes i que en definitiva comporten una reducció molt clara de costos. I es basen fonamentalment en un pla de dimensionament per als departaments de la Generalitat, i també del sector públic, en el qual amortitzis els llocs de treball vacants i aquelles jubilacions que es puguin produir, amb el benentès, doncs, que cada departament o cada entitat, d'acord amb les seves necessitats, pot evidentment fer

les modificacions que corresponguin quant als llocs de treball i les persones.

Un altre element, un segon element de la moció: la reducció d'un 20 per cent del nombre d'alts càrrecs i personal eventual, i no incrementar en cap cas, com s'ha estat fent darrerament, el nivell retributiu de cap lloc eventual.

En tercer lloc, regular mitjançant decret les despeses de representació dels alts càrrecs. Recordin que l'any 88 –jo ja ho he dit moltes vegades aquí– estava regulat per als alts càrrecs. L'any 2008 s'exclouen aquests alts càrrecs, i, per tant, queda la cosa, doncs, en els llimbs dels justos.

També per al personal a l'exterior. Ara vostès han tret, els grups que donen..., bé, el Govern ha fet un acord de govern en què desplega un decret del 2008 en què estableix les línies estratègiques, objectius operatius i actuacions prioritàries durant els propers cinc anys de l'acció exterior. Però, en canvi, no estableix i no disposa –no segueix el que diu el decret en una disposició transitòria– que s'establiran també les indemnitzacions per al personal dels serveis a l'exterior.

Un altre element que posàvem a la nostra moció: establir els procediments i sistemes de control que garanteixin el compliment de les mesures de control i d'ajustament que proposa el Govern. Resulta que hi han acords de govern del 15 de juliol del 2008 i del 23 de juny del 2009 que ni el mateix Govern –ni el mateix Govern–, de cap de les maneres, ha pogut seguir ni controlar. Nosaltres, evidentment, ja sabem que no s'han donat, però és que el mateix Govern..., tampoc.

Un altre element: presentar en seu parlamentària el nombre total de funcionaris interins i laborals temporals, per veure què tenim..., aquesta, diguem-ne, aquesta ocupació, que tant parlem d'ocupació a precari. Jo els recordo unes dades, a pesar que el Govern en diu altres, com és habitual, no? L'any 2003 nosaltres teníem un 18,34 per cent de personal interí; l'any 2009 en tenim un 23,4 per cent. I són, les dades, com sempre dic, fonts del Govern. Que, per cert –per cert–, també els aviso que els ho haurem de preguntar: les dades del 2003 han desaparegut de la web del Departament de Governació. Per tant, ara difícilment podrem comparar coses; si no és per memòria històrica i per altres persones que tenim justament la impressió de totes aquestes dades, difícilment podrem comparar amb el 2003.

I, per últim –per últim–, diem que aprovin un pla que estableixi criteris de control, de reducció i control de l'absentisme. I, finalment, un estudi, que ja va anunciar el president de la Generalitat en el Ple de la situació econòmica, en el qual s'inclogui el fet de suprimir els òrgans i els departaments o entitats que exerceixin tasques anàlogues o similars.

I, bé, què ens trobem? Doncs, ens trobem que suposo que el Govern dirà efectivament que no, que no ens recolza en aquesta moció, perquè el 2 de març aproven un acord de govern en el qual creen un grup de treball, un grup de treball constituït per personal de les administracions, de la mateixa Generalitat, i un nombre d'experts de reconegut prestigi –res a dir contra aquests experts–, però que, finalment, en tres mesos faran un pla de raci-

onalització... (*veus de fons*), el qual el Govern no ha fet en set anys. Per tant, en tres mesos es farà aquest pla de redimensionament del sector públic i de racionalització. I, finalment, el dia 4 de març, el que sí que fan és treure, fer aquesta fotografia, que és l'informe, és la fotografia en la qual s'estableixen les primeres converses d'aquest pla de racionalització. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ho torno a repetir, el que és evident que no ha fet un govern en més de set anys, difícilment ho farà en tres mesos. Per tant, partim d'aquesta base.

Jo crec que...

El vicepresident segon

Senyora diputada, si us plau...

La Sra. Pifarré i Matas

Sí, vaig acabant. Jo crec clarament que difícilment el Govern ho aprovarà, però sí que entenc que els altres grups parlamentaris no poden..., han d'entendre que aquesta moció presenta propostes realistes.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom dels grups que donen suport al Govern, té la paraula la il·lustre diputada senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, rebutjarem la moció que ens presenta el Grup de Convergència i Unió; desvetllem la incògnita, i els anuncio que la rebutjarem. I pels motius, doncs, que tot seguit els passaré a exposar.

Ens demanen, en primer lloc –en primer i tercer lloc, vaja–, un pla de dimensionament de la Generalitat i del seu sector públic. Molt bé. Amb relació a això, què els volem dir? Doncs, els volem dir que, certament, les polítiques de planificació dels recursos humans de la Generalitat i del seu sector públic és una de les prioritats d'aquest Govern; i als fets em remeto, no a paraules. Això ho demostren les diverses actuacions que el Govern ha dut a terme, està duent a terme en aquest sentit. I la diputada Pifarré, doncs, feia esment exprés d'aquestes mesures: l'acord de govern de 15 de juliol del 2008, l'acord de govern de 23 de juny de 2009, o bé la darrera instrucció, 1/2010. Per tant, és una prioritat i s'està treballant en aquest sentit.

Ara bé, nosaltres creiem que una autèntica planificació de les polítiques de recursos humans consisteix, doncs, en aquesta anàlisi de desequilibris de les plantilles, tant quantitatives com qualitatives, i sembla que aquest últim aspecte a Convergència no els preocupa. M'agradaria, doncs, recordar algunes dades que ja coneixen, les hem posat en diferents ocasions sobre la taula, però per situar una mica el debat jo crec que és oportú en aquest moment recordar aquestes dades.

Quin és el percentatge d'empleats públics a Catalunya? Doncs, el percentatge d'empleats públics a Ca-

talunya sobre el total d'ocupació és d'un 8 per cent. Saben quin és, per exemple, el percentatge, doncs, d'empleats públics a Extremadura? El 22,7 per cent. Una mica per situar-nos, eh?, on som.

Més dades. Ens han dit que la Generalitat ha augmentat 86.000 empleats entre 2003 i 2010. I no ho ha fet, aquesta dada és falsa: ha fet un increment de 37.000 empleats públics. I a més dir que d'aquests 37.000 empleats públics la meitat –la meitat– corresponen a docents, i la resta, per exemple, un 20 per cent d'aquesta altra meitat són mossos d'esquadra.

El personal d'administració i serveis, ens diuen, vostès afirmen que ha augmentat en 20.000 persones, en 20.000 nous empleats públics. També és fals: l'augment ha estat de 6.500 persones, una diferència substancial entre 20.000 i 6.500. I d'aquests 6.500, sàpiguen que el 32 per cent treballa a les escoles, el 12 per cent treballa a comissaries i el 9 per cent treballa a centres penitenciaris, perquè a presons, en les escoles, en els centres sanitaris, en els centres assistencials, també cal personal administratiu, i, per tant, doncs, allí estan per fer la tasca que els correspon.

Ens parla, ens ha parlat –tot i que la moció no en diu res al respecte–, en la seva intervenció la senyora Pifarré ens ha parlat d'interinatge. Bé, sí, ja ho sabem, que hi ha un percentatge important d'interins a la Generalitat de Catalunya, un 20 per cent d'interins, un 20 per cent que, evidentment, no han sorgit com un bolet per generació espontània aquests darrers anys. El que sí que és important, creiem, doncs, ressaltar és que de l'any 2007 ençà la tendència és decreixent, i ha disminuït o s'ha reduït un 7 per cent el nombre d'interins a la Generalitat.

També la moció continua incidint en el tema dels alts càrrecs i personal eventual. Sobre això ja els ho hem dit en diverses ocasions, però tornem a fer-ho: l'any 2003 els alts càrrecs suposaven el 0,31 per cent del pressupost del capítol 1; l'any 2008 suposa el 0,28 per cent. En l'actualitat hi ha el mateix nombre de personal eventual que l'any 2003. A més, les dades d'aquest personal, com bé saben, es troben publicades a la web del Departament de Governació, es troben publicades i, per tant, són disponibles per a tothom que les vulgui consultar, i s'hi inclouen tant les dades anuals com els resums trimestrals, per departaments i per col·lectius. Miri, vostès això ho poden qualificar com vulguin; per nosaltres, clarament és un exercici de transparència. I ho ha fet el Govern d'entesa, i ho ha fet per convicció, i ho ha fet per coherència amb allò que històricament els reclamàvem quan vostès eren al Govern i sistemàticament ens ho van rebutjar. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, per últim, per acabar, president, amb relació a l'estudi que ha anunciat el molt honorable president de la Generalitat, com bé sap la diputada, el Govern ja ha aprovat un acord en què encarrega aquest estudi. En aquest grup de treball, dir-li que hi ha experts independents de reconegut prestigi –senyor Mauri, senyor Jiménez Asensio, senyor Longo–, experts que ens consta que vostès valoren i reconeixen.

Moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, per posicionar el meu grup, el Grup Popular, sobre aquesta moció referida a la funció pública. Nosaltres compartim absolutament, senyora Pifarré, la seva preocupació, la preocupació del seu partit també, i així ja ho vam manifestar a la interpellació anterior a aquesta moció. Creiem, doncs, que el moment actual obliga a fer un replantejament absolut i, sobretot, una reflexió molt important del que és el cos de l'Administració catalana, del que representa el cos dels treballadors de l'Administració catalana, i entenem que la voluntat d'aquesta moció així ho demostra.

Bé, entrant en la moció, i en concret als punts 1 i 2, doncs, entenem que és el que cal fer en un moment com l'actual, entenem que cal fer un pla per amortitzar les places vacants i les que també ho siguin per jubilació en els diferents departaments de la Generalitat, i també a les entitats del sector públic empresarial, i només en casos, com vostè deia, amb necessitats imprescindibles es podrà compensar.

En el punt 3 de la moció, referit a la reducció d'un 20 per cent en el nombre d'alts càrrecs i personal eventual, doncs, crec que això és una reivindicació i una demanda constant del meu grup parlamentari. Entenem que és absolutament imprescindible fer-ho i, a més, home, tenint en compte, doncs, que en els governs tripartits el nombre d'alts càrrecs de la Generalitat ha crescut de forma desmesurada, i en alguns departaments especialment. Aquesta mesura que vostès presenten, senyora Pifarré, entenem que pretén frenar aquest abús que els governs d'esquerres a Catalunya han fet i que respon moltes vegades a necessitats de partits polítics i equilibris en el si del Govern tripartit, i no pas a necessitats dels mateixos departaments de la Generalitat, de les mateixes conselleries, i molt menys a necessitats dels catalans i, per tant, de Catalunya, no?

Els punts 4 i 5 entenem, doncs, que només persegueixen la transparència de la gestió del Govern, i abans ho deia la senyora Pifarré: pretenen absolutament, només pretenen regular i especificar quines són les dietes i les despeses que poden rebre els alts càrrecs. Això abans estava regulat, i casualment, doncs, des de fa poc més de dos anys ha deixat d'estar-ho. Per tant, crec que com una mostra d'absoluta transparència hauria de tornar-se a regular.

El punt 6, amb referència al nombre total de funcionaris interins i laborals temporals, doncs..., crec que és molt important que es presenti en seu parlamentària aquesta xifra, i a veure si d'una vegada per totes aconseguim que els números quadrin, senyors del Govern, no?

En el punt 8 de la moció, senyora Pifarré, li he de dir que aquesta és una proposta presentada de forma reiterada pel meu grup parlamentari, pel Grup Popular. De

fet, en el debat de la crisi econòmica de fa poques setmanes ja vàrem presentar una proposta de resolució en aquest sentit, en què demanàvem la supressió de diferents departaments i la fusió d'altres, i en concret, i explicant-ho per sobre, la supressió del Departament de la Vicepresidència, la fusió del Departament de Medi Ambient amb el Departament d'Agricultura, Acció Rural i Alimentació, la fusió del Departament de Treball amb el Departament d'Acció Social i Ciutadania i la fusió del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa amb el Departament d'Economia i Finances. Nosaltres entenem, doncs, que aquesta seria una mesura molt important, que seria una mesura sobretot per estalviar-nos una despesa molt gran i una despesa, entenem que molt supèrflua, en l'actual Govern de Catalunya.

I només, ja per acabar i fent una referència, fent una apel·lació als senyors del tripartit, des del meu grup parlamentari entenem que mai com ara havíem tingut una administració tan nombrosa i mai com ara havia sigut tan important i tan urgent apriar-la. Celebrem també que Convergència i Unió s'adhereixi a les tesis del Partit Popular; la majoria de reivindicacions, la majoria de demandes, la majoria de propostes i mesures que pretén aquesta moció són demandes reiterades pel meu grup parlamentari, i en aquest sentit el nostre vot serà favorable, com no pot ser d'una altra manera.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per posicionar-se, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Señoras diputadas y diputados, a nosotros –bueno, para dar apoyo a la moción presentada por el Grupo de Convergencia i Unió– también nos parece imprescindible la elaboración de un plan de dimensionamiento de los distintos departamentos de la Generalitat, y nos alegramos de estas últimas medidas que anunció el *president* Montilla sobre la elaboración de este plan. Nos parece imprescindible también la amortización de los puestos de trabajo vacantes y aquellos que queden vacantes por jubilación.

A pesar de las estupendas aclaraciones de la señora Gomà en este sentido y sobre las medidas adoptadas, lo cierto es que estas medidas adoptadas –y coincido en esto con la señora Pifarré– no han dado los resultados esperados, o porque no ha habido una adecuada coordinación interdepartamental, o porque sencillamente se han incumplido aquellas medidas, como las del acuerdo del 15 de julio, a base de utilizar una forma no prevista y, por supuesto, inadecuada de *personal de reforç*.

No es sostenible una administración que engrosa su plantilla y su nómina año tras año. Coincidimos absolutamente en la necesidad del redimensionamiento de la Administración y las entidades públicas de la Generalitat.

También hemos visto y creemos acertado –y por ello nuestro apoyo a la moción– que se dan duplicidades en puestos de trabajo y que a pesar de esto se sigue con-

tratando; que hay muchos funcionarios que no asumen, no están haciendo las funciones que tienen reconocidas por nivel, y a pesar de ello están relegados a otras tareas y se contrata personal para hacer estas tareas.

Nosotros entendemos que están pidiendo ustedes, la Administración de la Generalitat, un esfuerzo a empresas y trabajadores, pero esto no lo aplican ustedes a la Administración, no se aprietan ustedes el cinturón como deberían apretárselo, como se lo está aplicando todo el mundo.

Y, por último, tampoco es de recibo que a estas alturas sigamos sin saber por qué no está regulado –o, mejor dicho, se ha desregulado– qué cobran por dietas los altos cargos y el personal de la Generalitat cuando se desplaza al extranjero. Esto entendemos que no constituye un ejercicio transparente del poder, y tampoco ayuda al plan de ajuste propuesto y solicitado por todos los grupos de la cámara.

Por todo ello nosotros daremos apoyo a la moción presentada en este sentido.

Gracias.

(*La Sra. Pifarré i Matas demana per parlar.*)

El president

Senyora Pifarré...

La Sra. Pifarré i Matas

President, per contradiccions...

El president

Un minut.

La Sra. Pifarré i Matas

Sí... Miri, jo li volia dir a la senyora Gomà que en el moment que vulgui contrastarem les dades, sempre amb les seves fonts, com hem fet fins ara. De totes maneres, insisteixo que ara serà una mica més difícil, perquè vostès, curiosament, han fet desaparèixer les dades de l'any 2003 de la web de la Generalitat de Catalunya, per la qual cosa serà bastant més difícil fer comparacions.

Ara bé –la segona cosa que volia dir–, nosaltres no ens podem comparar ni ens volem comparar ni amb Extremadura i amb Andalusia. Les nostres ràtios són més baixes, perquè el sistema de salut, l'educació i els serveis socials són mixtos, és a dir, hi ha personal públic i personal privat, cosa que no passa a Andalusia i a Extremadura, a on tot el personal d'aquests serveis públics es presta per empleats públics.

Gràcies, president.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre les polítiques de desenvolupament en matèria de coneixement..., perdó –perdó–, en matèria de funció pública –en matèria de funció pública.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de desenvolupament en matèria de societat del coneixement (tram. 302-00221/08)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques de desenvolupament en matèria de societat del coneixement. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conclusions més significatives del darrer debat, de la darrera interpellació sobre la societat del coneixement: u, irrellevància de les polítiques del departament durant tota la legislatura; dos, un sector lamentablement molt trinxat; tres, una política d'homologacions abocada al fracàs; quatre, un Itcat que ha ignorat sistemàticament els ajuntaments que no eren del seu color; cinc, un darrer concurs de 662 milions d'euros sobre la xarxa oberta, sense cap model de negoci, sense cap horitzó en el darrer sospir d'aquesta legislatura. I després un balanç, que ens vam allargar —no és el moment de repetir-lo aquí—, respecte al CTiTI, respecte al Pla de continguts i serveis, respecte al programari lliure o a la llei de societat del coneixement.

En qualsevol cas, què va resultar d'aquell debat? Curt i ras: home, un desconcert que em va semblar apreciar, molt notable, en la figura del conseller. Curt i ras: d'allò que vàrem plantejar, no vàrem obtenir cap mena de resposta. Curt i ras: el conseller venia amb una intervenció —normal, per altra banda— preparada de quina havia estat la gestió en general, es va trobar amb una allau de preguntes concretes, i el conseller no va ser capaç de respondre'ns en concret res.

Va tenir, això sí, un punt d'honestedat, en dir: «Escolti'm, vostès plantegen tantes i tantes preguntes, que jo necessito més temps per explicar-me. Necessito comparar-ho», va dir textualment, «tres o quatre vegades a la comissió. Quan vostès ho demanin, les vegades que vulguin, sempre que sigui necessari.» I jo, al conseller Ausàs, me'l vaig creure. I vaig dir: «Home, has fet un conjunt d'iniciatives, un conjunt de preguntes, l'home ve amb un altre discurs, el balanç no és precisament galdós, i l'home el que demana és temps, temps per poder venir a les compareixences de les comissions i explicar-se amb detall.» Dit i fet, negre sobre blanc: hem presentat una moció per donar satisfacció al conseller Ausàs —hem presentat una moció per donar satisfacció al conseller Ausàs. Com? Fent-lo comparar-ho, que és el que ell ens va demanar.

Hi han vuit punts en aquesta moció. El primer és: home, enviï a la cambra, si us plau, aquesta llei de la societat del coneixement set anys després. L'envien, si són tan amables. I el darrer és: tenint en compte que tots parlem una i altra vegada de l'acord estratègic, doncs, anem a veure si som capaços d'incloure els elements més importants de la competitivitat del sector en l'àmbit de l'acord estratègic, que hi diu ben poques coses; i de les trenta mesures, cap. Primer punt i vuitè punt.

Del punt 2 al punt 6, què és? Una oportunitat per al conseller, una oportunitat per al Govern, que pugui comparar-ho a la Comissió d'Universitats per donar explicacions. I vostès, no ho sé, potser ho van copsar malament, ara vostès em podran contradir, però de veritat que vàrem copsar la idea: «Dues, tres, quatre vegades, les que em demanin. Jo aniré a la comissió per explicar-me.»

I què demanem? Senzill: que vingui a la comissió per fer un balanç del departament; dos, que vingui a la comissió per parlar de política de concursos; tres, que vingui a la comissió per parlar del concurs administratiu de la xarxa oberta; quatre, que vingui a la comissió per parlar de la banda ampla rural; que vingui a la comissió per parlar de la TDT —malgrat la conversa que ha tingut avui amb la diputada Ortega—, i finalment, que vingui que la comissió per parlar dels processos d'homologació.

I amb aquesta esperança d'haver satisfet els anhels del departament i del conseller hem presentat aquesta moció, amb la seguretat que vostès la votaran favorablement.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, pot defensar les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per posicionar el Grup del Partit Popular de Catalunya sobre aquesta moció respecte de la interpellació sobre la societat de la informació que es va formular en el darrer Ple.

He de començar dient que el nostre grup parlamentari comparteix perfectament, en primer lloc, la importància del sector. La societat de la informació, la societat del coneixement, entenem que és un element importantíssim per fer front i per abordar aquell canvi de model productiu, aquell canvi que fa tants i tants anys que parlem però que no s'acaba de materialitzar i no acaba de quallar. Però també és extraordinàriament important, i també de forma molt vinculada al canvi de model productiu, per tal de millorar la situació competitiva de les empreses catalanes en el marc global i en el marc mundial.

Però no només compartim la importància estratègica de la societat de la informació i de la societat del coneixement, sinó que també compartim amb el Grup de

Convergència i Unió, que és qui va presentar la interpellació, la preocupació, fonamentalment, jo diria, per la desorientació que ha guiat el Govern al llarg només d'aquests darrers tres anys del tripartit versió 2, sinó també al llarg dels tres primers anys de la primera versió del tripartit. Per tant, preocupats per la desorientació del Govern en aquesta matèria, però també per la durada de la desorientació. És a dir, un pot estar desorientat un temps, però si després encerta el camí i segueix el camí, doncs, se supera la situació, no? Però quan veiem que aquesta desorientació persisteix al llarg del temps és quan, almenys al nostre grup parlamentari, ens preocupa.

I aquesta desorientació per què ve? Primer, doncs, miri, els primers tres anys, pràcticament els tres primers anys el Govern tripartit, del primer Govern tripartit, es van dedicar a planificar. I va aparèixer el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions i va aparèixer el Pla de serveis i continguts, que a més a més formaven part dels objectius del primer acord estratègic, del signat a principis de l'any 2005, i que, sabent que tenien una durada limitada..., eren plans que estaven prevists per als anys 2005-2008, per tant, més o menys, per a la primera legislatura de Govern, però que ni els objectius que s'havien fixat en aquells plans es van assolir, ni les mesures que preveien aquells plans es van aconseguir. I, per tant, creiem que val la pena, ni que sigui passat l'efecte temporal d'aquests plans, pensem, creiem que val la pena avaluar i valorar el grau de compliment d'aquells plans, i fins i tot, si es considera que és oportú, rescatar aquelles mesures que no s'han dut a terme, que no s'han executat i que puguem considerar que val la pena tirar endavant. Per tant, forma part de la preocupació, com deia, compartida amb el senyor Fernández Teixidó.

Però també hi ha un grau d'improvisació important en les polítiques de societat de la informació; se cita en la moció, hi ha hagut una interpellació específica al respecte, però no podem deixar de citar els problemes que estan apareixent amb l'apagada analògica.

Primera, permetin-me que els recordi que vostès es van fer un fart de dir que Catalunya seríem els primers de tots a fer l'apagada analògica i ens avançaríem absolutament a tothom. Vull fer-li veure ara, en aquests moments, que l'apagada analògica a Catalunya està sent absolutament paral·lela a l'apagada analògica a la resta d'Espanya; que d'avançament, res de res, anem exactament al mateix ritme –primera.

Però segona, una improvisació important, perquè estan sorgint problemes, però el pitjor de tot és que són problemes que eren *previsibles*. L'apagada analògica no es fa sense que abans hi hagi hagut l'encesa digital, i, per tant, amb l'encesa digital es poden detectar quines són les zones de Catalunya que presentaran problemes perquè no hi ha suficient cobertura o perquè no hi han suficients mitjans perquè els ciutadans continuïn percebent, continuïn rebent el servei públic, com és la televisió, i especialment la Televisió de Catalunya. I això no s'ha fet.

La licitació de la xarxa oberta, d'un import de 777 milions –660 més l'IVA corresponent–, amb un concurs a trenta anys, i que, en definitiva, no deixa de ser una

xarxa tancada, perquè és una xarxa de fibra òptica que el que persegueix és unir les administracions públiques, unir els ajuntaments, no? I, per tant, es diu: «Escoltim, i si sobra alguna cosa, això ja ho destinarem als privats»...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...quan entenem que són els privats els que haurien de tenir una prioritat al respecte.

I acabo, senyor president, posicionant el nostre grup dient: votarem favorablement els punts 2 a 7 de la moció, que consisteix precisament a passar comptes; proposem afegir-hi dos aspectes més per passar comptes també a la Comissió d'Educació; estarem d'acord, també, amb el punt número 8, que consisteix a incorporar mesures de foment de la societat de la informació i societat del coneixement en l'acord estratègic. Però, malauradament, no estem d'acord amb el punt número 1, que li demana al Govern que aporti una nova llei al Parlament sobre la societat de la informació. Francament, preferim que sigui el proper govern...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...el que porti aquesta llei, en la mesura del possible, que el Partit Popular formi part també d'aquest proper govern, per portar aquesta llei al Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom dels tres grups que donen suport al Govern, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyor Fernández Teixidó, li manllevi les paraules que va utilitzar vostè en la interpellació. Vostè deia al conseller: «Li ho diré càlidament.» Jo també voldria que vostè ho interpretés càlidament: la seva moció, després de la interpellació, penso que és irrellevant. I li diré per què.

Bàsicament, perquè el que primer és més important és saber de què parlem. Vostè fa una barreja: parla vostè de societat del coneixement, de societat de la informació, parla vostè o es vol referir a l'economia del coneixement, vol parlar vostè només de les tecnologies de la informació i la comunicació únicament com a maquinari... Vostè sap que coneixement no és només tecnologies de la informació i la comunicació, sinó que és molt més.

Vostè ens planteja vuit punts; jo els hi podria resumir: del 2, el 4, el 5, el 6 i el 7, li diria, també càlidament, que vostè pot trobar tota la informació, perquè –una– són concursos públics que estan en el perfil del contrac-

tant, i a més a més ho trobarà publicat en els diferents DOGC i BOE –i, per tant, en aquest sentit, tota la mar de transparència que es pot donar en aquests concursos que vostè planteja–, i alhora, com qualsevol ciutadà, vostè, que pot ser un bon ciutadà, suposo que tindrà tota l'amabilitat, l'habilitat, i, a part de tot el que li va dir l'honorable conseller, que li donaria tota la informació, vostè pot trobar al web del departament, a Catalunyaconnecta.cat, tota la informació quant als estats del que vostè demanava, des de cobertures de telefonia, de TDT, de la implantació del que seria tot el tema de la banda ampla rural.

Per tant, d'alguna manera, referim-nos a algun dels punts que vostè concreta, precisament al punt número 1, quan diu: «Vostès han de presentar a la cambra el projecte de llei de societat del coneixement.» Miri, en el seu moment es va determinar que aquesta llei no era prioritària. I per què? Perquè es va determinar que hi ha una transversalitat de tot el tema que afecta la societat del coneixement, que vostè la pot trobar en molts àmbits. I això no vol dir que no havent-hi aquesta llei no es puguin fer tots els treballs efectius que puguin portar que el departament i el Govern de la Generalitat tirin endavant diferents projectes i diferents suports al que ha de ser aquest àmbit.

Però, és clar, hauríem de parlar: una llei, per què? Perquè amb una llei que parli de societat del coneixement vostè està parlant de les empreses, vostè està parlant dels grans operadors, de les multinacionals? A què s'està referint, vostè? És a dir, a què s'està referint? Ho dic perquè és bàsic i important, perquè, si vostè ho recorda –i vostè, que és president de la Comissió de Treball i Indústria, deu saber que hi ha una llei de política industrial on, precisament, aquesta nova llei justament incorpora com a nova indústria aquest sector, el que es dedica a les tecnologies de la informació i la comunicació. I, per tant, vostè, coneixedor com ha de ser d'aquesta llei, doncs, suposo que sap que aquí també es parla de molts dels aspectes de què vostè ens parla.

I, finalment, vostè ens parla de l'acord estratègic per a la competitivitat. Miri, jo li aconsello que s'ho revisi adequadament i miri les mesures que figuren en aquest acord, eh?, en l'actual acord, les mesures 24, la 43, la 69, la 70, la 71, la 72 i la 90, que estan directament relacionades amb la societat del coneixement, de la informació, o també de les tecnologies de la informació i la comunicació, que ja veu que jo ho vull desgranar diferentment. De manera que, evidentment, anar a fer aquesta revisió..., jo crec que vostès, el seu partit, demà estan convidats a una cimera sobre la crisi, i espero que en aquesta cimera sobre la crisi vostès siguin capaços, si tant es creuen tot el que ens deien aquí, doncs, que puguin parlar de les seves propostes sobre la societat del coneixement.

I a més a més li diré una cosa amb relació al tema de comparèixer el conseller a la Comissió d'Educació i Universitats –que li ho recordo, Educació i Universitats, que vostè només parlava d'Universitats. Sap o, en tot cas, li poso en coneixement que l'honorable conseller ja hi ha demanat comparèixer, i, per tant, ell mateix s'ha avançat, com li va dir. Posa a disposició, doncs, el

fet que en puguin parlar adequadament. Però nosaltres entenem que no...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...és objecte d'aquesta moció, i, per tant, nosaltres la hi votarem en contra.

El president

La il·lustre senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, *president*. Señoras diputadas, señores diputados, en esta moción en que debatimos un aspecto del desarrollo de la sociedad del siglo XXI que probablemente será el de mayor trascendencia en los nuevos modelos sociales y económicos que marcarán el futuro a corto plazo, es cierto, como dijo el *conseller* durante la interpelación previa a esta moción, que el modelo de desarrollo en este ámbito no puede hacerse únicamente desde el Gobierno, sino de la mano también del sector privado. Pero también es cierto que el marco debe diseñarse desde la Administración pública, y no solo desde un punto de vista normativo, sino también económico o financiero.

Ya que en el pasado pleno el *conseller* habló de que nuestro sector no compite solo a nivel estatal, sino también internacional, observemos el panorama internacional. Y así, si vemos Estados Unidos, es el país que lidera este ámbito. Y es preciso tener en cuenta que ni lo ha liderado desde siempre ni lo hace ahora por casualidad; algo se hizo en algún momento que permitió ese liderazgo. Poco antes de la Segunda Guerra Mundial, se puso en marcha en ese país un plan para elevar su nivel científico y tecnológico. ¿Y en qué consistía ese proyecto? Pues por el lado económico, consistía básicamente en incrementar las cantidades que los fondos públicos destinaban a investigación; por el lado normativo, en fomentar un modelo de patrocinio y consolidar la infraestructura necesaria para llevar a cabo proyectos innovadores tanto en el ámbito académico como entre los emprendedores. Esas dos acciones son responsabilidad de la Administración, y cuando el sector privado se vea beneficiado por el marco adecuado se dinamizará empleando los recursos que son propios del impulso de la iniciativa privada.

Tomemos como premisa que existen dos modelos de negocio: por un lado, tenemos uno basado en la especulación, digamos; por otro, tenemos los modelos de negocio que surgen del uso de las nuevas tecnologías. Si queremos superar esta situación de recesión productiva, en lugar de decantarnos por el modelo que ha sido el causante de esta crisis debemos decantarnos por el modelo que tiene futuro, lógicamente.

Por tanto, en la medida que esta moción contribuye a decantarse en esa dirección, cuenta con nuestro apoyo,

así como las enmiendas presentadas por el Grupo Popular.

Muchas gracias.

El president

El senyor Fernández Teixidó pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Freixanet, em costa creure seriosament que el conseller Ausàs no parlés seriosament. Si vostè repassa la intervenció del conseller, per tres vegades diu: «Demani'm la compareixença en comissió per parlar de temes específics», va dir, «dues, tres, quatre vegades, i jo aniré a la comissió.» Prefereixo creure, li ho dic seriosament, prefereixo creure que són els grups parlamentaris que no volen que el conseller Ausàs vagi a la comissió. Vostès deuen saber per què. (*Veus de fons.*) El que sent: prefereixo creure que els grups parlamentaris no volen que, per parlar de la societat del coneixement, el conseller Ausàs vagi a la comissió. És l'única explicació que tinc.

Fixi's bé el que ens diu, Freixanet. Ja li he demanat a vostè, si és tan amable, que em prepari un llistat dels webs on jo haig d'anar a llegir tot el que vostès fantàsticament fan. Si és tan amable, el dilluns m'ho envia, i jo ja aniré pacientment als webs, en lloc de venir vostès a donar explicacions a la comissió.

Si aquí no li demanem què han fet vostès en l'àmbit dels webs i com ho han reflectit! Li demanem explicacions polítiques sobre el fracàs estrepitos del departament en l'impuls de la societat del coneixement. Això és el que els demanem: explicacions polítiques i responsabilitats. I abans de manifestar-nos en aquest sentit, volem saber –volem saber– que allò que apreciem té fonament, i, per tant, necessitem que el conseller ens digui: «Sí, ens hem equivocat aquí» –difícil–, «ens hem equivocat allà» –més difícil–, «i ens hem equivocat allà també» –encara més difícil. Però ho necessitem saber. I vostè ens remet als webs.

I a més hi introdueix un element de confusió absolutament pernicios; diu: «Home, és que vostè barreja molts temes.» Hi ha un sol punt de la moció, diputat Freixanet, hi ha un sol punt de la moció que no sigui competència del departament?, un de sol? N'hi ha un de sol? Cap. Tots són competència del departament.

I, finalment, diu: «Home, llegeixi's vostè l'acord estratègic.» Si és tan amable, diputat Freixanet, llegeixi-se'l vostè, i vegi si hi ha una sola ratlla –una sola ratlla–, als trenta compromisos de desembre del 2009, respecte a la societat del coneixement, i comprovarà que no n'hi ha ni una, ni un sol mot, perquè, com vostè ha dit, les prioritats són unes altres.

Deixi'm que digui una cosa més, al temps que em posiciono respecte a les iniciatives d'esmena del Grup Parlamentari Popular. Ens ha vingut a dir: «No ens cal la llei de la societat del coneixement», diu, «perquè seria una llei transversal.» Cal tenir valor. O sigui, vostè ha

dit: «No volem prioritzar aquesta llei, no és important per a nosaltres, perquè, com seria una llei transversal, ja tenim en els diversos àmbits la resposta a les peticions que vostès fan de llei.» És el que ens ha dit. Revisi, si no, la seva intervenció. Per justificar que no han enviat aquesta llei al Parlament.

Ara, nosaltres som sensibles...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...i acabo president– i sempre estem atents, diputat, a les intervencions de tots els grups parlamentaris. I per una vegada m'ha convençut, diputat (*rialles*), i el que farem és retirar el primer punt de la nostra moció.

Per què retirarem el primer punt de la nostra moció, que era: «Si són tan amables, enviïn la llei al Parlament»? Perquè ho ha dit el diputat: no cal que els ho demanem. Primer, perquè no ho faran. Segona, perquè si ho fan no ens agradarà. I tercera, perquè un proper govern s'encarregarà de fer-ho.

Gràcies, senyores..., senyor president.

El president

Algun grup vol votació separada, o ja no cal? (*Pausa.*) No cal. Perfecte. (*El Sr. Freixanet i Mayans demana per parlar.*) Senyor Freixanet...

El Sr. Freixanet i Mayans

Senyor president, per al·lusions directes.

El president

Un minut.

El Sr. Freixanet i Mayans

Miri, senyor Teixidó, en la meva tasca parlamentària utilitzo tres preceptes bàsics: saber escoltar, saber entendre i saber estar. I són bàsics, i crec que els hauríem d'aplicar tots.

Miri, llegim, mesura 24: «Reforçar les tecnologies de la informació i del coneixement a l'escola» –ho dic amb l'acord estratègic. Infraestructures estratègiques, mesura 43: «Universalitzar els serveis avançats de telecomunicacions.» Política energètica i de telecomunicacions, la 69: «Fomentar les TIC a l'Administració i entre la ciutadania.» I aquí seguiríem, seguiríem, seguiríem.

Jo crec que vostè té un problema, té un problema de letargia: vostè es va quedar al 2003, eh?, i aquesta letargia tan considerable fa que vostè hagi de tenir en compte o no sigui conscient que la realitat del sector que vostè va deixar l'any 2003 ha canviat, és molt dinàmica. I, per tant, el que li demano és que surti d'aquesta letargia, que es torni a posar a l'any 2010 i que vegi que Catalunya ha tirat endavant i que el Departament de Governació i Administracions Públiques en aquest cas, i tot el Govern de la Generalitat sencer, han fet una política situant el tema de la societat del coneixement com la

universalització d'aquest servei, perquè és un pilar bàsic per tirar endavant aquest país.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.)

El president

El senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Breument, president...

El president

Un minut.

El Sr. Fernández Teixidó

Si el diputat Freixanet sap escoltar, com n'acaba de presumir, em deu haver sentit dir des de la tribuna que parlem dels trenta compromisos, no de l'acord estratègic en qüestions generals: dels trenta compromisos, diputat. Ni un sol mot..., no em llegeixi les mesures: ni un sol mot a favor de la societat del coneixement, als trenta compromisos que, segons vostè, són l'actualització –l'actualització– de l'acord estratègic davant de la de crisi.

I segona qüestió, home, que val la pena que tinguem en compte: vostès, en lloc de recomanar als altres que vegem el sector, preguntin vostès com està el sector. Després de l'homologació, després dels concursos...

El president

Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...i amb el concurs que ve, no recomani que nosaltres preguntem. Si vostè és tan amable, surti d'aquesta cambra i preguntin com es troba el sector.

Gràcies, senyor president.

El president

Posem a votació, doncs, aquesta moció, tal com ha quedat després de la retirada del punt primer.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favors i 68 vots en contra.

Manifestació

en memòria de les víctimes de l'atemptat a l'estació d'Atocha, el dia 11 de març de 2004

I si m'ho permeten, abans de cloure aquest Ple, avui es compleixen sis anys de l'atemptat a l'estació d'Atocha, a Madrid, el funest 11 de març. En nom de la cambra vull expressar un sentit record per les víctimes d'aquella tragèdia, refermar la nostra solidaritat i suport als seus familiars i persistir en la condemna de qualsevol acció de terrorisme.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i tres minuts.